PELICULA MORȚII

Cornelia Dimofte

(DEBUT)

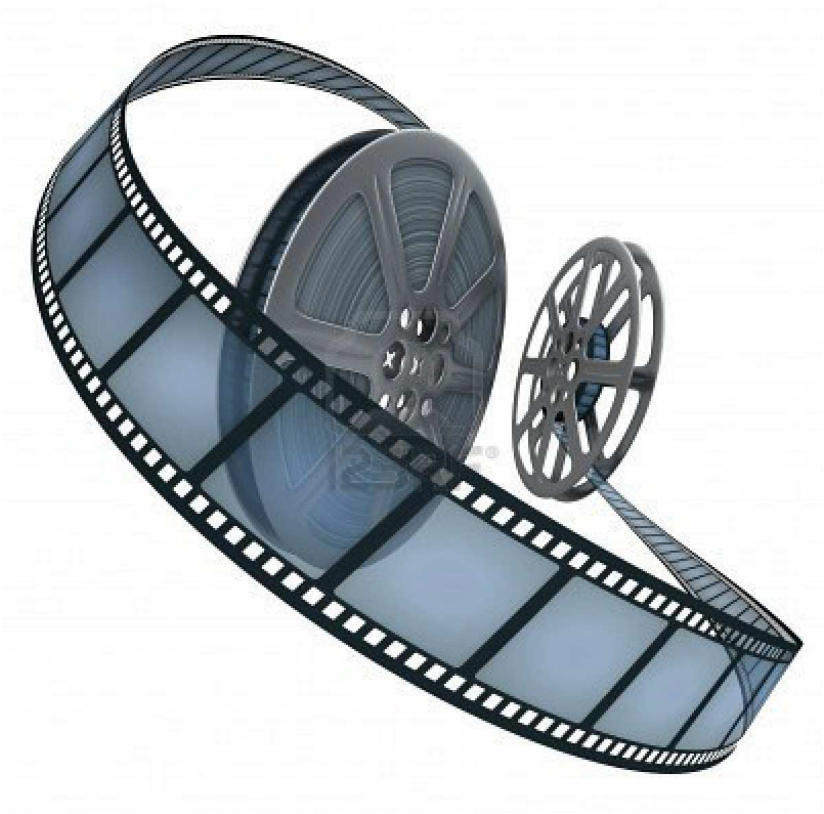

Campania:
„CITEŞTE GRATUIT O CARTE“

Într-o lume în care trebuie să plătești și când respiri,
Editura NAȚIONAL vine cu o ofertă imbatabilă.
Poți lectura această carte, o poți copia și stoca în propria bibliotecă virtuală, după cum vrei.
Citește-o acasă, la școală sau la serviciu, în metrou ori în parc, pe computer,
laptop, tabletă sau telemobil. Noi nu ne supărăm, dar nu încerca să scoți bani din treaba asta,
fiindcă încalci „Legea dreptului de autor și a drepturilor conexe“.

Fii prietenul nostru!
Înscrie-te în Clubul NAȚIONAL şi vei avea numai de câştigat!

Editura NAȚIONAL
- 2014 -

ISBN: 978-973-659-272-0

I.
Vacanță ratată

— Tom, mai repede, nu trebuie să ne scape! Femeile astea ne-au făcut deja o mulțime de probleme.

— Da, Bill, ai dreptate! Știu prea multe. Și eu am obosit. Jur că am să le închid gura pentru totdeauna! Va trebui, însă, să găsim caseta înaintea procurorului, altfel o să dăm de dracu'! Miza e mare.

Tom apăsă pe accelerație și roțile scârțâiră puternic. În fața lor, grădinile Tuileries se arătau în toată splendoarea lor. În același timp, două tinere se plimbau prin parc, adâncite într-o discuție aparent foarte serioasă.

— Mary, te rog să ne așezăm pe bancă! Mă dor cumplit picioarele și îmi vâjâie capul.

— Bine. Tu înțelegi ceva, Joanna? De ce face pe prostul polițistul ăla, în timp ce procurorul insistă să-i dăm caseta? De ce nu se mulțumește doar cu o declarație? Dacă nenorociții ăia de criminali află că avem înregistrarea celor întâmplate, o să încerce să ne elimine și pe noi. Ai auzit câte formalități trebuie îndeplinite pentru a intra în programul de protecție a martorilor? Și, în plus, când e vorba de mafie, ăștia te găsesc și în gaură de șarpe.

— N-ar fi exclus ca la mijloc să fie mafia. L-am auzit pe procuror vorbind despre niște diamante furate. Parcă spunea că ar valora peste 100 de milioane. Poate e vorba de o rețea internațională? Dacă aș fi în locul lor, cu siguranță aș face tot posibilul să distrug probele. Niște declarații pot fi oricând demontate de un avocat bun. Apropo, nu știam că te pricepi atât de bine să filmezi... Ar trebui să-ți schimbi meseria. Îmi și imaginez anunțul: "Mary Logan, operator specializat în crime adevărate"!

— Joanna, lasă glumele! Mai bine ne-am gândi ce să facem în continuare.

Liniștea se așternu între ele. Fetele priveau în gol. Nu bănuiau că timpul pentru a lua o decizie expirase. O mașină neagră se opri în dreptul lor. La geam apăru un bărbat cu privire aprigă. Un pistol, câteva gloanțe trase unul după altul, apoi mașina plecă mai departe. Din apropiere se auzi țipătul unei femei. Un bărbat alergă spre locul în care Mary și Joanna zăceau într-o baltă de sânge.

— Domnișoară, mă auziți?

Niciun răspuns.

Tânărul puse urechea pe pieptul lui Mary. Nimic. Îi dădu o palmă peste față. Tot nimic. La un moment dat, un șuierat ușor se auzi din plămânii fetei. Imediat, un fir subțire de sânge începu să-i curgă pe la colțul gurii. De lângă ea, se auzi un suspin. Bărbatul lăsă capul lui Mary pe iarbă, cu multă grijă.

Joanna Porter deschise pleoapele și începu să-și caute din priviri prietena. Bărbatul se apropie de ea și îi spuse:

— Nu vă mișcați! Sunteți plină de sânge. Ați fost împușcată în umăr, iar rana este foarte urâtă. Aveți răbdare! Sunt convins că poliția și salvarea vor veni imediat. Am auzit că cineva a dat deja telefon și a anunțat ce s-a întâmplat aici.

— Mary..., șopti fata, continuând să-și rotească privirea după cea mai bună prietenă a ei.

Doamne, cât am visat la această excursie și cum s-a transformat totul într-un film

de groază, gândi Joanna. De când erau mici îşi făceau planuri să meargă împreună la Paris. Se imaginau noaptea pe Champs Elysées, vizitând celebrele muzee pariziene şi plimbându-se pe Sena.

Of, fie blestemat acest fluviu! gândi în continuare Joanna. Dacă nu ne urcam în vaporaşul ăla, nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. Mary!... De ce nu-mi răspunde?

— Aţi spus ceva? Nu v-am înţeles, puteţi repeta?

Joanna închise ochii. Îşi aminti cum Mary insista să se plimbe pe Sena şi cum ea încercase s-o convingă să amâne pentru a doua zi, din cauza oboselii. Nu fusese ascultată şi dezastrul vieţii lor urma să se declanşeze chiar în acea zi. De fapt, Joanna nu avea cum să ştie că toate acestea se vor transforma într-un adevărat calvar. Nu bănuia încă ce o aştepta. Nimeni nu ştia. În vremea asta, Mark – tânărul care le descoperise – o privea lung, fiindu-i teamă s-o mişte. Cu grijă, începu să-i studieze rana, fără s-o atingă prea mult.

Cât e de frumoasă! gândi el. Şi atât de tânără...

Buzele fetei începură să se învinețească. Bărbatul îşi apropie buzele de gura ei, pentru a-i face respiraţie artificială. Se opri brusc şi continuă s-o apese cu amândouă mâinile pe piept. Sânii îi tresăriră, apoi Joanna deschise din nou ochii de culoarea smaraldului.

— În sfârşit! Vă rog să nu adormiţi! Este foarte important să rămâneţi trează. Medicul trebuie să apară, v-am zis, la fel şi poliţia. Puteţi să-mi spuneţi cum vă cheamă?

— Mary, ce s-a întâmplat cu Mary, e şi ea rănită? întrebă Joanna, uitându-se cu disperare în jurul ei.

— Îmi pare rău, nu vă poate auzi. Nu mai puteţi face nimic pentru ea.

— Of, Doamne!

În clipa aceea, tânăra izbucni în plâns. Se simţea vinovată. Ea insistase să plece în vacanţă la Paris. Mai bine ar fi rămas toată vara la Londra...

— Domnişoară, vă rog să nu plângeţi! Păstraţi-vă puterile! Vor sosi salvarea şi poliţia...

— Nu, în nici un caz! Trebuie să mă ajutaţi să mă ridic. Maşina mea este după colţ.

Joanna încerca să se ridice, dar bărbatul o opri, punându-i mâna pe braţ.

— Nu înţelegeţi, ajutaţi-mă! Dacă află că au ratat, cei care au tras în noi or să mă caute peste tot ca să-şi termine treaba. Vă rog! Este riscant să fiu găsită chiar şi de către poliţie.

Bărbatul o privi nedumerit. Ştia că era periculos s-o ridice, fără ca fata să se afle sub efectul unui calmant. Durerea va fi groaznică, însă ea părea hotărâtă s-o suporte.

— Te implor! insistă Joanna, zâmbindu-i străinului.

— Bine...

Mark Bronson o luă în braţe şi alergă cu ea până la maşină.

— Unde sunt cheile?

Cu greu, Joanna scoase cheile din buzunar şi i le întinse bărbatului. Acesta deschise uşa din faţă, apoi pe cea din spate. Cu mare atenţie, o depuse pe banchetă. Luă o batistă şi i-o întinse tinerei.

— Apas-o puternic pe rană!

— Bine, mulţumesc!

Bărbatul urcă la volan. Când ieşea din parcare, maşinile poliţiei şi duba salvării se apropiau de grădinile Tuileries. Întoarse capul şi spuse:

— Eşti sigură că vrei asta? Am putea să ne oprim. Ai fi dusă imediat la spital şi ai primi îngrijiri medicale aşa cum trebuie.

— Nu, în nici un caz! Te rog, hai să mergem!

— Unde locuieşti?

— La hotelul Royal.

*

— Bill, crezi că au murit?

— Sunt sigur. Mergi înainte şi nu te opri!

— Şi mai departe, ce facem?

— Ne vom duce la hotel ca să luăm caseta şi s-o distrugem, înainte de a ajunge în mâna procurorului. După care, evident, plecăm la Londra pentru a încheia afacerea. Ai înțeles?

— Bine, dar de unde ştii că nu au predat-o încă anchetatorilor?

— Simplu, din surse sigure, am aflat că abia astăzi târfele astea se întâlneau cu procurorul, ca să-i dea filmul. Nenorocitul nu s-a mulțumit cu declarațiile, insistând să primească şi caseta. Mă întreb de ce oare femeile astea nu au procedat aşa de la bun început? Ce le-a împiedicat?

— "Sursa" ta ți-a spus şi la ce hotel erau cazate sau trebuie să întrebăm prin tot Parisul?

— Bineînțeles că mi-a spus, dobitocule: la Royal!

În fața hotelului parcă un Fiat închiriat de la o companie oarecare. Joanna îi făcu semn tânărului, aflat la volanul maşinii sale, să gareze în alt loc.

— Asta este cheia de la cameră. Am să te rog să faci exact cum îți spun. Cred că ai înțeles destul de bine că nu e vorba despre o joacă de copii. Pe pat sunt mai multe casete video. Pe câteva dintre ele se află înscrise nişte date. Ai grijă ca acestea să fie între 1 şi 6 iulie. Pe una singură vei trece cifra şapte, după care o vei introduce în camera de filmat. Sper să te descurci. Nu este complicat. Vei găsi o casetă în geanta cu farduri. O iei şi te întorci repede. Ai grijă, e foarte periculos! Nici nu ştiu de ce te implic în toată povestea asta.

— Nici eu n-am habar ce caut cu tine, dar nu cred că mai are vreo importanță. Dacă tot îmi risc viața, poți să-mi spui ce conține caseta?

— Acum nu e timp. O să vorbim mai târziu. Dacă vrei să renunți, eşti liber s-o faci; nu te condamn. Dar hotărăşte-te repede!

— Bine, bine, lasă asta acum! Ştii tot atât de bine ca mine că e prea târziu să dau înapoi. Totuşi, aş mai avea o întrebare. Se poate, domnişoară?

— Da, răspunse fata, făcând ochii mici din pricina durerii. Dar să fie scurtă.

— Cum te cheamă?

— Joanna, zâmbi ea, făcându-i semn să se grăbească.

La rândul lui, Mark îi surâse şi fugi spre hotel.

Nu am mai văzut aşa nişte ochi verzi de când sunt! gândi tânărul, în timp ce urca scările. Intră în cameră şi începu să caute geanta cu farduri. Într-un târziu, o găsi în baie, după uşă. Într-adevăr, în ea se afla o casetă video. O luă şi o băgă repede în buzunar, după care continuă să îndeplinească instrucțiunile Joannei.

Ce nume frumos! îşi spuse.

Se apropie de pat, unde erau aruncate mai multe casete. Numerotă câteva şi le dată. Pe una dintre ele scrise "7 iulie" şi o introduse în camera de filmat. Mai aruncă o privire în jur, apoi se îndreptă spre uşă. Zgomotul de afară îl făcu să se oprească brusc. Pe hol se auzea o voce subțire:

— Căutați pe cineva?

— Domnişoară, mă puteți ajuta? întrebă un glas bărbătesc. Soția mea a pierdut cheia, iar eu am nevoie urgent de ceva din cameră.

— Sigur, dar trebuie să mă urmați. Toate cheile de rezervă sunt la oficiu.

— Sunteți o minune! Dacă rezolv problema asta, vă voi urma până la capătul lumii!

— Domnule, nu credeți că sunteți prea curtenitor pentru un bărbat căsătorit?

— Poate, dar dumneavoastră arătați senzațional, aşa că vinovatul nu sunt eu...

Femeia începu să chicotească. Paşii celor doi se îndepărtară. Când liniştea se aşternu din nou, Mark deschise uşa cu grijă. Ieşi repede şi coborî pe scări până la următorul etaj, apoi chemă liftul. Când ascensorul ajunse la parter, bărbatul trase cu nesaț aer în piept, înaintînd cu paşi mari şi apăsați, deşi tremura de frică. Simțea pericolul. În hol, avu impresia că toată lumea se uita la el. Continuă să meargă spre ieşire. Portarul îi deschise uşa şi-l salută politicos. Când ajunse în stradă, se grăbi să dea colțul cât mai repede. În apropierea maşinii, îşi încetini pasul, pentru a se asigura că nu era urmărit.

Joanna gemea de durere.

— Cum te simți?

— Am avut şi zile mai bune. Ai găsit caseta?

— Da. Se pare, însă, că există şi alți cinefili... Sigur nu vrei să te duc la spital?

— Absolut. Hai să plecăm de aici, înainte ca indivizii despre care vorbeai mai devreme să ne găsească!

Mark o ascultă şi porni motorul maşinii, fără să-i povestească nimic din cele întâmplate.

— Vrei să mergem într-un loc anume? Cunoşti pe cineva în Paris care ar putea să te ajute?

Fata nu-i răspunse. Probabil, leşinase. Pierduse mult sânge. Mark nu ştia încotro s-o apuce. Aşa că, mult timp, rulă fără nicio direcție precisă. Voia s-o ajute pe această tânără fermecătoare, care îl atrăgea în mod straniu. Brusc, îşi aminti de prietenul său, Pierre. Se întâlniseră cu câteva zile în urmă, când acesta din urmă îi dăduse cheile de la casa lui de la țară. Pierre îi spusese atunci că era un loc perfect pentru o partidă de amor în stil franțuzesc, nu însă şi pentru a ascunde pe cineva. Totuşi, era singura soluție pe care o avea la dispoziție.

Schimbă direcția de mers şi părăsi oraşul. Peste o oră şi jumătate, se afla în fața unei superbe vile, înconjurată de brazi şi îmbrăcată toată în viță-de-vie sălbatică.

Ce loc romantic! gândi Mark. Pierre a avut perfectă dreptate.

Din păcate, acum trebuia să lase visurile deoparte şi să vadă ce putea face pentru Joanna. Parcă maşina în garaj. Tânăra continua să zacă, inconştientă, dar important era că trăia. O ridică în brațe şi intră în casă. O aşeză pe canapeaua din sufragerie şi începu să-i studieze rana. Era urâtă. Glonțul se afla încă în carnea fetei. Deschise larg fereastra pentru a aerisi încăperea, apoi fugi repede până afară. Ştia că Pierre avea în spatele casei un mic laborator. Acolo făcuseră împreună primele lor experiențe medicale. Spera să găsească instrumentele de care avea nevoie. Orice amânare era riscantă. Infectarea rănii îi putea fi fatală Joannei. Ca şi cum ar fi fost la el acasă, Mark căută medicamentele şi un bisturiu.

Pierre îşi dotase laboratorul cu de toate. Cu anestezicele stătea, însă, cam prost. Luă cutiile cu instrumente şi începu să le sterilizeze.

Trecuse destulă vreme de când nu mai făcuse aşa ceva. Imaginea copilului de numai şapte ani care îi murise pe masa de operaţie îl obseda încă. Fusese cumplit. Atunci îşi pierduse dreptul de a practica. Părinţii săi aveau relaţii şi – în cele din urmă – câştigaseră procesul. Dar acum intrase de bună voie în povestea asta şi era decis s-o ducă la bun sfârşit. Trebuia să-i salveze viaţa Joannei. Nu ştia dacă va reuşi intervenţia sa asupra rănii şi îi era teamă. Pentru un chirurg antrenat, operaţia ar fi fost uşoară, dar pentru el? După acel episod din viaţa lui, acum totul era dificil, aproape imposibil. Mark era, însă, hotărât să lase trecutul în urmă şi să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să reuşească această operaţie.

Petrecu în laboratorul prietenului său aproape două ore. Totul era pregătit, mai puţin el. Aşează instrumentele chirurgicale pe o tavă şi se îndreptă spre casă. Soarele apunea. În scurt timp, avea să se înnopteze. Intră în cameră şi o auzi pe Joanna gemând de durere. Probabil că se trezise din cauza chinurilor cumplite. Lăsă instrumentele pe masă şi se apropie încet de tânără, care era lac de sudoare.

Fata deschise ochii şi şopti.

— Cum te cheamă?

— Mark. Mark Bronson. Mă voi ocupa de rana ta. E foarte urâtă. Există riscul să se infecteze. □i-e frică?

— □ie nu-ţi este teamă deloc?

— Ba da. Împreună, însă, vom trece peste asta. Îţi spun un secret: sunt medic. Acum, lasă-mă să te dezbrac.

Mark o mută în dormitor şi îi scoase bluza. Era plină de sânge. De durere, Joanna leşină din nou. Bărbatul se apucă să-i dezinfecteze rana. Din cauza usturimii alcoolului turnat pe rană, ea îşi reveni din nou. Îl privea cu ochii în lacrimi, cerând parcă îndurare.

— Joanna, sunt nevoit să-ţi scot sutienul. Mă incomodează.

— În mod normal, nu te-aş lăsa, dar fie, înţeleg că e o situaţie extremă..., încercă tânăra să facă haz de necaz, pentru a-l încuraja. Vedea că-i tremurau mâinile şi nu ştia de ce, doar îi spusese că era medic.

N-o fi veterinar? Se întrebă.

Mark zâmbi şi îi tăie breteaua sutienului. Sânii ei pietroşi, ca de adolescentă, se arătară în toată splendoarea lor. Şi el şi ea se înroşiră, dar medicul îşi continuă treaba. Voia s-o mişte cât mai puţin, pentru a o cruţa de dureri suplimentare.

— Joanna, te va durea şi mai tare. Iartă-mă, dar nu se poate altfel. Poţi însă să ţipi cât vrei, nu te aude nimeni. Pe o rază de câţiva kilometri, nu avem nici un vecin.

Se ridică şi turnă whisky într-un pahar mare.

— Să nu laşi nici o picătură! N-am anestezice prea grozave. Te asigur că voi reuşi să scot glonţul. Nu s-a înfipt prea adânc în rană.

Tânăra se supuse. După ce înghiţi toată băutura, se strâmbă din cauza gustului aspru al acesteia. Nu-i plăcea alcoolul. Mark îşi puse mănuşile şi luă o pensă de pe noptieră. Când o introduse în rană, Joanna leşină din nou. Doctorul folosi bisturiul şi – în cele din urmă – reuşi să extragă bucata de metal din umărul fetei. Era un glonţ de calibrul 38. Cu grijă, Mark îi cusu rana cu ajutorul a două fire. Mai dezinfectă o dată locul operat şi aplică un pansament steril. Răsuflă uşurat, după care îşi scoase mănuşile.

Acum putea s-o privească în voie. Îi aranjă o şuviţă de păr, umedă din cauza

transpirației. Începu s-o mângâie tandru pe frunte, apoi pe obraz şi bărbie. Palma lui alunecă pe gâtul lung al fetei, în jos, spre pieptul care se ridica uşor în ritmul respirației. Mark se sperie de gesturile sale. Degetele i se plimbau acum pe chipul ca de porțelan al Joannei, iar el rămase perplex în fața unei asemenea frumuseți. Simțea că se îndrăgostea şi se sperie. Moartea copilului, care se întâmplase în urmă cu cinci ani, îi distrusese viața. Îşi înveli pacienta cu o pătură şi se îndreptă spre geam. Voia să tragă draperiile, pentru ca soarele dimineții să n-o trezească prea devreme. Gândurile sale hoinăreau în trecut. Procesul intentat de părinții micuței se sfârşise odată cu divorțul lui de Lilian, care îl părăsise.

Ultimele ei cuvinte îi răsunau şi acum în minte: *"M-am măritat cu un chirurg, nu cu un ratat. Am să mă mut la Bobby, iar tu n-ai decât să faci ce vrei. Nu mai vreau să aud de tine. Nu am de gând să mai împart patul cu un învins. Eu iubesc doar învingătorii. Adio!"*

De fapt, atunci l-au părăsit şi prietenii. Toți îl credeau vinovat. Nimeni nu voia să-l asculte. Lumea se năruia în jurul lui. Numai Pierre mai credea în el. Acel prieten din copilărie – stabilit la mare distanță de Londra, la periferia Parisului – i-a fost singurul sprijin. Doamne, câte nopți plânsese pe umărul lui... Iar acum se îndrăgostea a doua oară, chiar în casa bunului acestuia.

Să fie oare dragoste? gândi Mark. Dacă nu-i iubire, atunci sigur este o nebunie, îşi răspunse.

Ce om normal ar fi făcut ceea ce făcuse el? Nu ştia nimic despre femeia care zăcea în patul de alături şi, totuşi, îşi riscase viața pentru ea. Cum putuse să fie atât de nesăbuit şi s-o ia de la locul atentatului, fără să declare nimic poliției? Aproape teleghidat, se îndreptă spre uşă. Îşi luă cu el pachetul de țigări şi sticla de whisky. Ieşi pe terasă şi se aşeză pe banca din curte, apoi îşi umplu paharul şi trase cu nesaț din țigară. Încercă să deruleze filmul evenimentelor. Un nebun slobozeşte o rafală de gloanțe asupra unor turiste britanice. Una moare, iar cealaltă insistă să dispară înainte de venirea poliției.

Sigur este ceva necurat în toată povestea asta, îşi spuse.

Era timpul să-i schimbe bandajul. Lăsă paharul pe bancă şi aruncă țigara. În cameră, Joanna era lac de transpirație. Febra îi crescuse. Medicul pregăti seringa şi îi mai administră un calmant, după care îi inspectă rana. Totul părea să fie în regulă. Joanna tresări. Deschise ochii şi-l întrebă din priviri dacă trecuse pericolul. Mark îi zâmbi.

— Ai febră, însă rana este curată. Cred că vei avea o noapte grea. Mâine îți va fi ceva mai bine. Dacă vrei să suporți mai uşor suferința, pot să-ți dau un somnifer. Nu este prea puternic, dar măcar vei reuşi să dormi.

— Bine, Mark. Fă ce crezi tu că este mai bine. Oricum, nu mai pot gândi limpede.

Era pentru prima oară când îi spunea pe nume. Acel chip palid îl vrăjea din ce în ce mai mult. Se aşeză în fotoliul din apropierea patului şi ațipi, cu ochii la tânăra sa pacientă.

II.
PRE□UL DIAMANTELOR

Tom Ringer îi dădu cameristei 50 de euro şi luă cheia. Inspectă imediat camera şi găsi casetele video pe pat, aruncate în dezordine. Toate aveau etichete. Cele mai multe dintre ele purtau câte o dată.

Ce fete ordonate, se bucură intrusul.

Niciuna nu conținea, însă, data de 7 iulie. Criminalul începea să se enerveze. Era

imposibil să fi ajuns cineva înaintea lui. Pe de altă parte, informatorul lui Bill îi asigurase că femeile nu-i dăduseră caseta procurorului. Şi atunci unde putea fi? Simțea că nivelul de adrenalină din sânge îi creşte, astfel că devenea tot mai nervos. Tom răscoli cu disperare camera de hotel. Aruncă pe jos toate lucrurile din şifonier, apoi cercetă şi dulapul din living. Nimic. Desfăcu aşternutul de pe pat şi azvârli salteaua pe podea. Tot nimic. Căută şi în aparatul video, dar fără rezultat. În acel moment, realiză că nu era de găsit nici camera de filmat. Nu-şi putea imagina unde se afla aparatul, pentru că la fete cu siguranță nu era. Ar fi observat-o înainte ca Bill să tragă asupra lor.

Tom se enerva tot mai tare. Agitat fiind, se împiedică de cutia de pantofi. Plin de năduf, o lovi cu piciorul. Aceasta se rostogoli şi se deschise. În timpul mişcării, camera de filmat căzu pe podea. Bărbatul se repezi asupra aparatului. Îi tremurau mâinile. Apăsă pe butonul ”eject” şi ieşi la iveală o casetă. Pe ea scria "7 iulie".

— În sfârşit! exclamă Tom.

Băgă caseta în buzunar şi se grăbi să plece. Aruncând o privire în urmă, se răzgândi. Mai bine ar fi luat şi celelalte casete. Ridică o pungă de pe jos şi le adună pe toate. Părăsi încăperea şi alergă spre lift. Vocea cameristei se auzi din spatele său.

— Ați rezolvat, domnule, acele probleme atât de importante pentru dumneavoastră şi soție? întrebă ironic femeia.

— Da, sigur. Evident, datorită dumneavoastră. Vă rămân recunoscător toată viața. Vreți să mergem să bem ceva? Ştiți, soția mea se culcă devreme, iar Parisul trebuie vizitat noaptea.

— Tinere, sunteți prea curtenitor, v-am mai spus. Nu uitați să anunțați la recepție pierderea cheii. Băiatul o să vă dea alta. Vă rog să uitați că ne-am cunoscut, altfel o să am probleme că am încălcat regulile hotelului.

— Fiți fără grijă, promit să vorbesc cu cei de la recepție! Ați fost o adevărată doamnă cu mine, îi răspunse Tom pentru ultima oară, înainte de a urca în lift.

Ajuns la maşină, se reîntâlni cu Bill Newton, care trăgea cu febrilitate dintr-o țigară.

— Ce naiba a durat atât?

— Nenorocitele ascunseseră caseta şi am fost nevoit să răscolesc peste tot. Pentru orice eventualitate, le-am luat pe toate. Uite, sunt datate, aşa că nu am mai pierdut timp să o verific nici pe asta, zise Tom, în timp ce scoase din buzunar caseta pe care scria "7 iulie".

— Bine-bine, acum hai să găsim un loc unde să le distrugem!

Bill apăsă pe accelerație. Fără să depăşească viteza legală, ieşi din oraş.

Tom extrase toate benzile din casete.

— Vom opri undeva în pădure, să le dăm foc. Hai, coboară! Vezi că în portbagaj găseşti o sticlă cu benzină. S-ar putea să ai nevoie de ea. Nu vreau să rămână nici o urmă. Ai înțeles?

Tom coborî din maşină, iar celălalt îşi aprinse o nouă țigară. Întârziaseră foarte mult la Paris. Bill spera ca şeful lor să-i înțeleagă. Riscul de a lăsa dovezi era prea mare şi avea obligația să le înlăture. Un nor de fum înecăcios venea dinspre pădure. După câteva minute, Tom se afla din nou în maşină.

— Gata. Putem să plecăm la aeroport. Sper că ai făcut rost de bilete. La ora asta, nu cred că vom mai găsi.

— Stai liniştit, totul este aranjat.

Controlul de trafic se intensificase. În timp ce unii călători aşteptau să le vină

bagajele, alții stăteau la coadă pentru îmbarcare. La ghișeul numărul 5, o franțuzoaică brunetă verifica pașapoartele. După ce răsfoi toate paginile, aplică ștampila de ieșire din țară. Bill și Tom se așezară la coadă.

— Așteaptă-mă, vin imediat! spuse primul dintre ei.

Bărbatul cu privirea tăioasă se duse la toaletă. După ce se uită de jur-împrejur, intră și închise încet ușa. Înăuntru nu mai era nimeni. Alese o cabină și trase zăvorul. Așeză geanta diplomat pe bazinul de porțelan și o deschise. Din ea scoase cutia de carton, în care mai multe diamante străluceau senzațional. Luă unul și-l privi cu atenție în lumina neonului. Admiră pentru câteva secunde culorile curcubeului produs de piatră și o aruncă din nou în cutie. Pentru transportul diamantelor pregătise din timp o statuetă de metal. Deschise capacul cu care era prevăzut soclul. Statueta era făcută dintr-un material special. Vărsă prețioasele nestemate înăuntru și răsuci capacul la loc. Chiar în acel moment, se auzi ușa deschizându-se. Bill se opri brusc. Cineva bătu ușor în mai multe cabine alăturate. Nu răspunse nimeni. Vocea prietenului său sparse liniștea.

— Bill, unde ești?

— S-a întâmplat ceva? răspunse celălalt bărbat.

— Deocamdată, nimic. Dar, dacă mai stai mult, s-ar putea să avem probleme.

Ascultându-l, Bill împachetă atent statueta și o puse din nou în geantă, lângă alte mici suveniruri pariziene. Se mai opri câteva minute în fața oglinzii. Își aranjă cravata.

— Hai, nu te mai holba așa la mine! Acum, totul este pregătit.

La ghișeul numărul 5 nu se mai afla nimeni. Cei doi englezi îi întinseră pașapoartele franțuzoaicei. Tocmai când aceasta se pregătea să apese pe un buton de pe tastatura calculatorului, Tom îi zâmbi lung ca să-i distragă atenția:

— *Bonjour,* domnișoară! Este vreo problemă dacă mă răzgândesc și rămân în Franța? Mi-ar plăcea nespus să petrecem împreună această seară minunată.

— Nu am nimic împotrivă să vă prelungiți excursia, dar eu nu vă pot acorda o întâlnire.

— Și de ce, mă rog? Văd că nu purtați verighetă.

Vădit stânjenită, fata aplică, fără să se uite, ștampilele care atestau că posesorii pașapoartelor părăsiseră țara. Bill nu mai aşteptă nicio clipă și se îndreptă spre poarta ce ducea spre îmbarcare. Nu înainte de a smulge practic documentele din mâna tinerei, care se vedea clar că-l plăcuse pe Tom.

— Apropo, cum vă numiți? întrebă acesta, luându-și o mină serioasă.

Cadrul metalic începu să piuie imediat ce Bill trecuse prin el. Bărbatul se întoarse brusc, pentru a nu-i da timp franțuzoaicei să răspundă și pentru ca atitudinea tovarășului său să nu devină suspectă.

— Ce faci, Tom, vii sau rămâi să te însori?

— Domnişoară, promit că am să revin și o să vă caut, insistă acesta. Îmi voi urma prietenul, dar vă asigur că am să-l omor fiindcă ne-a întrerupt conversația.

Tânăra începu să râdă, în timp ce curtezanul depășea poarta de oțel. Precaut, vameșul deschise geanta diplomat. Fleacurile, suveniruri atât de cunoscute lucrătorilor de la aeroport, nu-i stârniră interesul ofițerului vamal. Cei doi bărbați nu aveau asupra lor niciun fel de arme. Ridică miniatura Statuii Libertății și, uitându-se atent la ea întrebă, totuși:

— Nu este așa că originalul de la noi este mai frumos decât construcția de la New York? Chiar dacă aceea este de câteva sute de ori mai mare decât statueta de la Paris?

— Îmi pare rău, domnule, dar nu am fost în America, pentru a fi în măsură s-o compar în deplină cunoştinţă de cauză. Recunosc însă că aceasta este exact ce căutam pentru soţia mea, răspunse Bill, luând bibeloul din mâna vameşului, pentru a-l băga la loc în diplomatul său.

O voce impersonală anunţa de la megafon că pentru îmbarcarea în avionul cu destinaţia Londra mai erau doar cinci minute.

Un superior îi atenţionă pe ultimii călători să se grăbească şi le arătă încotro să se îndrepte. Tom mai făcu o dată cu mâna fetei de la ghişeul numărul 5 şi, împreună cu prietenul său, se îndreptă spre avion. Vameşul râse şi strigă în urma lor:

— Aţi avut noroc că nu a apărut logodnicul colegei mele, că sigur rămâneaţi la Paris şi nu mai prindeaţi cursa spre Londra!

Tom zâmbi pentru ultima oară.

— Hai să mergem, diversiunea a funcţionat. Deşi trebuie să recunosc că era cam frumuşică fata...

— Ai dreptate. Nu ştiam că ai aşa un talent de actor. Începusem chiar să cred că vei rămâne la Paris.

În câteva minute, asasinii îşi legau centurile de siguranţă. Se aşternu tăcerea. Erau nerăbdători ca aeronava să decoleze mai repede. Stewardesa îşi făcu apariţia şi amândoi comandară whisky. În curând, aveau să stea faţă în faţă cu şeful. În stradă, îi aştepta o maşină neagră. Tom şi Bill se urcară fără să spună nimic. Tăcură tot drumul. În hol, un bărbat se uită la ceas şi le făcu semn să urce în lift. Îi însoţi până la etajul şapte. Uşa de mahon se deschise. În spatele ei se afla un birou imens. În fotoliu, un bărbat gras fuma nervos dintr-un trabuc lung. Încăperea era plină de fum.

— Aţi întârziat cam mult, se auzi glasul răguşit al individului de după birou.

— A trebuit să facem curat în urma noastră, răspunse Bill.

— Să înţeleg că au existat probleme?

— Da, şefu’, dar le-am rezolvat, continuă Tom.

Bill îi aruncă o privire rece. Puse geanta pe biroul şefului şi scoase din ea statueta. O despachetă şi îi demontă suportul. Răsturnă pietrele, care începură să strălucească în toată splendoarea lor. O’Neill, pentru că aşa se numea bărbatul cu trabucul, deschise un sertar din care alese o lupă specială. Mâinile lui mari, cu degete noduroase, apucară o piatră. Începu s-o studieze. Pe figura lui se citea încântarea. Era un diamant de cea mai bună calitate. Analiză vizual mai multe bucăţi, numără preţioasele cristale şi le aşeză într-o cutie de catifea neagră pregătită din timp.

— Acum, vă ascult!

— Nenorocitul ăla a vrut să ne tragă în piept. Cu noi nu i-a mers. A fost ceva neprevăzut. Bill a avut grijă să nu ne mai facă niciodată probleme. L-a ciuruit bine, hî, hî...

— Şi de ce a durat atâta?

— Nişte cucoane ne-au văzut. Eram pe malul Senei. Ne-a luat ceva timp să le închidem gura. Acum, cred că sunt undeva pe la morgă. Târfele se jucau cu o cameră de filmat. Am reuşit să distrugem caseta. Prietenul nostru ne-a ajutat. Francezul se va ocupa în continuare de anchetă; va şterge şi ultimele urme.

— Dobitocilor, sunteţi siguri?

— Absolut! Răspunse Bill cu fermitate.

— O să verific. Dacă totul o să decurgă bine, mâine vă veţi primi banii. Acum,

lăsați-mă!

O’Neill ridică receptorul după ce rămase singur în încăpere. Formă un număr de telefon şi aşteptă să sune.

— Paul Delon la aparat! i se răspunse.

— Gus O’Neill.

— i-am spus să nu mă cauți!

— E o problemă urgentă.

— Din cauza "urgențelor" tale, risc să-mi pierd scaunul. Te caut eu cât pot de repede.

Amândoi închiseră telefoanele. O’Neill apăsă pe butonul soneriei. Din biroul alăturat îşi făcu apariția un individ înalt, cu ochii mici. Semăna cu un viezure.

— Să vină imbecilii ăia!

În numai cinci minute, Bill şi Tom reveniră, îngroziți de faptul că fuseseră întorşi din drum.

— Ați spus că femeile au filmat întâlnirea voastră cu individul ăla. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu caseta. Unde este?

— Şefu’, v-am spus, am distrus-o. Tom a ars-o în pădure. E doar scrum.

— Și copiile?

— Nu există aşa ceva. Procurorul nu a apucat să vadă înregistrarea, iar noi am ajuns înaintea lui. Jur că nu a existat nicio copie. Este evident că tipele nu aveau timp de aşa ceva. În plus, s-au temut încă de la început să predea înregistrarea poliției. Francezul ne-a vândut pontul imediat. Să ştiți că şi-a făcut treaba O.K.

— Vă avertizez că, dacă o să am probleme, sunteți morți amândoi.

Bill şi Tom părăsiră pentru a doua oară biroul lui O’Neill. De această dată, erau mult mai îngrijorați. Deşi ştiau că nu lăsaseră dovezi în urma lor, furia lui Gus O’Neill era renumită. Pe de altă parte, ar fi putut să-i înlăture chiar şi numai pentru a nu-i plăti. Trebuiau să-şi ia măsuri de precauție. Bill şi Tom se urcară într-un taxi. Voiau să-şi asigure spatele şi exact asta aveau să facă. În biroul de mahon, telefonul sună lung. Gus ridică receptorul.

— Te ascult.

— În primul rând, te avertizez că tu şi gorilele tale nu mai aveți ce căuta la Paris. Dacă îndrăzniți să intrați în Franța, veți fi arestați. Cred că îți dai seama că, într-o asemenea situație delicată, nu voi mai putea face nimic. Nu mă înțelege greşit: am familie şi am riscat deja prea mult.

— De acord. Continuă.

— Peste trei zile, vei fi căutat de cineva din partea mea. Va trebui să-i dai ce mi se cuvine. Vreau bani lichizi. Nu umbla cu cecuri. Sunt periculoase acum.

— O.K., dar spune-mi ce mă interesează.

— Am avut grijă să şterg toate urmele imbecililor tăi. Restul nu te interesează pe tine. Dar, Gus, de când lucrezi tu cu începători? Oricând pot apărea lucruri neprevăzute. Acum nu mai contează, ce-a fost a fost. Tu fă exact ce ți-am spus, altminteri vei regreta. Nu glumesc.

— Bine, Paul, rămân dator.

— Ai grijă să nu rămâi, fiindcă nu-mi plac oamenii datori la mine. Ai grijă cum te mişti, pentru că asta este ultima oară când mai vorbim. De azi înainte nu ne mai cunoaştem, cel puțin o perioadă.

— Am înțeles. Îți mulțumesc, Paul. Nu vei regreta. În ceea ce privește viitorul, sper să mai colaborăm, când se vor liniști apele.

— Poate. Adio!

III.
TITLU

La Paris, ziarele titrau cu litere de-o șchioapă: "Atentat în Grădinile Tuileries", "O englezoaică a fost asasinată!", "Diamante de peste 100 de milioane de dolari, furate de la bijuteria Cartier". Procurorul Leonard Dubois citea îngândurat articolele, fumând țigară după țigară. Scrumiera era plină de mucuri. Realiza că lucrurile se complicaseră prea mult şi că îşi va pierde scaunul. Avea două cazuri grele şi era convins că între ele exista o legătură. Nu avea însă dovada. În plus, femeile alea nehotărâte nu apucaseră să-i dea caseta. De acolo ar fi putut afla mai multe. De ce au fost atât de nesăbuite? Pe de altă parte, ştia foarte bine că teama lor era justificată. Programele de protecție a martorilor nu sunt infailibile. Din cauza birocrației, ar fi putut fi ucise înainte să depună mărturie la proces. Evenimentele se precipitaseră mai mult decât de obicei. Unde era oare a doua fată? Cu siguranță s-a speriat când a văzut că prietena ei a fost omorâtă. Trebuia s-o găsească. Îşi chemă secretara.

— Să vină Paul, imediat!

— Da, şefu’.

Helen ridică telefonul şi formă trei cifre. De la capătul celălalt, se auzi o voce groasă:

— Căpitan Paul Delon.

— Eu sunt. Vezi că domnul procuror vrea să te vadă urgent. E foarte supărat. Acum citeşte presa. Bănuiesc că ştii ce scriu ziarele şi-ți imaginezi că e groasă.

Paul închise telefonul şi, în numai câteva minute, se afla deja în biroul secretarei. În mână avea un imens buchet de crini.

— Iubito, ăştia sunt pentru tine. Nu am putut veni aseară, pentru că am lucrat până târziu. Iartă-mă!

Fata luă florile, dar era încă supărată. Îl lăsase în biroul ei cu o zi în urmă, deşi n-ar fi trebuit. Tânărul reuşise s-o convingă că avea nevoie de calculatorul ei pentru că al lui era stricat. Dacă afla cineva, ar fi rămas pe drumuri. Cedase la insistențele bărbatului şi acum regreta amarnic. Nici nu voia să-l vadă. El se apropie de Helen şi o cuprinse cu brațele după mijloc. Începu s-o sărute pe gât şi fata se îmbună încet, încet.

— Lasă-mă, s-ar putea să ne vadă cineva!

— Nu ai spus că şeful citeşte ziarele? Mi-a fost dor de tine, zise Paul, în timp ce mâinile frământau deja sânii secretarei.

— Gata, fii cuminte! Pentru ziua de ieri, va trebui să-ți îndeplineşti toate promisiunile pe care nu le-ai ținut.

— Promit solemn! Spune-mi ce vrea şefu’?

— Nu ştiu. Mi-a cerut doar să te chem urgent.

— Bine, bine. Ne vedem diseară?

— Te lasă nevasta?

— De ce mă torturezi? Săptămâna viitoare mă duc la avocat şi depun actele de divorț.

— Of, Paul, de când tot aud vorbele astea... Sigur nu mă minți din nou?

— Jur! Imediat ce se termină procesul, vom pleca unde vrei tu.

Fata îl îndepărtă tocmai când Paul ajunsese cu mâinile sub bluza ei. Degetele lui se jucau cu sfârcurile sânilor, care dădeau deja semne de excitare. Helen era necăsătorită şi renunțase la relația ei, ce părea serioasă, în favoarea lui Paul. Bărbatul de lângă ea reuşea întotdeauna s-o facă să-şi piardă cumpătul, trezindu-i imediat cele mai ascunse instincte erotice. Aşa că era mai bine să se oprească, înainte de a veni cineva. Altminteri, cine ştie dacă n-ar fi acceptat să fie posedată chiar acolo, pe propriul birou, cu şeful alături. Deschise brusc uşa procurorului şi anunță venirea căpitanului.

— Intră, Paul! Cred că ai văzut ce scriu ziarele... Vreau să ştiu: unde ai fost ieri toată ziua? Într-o oră să-mi aduci un raport complet. Pentru ambele cazuri. Ai înțeles?

— Da, să trăiți!

Căpitanul plecă repede, pentru a nu fi nevoit să dea explicații în legătură cu ziua precedentă. Procurorul îi dăduse o informație extrem de importantă: pentru el, existau două dosare. Deci, nu făcea legătura între crimă şi jaf. Închise uşa după el şi revăzu chipul Helenei. Ochii ei mari îl priveau întrebător.

— Stai liniştită! Vrea numai nişte rapoarte. Din păcate, pentru noi asta înseamnă că nu vom putea lua prânzul împreună. Promit însă că ne vom vedea diseară. Nici în ruptul capului nu vreau să rămân dator, spuse Paul, în timp ce se apropia de scaunul pe care stătea Helen. Începu s-o sărute din nou pe gât şi fata fremătă de plăcere. Bărbatul o mângâie pe genunchi, iar buzele îi căutau gura flămândă a femeii. Telefonul sună şi întrerupse momentul de dragoste dintre cei doi.

— Rămâne cum am stabilit, zise căpitanul şi o zbughi din secretariat, mai mult pentru a scăpa de situație, decât ca să o lăse pe secretară să răspundă.

Ajuns la el în birou, se apucă de scris. Dar – după puțin timp – se opri brusc. Îşi aminti că cea de-a doua englezoaică nu fusese găsită. Era convins că măcar unul dintre cele zece gloanțe trase o atinsese. Dacă nu murise, pentru că nu apăruse nicăieri un cadavru neidentificat, femeia trebuia să fie măcar rănită. Dar unde dispăruse? Ar fi fost bine s-o găsească înaintea poliției. Îşi luă haina şi plecă. Timp de câteva ore, inspectă toate spitalele din Paris. Nu îi scăpară trenurile, nici aeroporturile. La hotel, cele două englezoaice nu mai fuseseră văzute de câteva zile. Parcă cea de-a doua femeie ar fi intrat în pământ.

Dar poate e mai bine aşa, gândea Paul, pe când mergea singur pe stradă.

În acest timp, procurorul, după ce dăduse câteva telefoane, se apucase să-şi strângă lucrurile. Cariera lui avea să ia sfârşit. Era convins că Paul nu-i va oferi mai multe informații. Voia însă să-l aştepte. Căpitanul ar fi putut totuşi, în ultimul moment, să găsească ceva în plus pentru anchetă. Afară se înnoptase. Paul Delon întârzia. Procurorul se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre secretariat.

— Helen, ai vreo veste de la Delon?

— Nu, domnule procuror. Ştiu numai că a plecat din sediu la prânz şi nu s-a mai întors.

— Bine. S-a făcut târziu, cred că nu mai am nevoie de tine. Poți pleca şi tu.

— Mulțumesc. Ne vedem mâine. Noapte bună.

Helen închise în fişet dosarele şi opri calculatorul. Ceva nu era în regulă cu computerul ei. Ar fi dat orice să poată afla ce s-a întâmplat cu un document anume ("XX%STY"). Era hotărâtă să-l întrebe pe Paul, deşi el nu cunoştea parola. Nici

procurorul n-o ştia. Îşi refăcu machiajul şi plecă, alungând acest gând. Simţea că se petrecea ceva cu şeful ei, dar nu bănuia că era ultima zi de lucru cu el. Când coborî din lift, se întâlni cu Paul.

— Unde ai fost până la ora asta?

— Am avut treabă. Tu ce faci, pleci?

— Şefu' mi-a dat voie. Vezi că e nervos. Aşteaptă rapoartele tale. Ai terminat?

— Mai am ceva de lucru. Chiar dacă voi întârzia, promit să ne vedem la tine. Aşteaptă-mă!

Paul o sărută pe Helen şi închise uşa liftului. Ocoli biroul procurorului şi se duse direct la el. Se aşeză la computer şi se apucă de scris. La scurt timp, Leonard Dubois îşi făcu apariţia în pragul uşii.

— Timpul tău a expirat. Ce ai aflat?

— În câteva minute vin la dumneavoastră. Veştile n-or să vă placă.

— Te aştept.

Căpitanul printă ceea ce scrisese. Deschise un dosar, din care arsese câteva fotografii şi le înlocui cu altele. Puse într-o mapă toate hârtiile scoase la imprimantă şi părăsi încăperea.

Dubois fuma la el în birou. Numai o veioză de pe masă era aprinsă. Camera mirosea din greu a tutun.

— Aveţi aici cele două rapoarte. Aşa cum v-am spus deja, Joanna Porter a dispărut. De negăsit este şi caseta despre care v-au vorbit cele două femei. Mă întreb dacă a existat, având în vedere că la hotel nu am găsit nici măcar camera de filmat.

— Sunt convins că au filmat crima pe care pretindeau că au văzut-o. Gândeşte-te, ce interes ar fi avut să inventeze?

— Poate că aveţi dreptate. Îmi permit totuşi să vă atrag atenţia asupra unui amănunt: unde este cadavrul? Am răscolit tot oraşul şi nu am găsit niciun corp care să aibă semnalmentele englezoaicei. Poate oamenii despre care vorbeau ele erau numai nişte tineri ce se certau, pur şi simplu, ca atâţia alţii. Gândiţi-vă că este vorba despre o zonă în care, de regulă, nu trec oameni; e în apropiere de debarcader, iar şoseaua este destul de departe. Nu pare un loc bun pentru o eventuală crimă, poţi fi surprins din cel puţin două direcţii.

— Poate ai dreptate. Personal, însă, mă îndoiesc.

— În plus, ce vă face să credeţi că jaful are legătură cu toată povestea asta atât de încâlcită?

— Instinctul, Paul.

Aici nu mai avea argumente să-l contrazică. Delon cunoştea foarte bine că majoritatea cazurilor dificile fusese rezolvate datorită flerului procurorului. Se mulţumi să ridice din umeri.

— De mine mai aveţi nevoie?

— Nu, poţi pleca. Paul, chiar dacă nu e treaba mea, am să-ţi dau un sfat. E gratis. Împacă-te cu soţia. Oricât de frumoasă ar fi Helen, să ştii că nu merită să-ţi laşi nevasta. Aveţi un copil.

Paul amuţi. Nu şi-ar fi imaginat că şeful observa lucrurile de genul ăsta. Nu o iubea pe Helen. O folosise numai pentru a obţine informaţiile de care avea atâta nevoie. Totuşi, trebuia să recunoască: femeia îl înnebunea din punct de vedere sexual. Trupul ei îl scotea din minţi. Avea ceva pe care îl caută orice bărbat la o femeie. Pe moment, vru să nege

legătura sa cu secretara, dar renunță. S-ar fi făcut de ruşine.

— Şefu', am să mă mai gândesc la ce mi-ați spus. Oricum, Cleo nu ştie nimic, aşa că nu are motive de îngrijorare.

— Nu uita că o minciună, cu cât încerci s-o ascunzi mai tare, cu atât este mai uşor descoperită. Mai ales când e vorba despre infidelitate. Cleo e o femeie inteligentă, iar dacă nu spune nimic, asta nu înseamnă că nu s-a prins. Să nu fie prea târziu pentru tine. Acum, du-te!

Paul se îndepărtă îngândurat. Era prima oară când procurorul abordase alt subiect decât cazurile la care lucrau. De ce oare? se gândi căpitanul, pe când cobora scările Palatului de Justiție. Parcă voia să tragă de timp. Ar fi mers la Helen, dar vorbele şefului îl bulversaseră. Dacă avea dreptate? Şi, totuşi, femeia asta îl excita prea mult pentru a renunța la o partidă de sex planificată, doar pentru că şeful s-a prins că se culca cu secretara lui. Nu avea de gând să divorțeze, dar nici s-o părăsească prea curând pe Helen. Cel puțin pentru moment.

Afară, aerul proaspăt îl învioră. Încărcat cu gânduri erotice, se îndreptă spre apartamentul amantei lui.

Leonard Dubois începu să studieze dosarul primit. Nu reuşea să găsească niciun fir pe care să poată continua ancheta. Îşi dădea seama că era sfârşitul. Cel puțin pentru el. Era convins că cineva îl trădase, dar cine? Închise dosarul lui Paul şi luă o coală de hârtie din sertar.

Căpitanul îşi găsi amanta dormind. Pe masă erau două pahare şi o sticlă de vin roşu. Îşi turnă unul şi îl dădu peste cap. Îi era sete. Îl apucă o foame nebună de trupul acela tânăr. Helen dormea goală, acoperită doar cu un cearşaf de mătase. Paul se dezbrăcă şi se băgă lângă ea în pat. Corpul fierbinte al femeii îl excită imediat. O cuprinse în brațe. Tânăra gemu şi începu să freamăte.

Paul îi căuta sânii cu buzele. Ea întinse brațele şi-i cuprinse gâtul. Voia să fie iubită, iar el ştia asta. Bărbatul îi acoperi tot trupul cu sărutări incandescente.

Fata se urcă deasupra lui, dansând uşor din coapse. Jocul dragostei dură mult timp. În cele din urmă, Paul o pătrunse iar Helen țipă de plăcere. Îşi înfipse unghiile în pieptul lui şi bărbatul o răsturnă pentru a o putea domina mai bine. Nu se împotrivi. Îl cuprinse cu picioarele şi – în cele din urmă – adormiră amândoi împreunați.

După o vreme, vântul adie prin fereastra rămasă întredeschisă. Dornică de mai mult amor, Helen se trezi şi începu din nou să-l sărute pe bărbatul de lângă ea. Masculul din el reveni la viață şi se iubiră până în zori, cu scurte întreruperi.

IV.
"Şansele de a ne revedea sunt egale cu zero"

Mark simți nevoia să se întindă. Era anchilozat, pentru că dormise toată noaptea în fotoliu. Îşi aminti că ațipise, în timp ce o privea pe Joanna. Se ridică cu greu şi se apropie de patul fetei. Îi puse mâna pe frunte: nu mai avea febră. Pătura era udă din cauza transpirației. Deschise şifonierul şi luă alta uscată. Înlocui cuvertura şi se îndreptă spre bucătărie. Voia să pregătească micul dejun. Joanna trebuia să mănânce bine pentru a se pune pe picioare. Dădu drumul la radio. Întotdeauna îi plăcea să asculte ştirile de dimineață.

"Procurorul general, Leonard Dubois, a demisionat în urmă cu câteva minute.

Şeful Parchetului spune că lasă locul unei persoane capabile. El îşi asumă răspunderea pentru dispariția martorelor privind jaful diamantelor. Cei mai apropiați colaboratorii ai lui Dubois au refuzat să comenteze demisia acestuia. Ministrul Justiției a acceptat cererea procurorului general, dar nu a nominalizat încă pe nimeni pentru locul vacant."

Mark rămase înmărmurit. Oriunde în lume, demisia procurorului general este un lucru grav. Demisia acestui Dubois, realiză Mark, avea legătură cu Joanna. Luă cafeaua de pe foc şi se întoarse în dormitor. Fata tocmai se trezea.

— Te mai doare umărul?

— Bună dimineața! Nu cred că este durere. Mai degrabă amorțeală.

Mark desfăcu pansamentul şi inspectă rana. Totul părea în regulă.

— Vrei să mănânci ceva? Cafeaua este caldă.

Joanna aprobă din cap. Îngrijorat de situație, Mark ar fi vrut s-o întrebe de ce preferase să se ascundă, în loc să predea caseta poliției. Cu siguranță, ceva nu era în regulă. Preferă să mai amâne întrebările. Se întoarse din bucătărie cu micul dejun. Nu era cine ştie ce, dar suficient pentru un om care, orice s-ar spune, suferise o operație. Joanna îl rugă să-i facă rost de o cămaşă sau un tricou, pentru a se putea ridica din pat. Mark uitase că fata era aproape dezbrăcată. Era firesc să se ruşineze de el. Avea impresia că o cunoştea de când lumea. Sentimentul nu era reciproc. El se simțea atât de strâns legat de ea, încât nici prin gând nu-i trecuse că tânăra se jena de el. Chiar dacă o văzuse aproape goală cu numai câteva ore în urmă. Realiză însă că Joanna avea dreptate. Atunci fusese doar medic. Acum era şi bărbat.

Îi aduse un tricou din şifonierul prietenului său, apoi o ajută să se ridice pentru a putea mânca. Joanna îi mulțumi şi începu să soarbă din ceaşca cu cafea caldă.

— Joanna, poți să-mi spui cum ai ajuns în situația asta?

— Din întrebarea ta, deduc că nu te-ai uitat la casetă.

— Mi s-a părut normal să am încredere în tine şi să te las să-mi explici tu cum au decurs lucrurile, înainte de a mă uita la acest filmuleț blestemat.

— Îți mulțumesc, Mark, dar cred că nu ar trebui să ştii prea multe. Oricum, te-am implicat destul şi regret acest lucru. Nu mi-aş ierta niciodată dacă aş afla că viața ta este tot atât de mult în pericol precum e a mea.

— Având în vedere că suntem împreună aici, ai impresia că nu sunt suficient de implicat?

— S-ar putea să ai dreptate. Am să mă mai gândesc la întrebarea ta. Acum, trebuie să dau nişte telefoane. Mă ajuți?

Mark îi aduse telefonul în dormitor.

Femeia asta este atât de calculată, că mă uimeşte cum de a putut ajunge în această situație, gândi Mark.

În sfârşit, după atâta timp, apăruse cineva care să-l trezească la viață. Pentru că ceea ce simțea Mark pentru Joanna reprezenta, de fapt, dorința lui de a trăi. Dragostea înseamnă viață. Din păcate, nu ştia cum să ajungă la inima ei. Era limpede că Joanna nu se gândea la el aşa, cu aceleaşi sentimente. Se despărțise de curând de logodnicul ei şi îşi propusese să nu se mai implice în nicio relație, chiar dacă acest bărbat o atrăgea. Era blând şi simțea că putea avea încredere în el. Privirea lui o cucerise, dar îi era teamă de iubire. Înțelegea că nu era nici locul şi nici momentul să abdice de la restricțiile pe care singură şi le impusese. Nu ştia cum, dar trebuia să fugă de el cât mai repede. Înainte de a fi prea târziu.

— Mark, vrei să vii puțin?

— Te pot ajuta cu ceva?

— Spune-mi..., cât de departe este un magazin general de locul în care ne aflăm?

— La circa 20 de minute de mers cu mașina.

— Te rog să te duci să-mi cumperi niște haine. O pereche de blugi, un tricou, o scurtă și o perucă. Dacă voi ieși de aici, nu trebuie să fiu recunoscută. Crezi că te descurci?

— Sper, răspunse Mark, zâmbind la gândul că avea ceva experiență în domeniu, de pe vremea când fusese căsătorit. Nu de puține ori îi cumpărase soției lui haine sport.

— Dar este o problemă. Nu te poți duce cu mașina mea. Ar putea fi dată în urmărire.

— Stai liniștită. Pe vremuri, prietenul meu avea o bicicletă. Sper s-o găsesc. Asta, evident, dacă mașina lui veche nu mai funcționează.

— Vai, Mark, nu știu ce m-aș fi făcut fără tine! Ești un om deosebit. Sper să mă pot revanșa cândva pentru tot ce faci tu acum pentru mine. Îmi doresc ca totul să meargă bine și să nu ai probleme. Este ultimul serviciu pe care ți-l cer. Promit.

Mark refuză cardul oferiți de Joanna și se duse glonț la garaj. Mașina sport a lui Pierre era într-o stare acceptabilă. Avea chiar și ceva benzină în rezervor. Porni motorul și plecă la cumpărături. Cu greu, Joanna se ridică din pat și se duse la baie. Era cam amețită din cauza sângelui pierdut. Făcu un duș fierbinte și se culcă din nou. Era hotărâtă să-și refacă forțele cât mai repede.

Mark reveni cu tot ce-i comandase ea. Despachetă cumpărăturile, apoi se duse în bucătărie să pregătească cina. Din proprie inițiativă, alesese câteva culori de vopsea pentru păr. Se gândi că părul vopsit ar atrage mai puțin atenția curioșilor decât o perucă, mai ales că moda acestora trecuse. Joanna zâmbi când văzu cutiile.

Cred că bărbatul ăsta a fost căsătorit sau cel puțin a avut o logodnică..., gândi tânăra, în timp ce încerca hainele cele noi.

Mark cumpărase mai multe lucruri decât îi ceruse ea. Intră din nou la baie. Deja se simțea mai bine.

— Joanna, masa este gata! Crezi că poți veni în sufragerie, sau vrei să-ți aduc mâncarea în dormitor?

— Am să vin la masă, spuse fata.

Tînărul aproape că n-o mai recunoștea. Joanna îți tăiase părul și-l vopsise în acaju. Era nuanța pe care o mai folosise în studenție.

— Mark, nu știam că te pricepi atât de bine la lucrurile femeiești.

— Mulțumesc! Pe vremea când eram căsătorit, îmi făcea plăcere să-i cumpăr îmbrăcăminte soției mele. Din păcate, de cele mai multe ori primeam reclamații. Mă bucur însă că tu ești mai puțin pretențioasă. Sau poate avem gusturi comune?

— Dar ce s-a întâmplat cu ea?

— M-a părăsit. E o poveste lungă și tristă, de care aș prefera să nu-mi mai amintesc.

— Înțeleg. Iartă-mă! Și ce spuneai că o să îmbucăm?

Cei doi se așezară la masă și, o bună bucată de timp, mâncară fără să-și adreseze vreun cuvânt. Mark o privea pe furiș. Pielea albă a fetei avea sclipiri de marmură. Era încă palidă. Experiența de medic îi spunea că o să se refacă repede, pentru că organismul tânăr al fetei părea foarte robust.

Joanna avusese grijă să ia caseta şi s-o ascundă. Nu voia să rişte. Mark nu trebuia să vadă filmul. Era hotărâtă să-l menajeze cât putea de mult. Oboseala o ajunse însă, aşa că se duse în dormitor şi spuse scurt "noapte bună". Bărbatul strânse masa. Îi plăcea să aibă grijă de ea. Simțea că sunt împreună dintotdeauna.

— Cred că sicriul prietenei mele a ajuns la Londra. S-ar putea ca astăzi să aibă loc înmormântarea. Tare mult mi-aş dori să fi fost şi eu acolo.

— Te înțeleg perfect, Joanna. Dar cum singură spuneai, e mai bine aşa. Sunt nevoit să lipsesc câteva ore. Mă duc din nou după cumpărături. Nu am luat şi provizii. Îți doreşti ceva în mod special?

— Nu, Mark. Ia ce vrei tu.

Joanna îşi strânse bagajele şi părăsi vila imediat după ce plecă Mark. La întoarcere, tânărul găsi o scrisoare pe pat.

Dragă Mark,

Ştiu că atunci când vei citi aceste rânduri mă vei urî. N-o face, pentru că nu merit! Nici tu şi nici eu nu suntem vinovați pentru ceea ce s-a întâmplat. Îți mulțumesc din suflet pentru tot ce ai făcut ca să mă ajuți. Sunt sigură că puțini oameni ar fi riscat aşa cum ai făcut-o tu. De asemenea, te rog să înțelegi că nu lipsa de încredere m-a determinat să nu-ți spun toată povestea mea. Din contră, am vrut doar să te protejez. Nu aveam nici un drept să te trag după mine în tot acest hău al sorții, din care nici eu nu ştiu cum şi dacă voi reuşi vreodată să scap. Sunt sigură că – dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanțe – am fi putut avea un viitor, aşa că trebuie să ne mulțumim doar cu zilele petrecute împreună, multe sau puține, atâtea câte au fost. Îți promit că nu voi uita niciodată privirea ta. Ea mi-a dat putere să-mi revin. Clipele petrecute alături de tine vor rămâne o amintire vie în inima mea. În final, vreau să-mi promiți că te vei întoarce la profesiunea ta, medicina. Lasă trecutul în urmă şi fă tot posibilul să te reabilitezi! Du-te la Londra şi caută-l pe Wayne Barton. Este ziarist. Sunt convinsă că te va ajuta. □i s-a făcut o mare nedreptate, iar el o poate îndrepta. Fă acest lucru pentru mine, chiar dacă mai ai îndoieli! Te sărut cu toată dragostea şi, te rog, uită-mă! Nu mă căuta! Şansele de a ne revedea sunt egale cu zero.

Joanna

Mark citi şi reciti de zeci de ori scrisoarea femeii care avea să-i schimbe viața. Se îndrăgostise de ea şi nici nu apucase să-i spună ce simțea. Abia acum înțelegea că ea ştiuse acest lucru chiar înaintea lui. Ar fi vrut s-o caute, dar nu ştia încotro să se ducă.

Luna răsărea pe cerul înstelat. Se băgă în patul în care dormise Joanna. Mirosul trupului ei încă persista în aşternuturi. Adormi strângând perna ei la piept. A doua zi de dimineață, adună toate lucrurile şi făcu ordine prin casă. Era mai bine să şteargă toate urmele. Pierre nu trebuia să ştie ce se întâmplase în casa lui. Poate că Joanna avea dreptate. Riscurile erau prea mari. Formă un număr de telefon şi aşteptă mult timp până când, de la capătul celălalt al firului, se auzi vocea prietenului său credincios. Singurul.

— Salut! Mark sunt.

— O, ce faci, suflet rătăcit? Unde eşti? Abia aştept să ne vedem.

— Pierre, îmi pare rău, dar nu cred că voi mai avea timp să trec pe la tine. În noaptea asta plec la Londra. Am probleme urgente de rezolvat. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Înțelege-mă şi nu-mi purta pică! Când voi putea, promit să te caut din Anglia.

Sper ca, după ce mă aşez şi eu, să-mi faci o vizită.

— Mark, spune-mi ce s-a întâmplat! Te cunosc după voce, ştiu că ceva nu este în ordine!

— Pierre, înțelege, nu mai am timp! Să ştii că am trecut pe la vila ta. Nu a fost vorba despre o partidă de sex, aşa cum făcuseşi tu pronosticurile, dar zilele petrecute aici m-au ajutat să iau nişte decizii importante. Acum nu mai pot vorbi. Sper să ne revedem curând. *Au revoir, mon ami!*

Ajuns la Londra, tânărul îl căută pe ziaristul despre care îi spusese Joanna. Era hotărât să urmeze sfatul ei.

Procesul de reabilitare a durat nu mai puțin de şase luni. Mark era obosit. Îşi pierduse orice speranță. În ziua în care a fost dată sentința definitivă, îl sună pe Pierre.

— Pierre, Mark la telefon!

— În sfârşit! Nu credeam că ai să mă mai cauți după ultima noastră convorbire. Spune repede ce ai făcut până azi!

— Lasă ce am făcut şi, mai bine, urcă-te în avion şi vino la Londra. Planurile noastre pot deveni realitate. Mi-am recâştigat dreptul de a profesa. Acum putem deschide împreună clinica la care visăm din tinerețe.

— Stai liniştit, prietene! Mă bucur să aud o asemenea veste, dar planurile noastre din studenție trebuie să mai aştepte un an. Am un contract la care nu pot renunța. E vorba de bani mulți. Te sun când voi putea pleca de aici.

Mark se simțea trist şi descurajat. Unica soluție era să demareze singur afacerea vieții sale. În numai câteva luni, clinica dobândea reputația necesară şi fondurile utile pentru extindere. Noaptea, tristețea îl cuprindea din nou pe proaspătul afacerist. În inima lui nu încetase să existe speranța că o va reîntâlni pe Joanna. Ochii ei, ca două smaralde, îi tulburau somnul. Liniştea îi fusese furată de acea fată misterioasă. Nici măcar Wayne nu reuşise s-o găsească. Joanna şi ziaristul erau prieteni apropiați, dar nici lui nu-i spusese unde se ascundea. În plus, Pierre nu se ținuse de promisiune. Anul trecuse şi el tot nu venise la Londra...

V.
JOANNA DEVINE NICOLE

Se împliniseră doi ani de la crima de pe malul Senei. Joanna se obişnuise cu viața de la munte. Numai iarna era mai greu de suportat. În Elveția, aerul era cu mult mai rece decât la Londra. Îi lipseau prietenii şi locurile ei natale. Însă întoarcerea îi era interzisă. Orice mişcare greşită putea să-i fie fatală.

În timp ce tăia lemne – pentru că se ocupa singură de gospodărie – episodul trist de pe fluviul parizian îi reapăru în minte pentru a nu ştiu câta oară de când fugise. Chipul prietenei ei parcă se materializase în fața sa, emoționând-o până la lacrimi. Mary îi zâmbi, iar Joanna se lovi la mână cu toporul, acaparată de imaginea fetei. Abia în momentul acela realiză că nu era decât o închipuire. Mary era moartă, nu avea cum să-i apară în fața ochilor. Totul se petrecuse doar în capul ei. Văzând sângele, bărbatul care o privea pe ascuns de după copacul din apropiere veni lângă ea.

— V-ați rănit rău? Să vă ajut, domnişoară!

— Mulțumesc, dar nu cred că este necesar. Mă descurc şi singură.

— Lăsați-mă, totuşi, spuse individul, grăbindu-se să-i lege degetul cu o batistă, pe

care o scosese din buzunar. Intrară împreună în cabană.

Bărbatul udă un prosop şi se apucă să-i spele rana.

— Într-adevăr, nu pare prea grav. Aveți o trusă medicală în casă?

— Sigur, acolo, în dulap.

Tânărul îi pansă degetul, cu mişcări sigure.

— Văd că vă pricepeți, domnule. Cum vă cheamă?

— Christian Leclerc.

— Sunteți francez?

— Numai după tată.

— Sunteți medic?

Asta e culmea! Dacă şi individul ăsta e doctor, cred că o să înnebunesc, gândi Joanna, amintindu-şi de episodul din grădinile Tuileries, când Mark îi sărise în ajutor. Nu mai poate să se lovească omul, că medicii dau năvală peste el.

— Nu, nicidecum. Doar mama şi-a dorit să fac medicina, dar am fugit întotdeauna de sălile de operație. În plus, nici nu prea mi-a plăcut cartea.

— Sunteți în vacanță?

— Da. Dar pe dumneavoastră cum vă cheamă?

— Nicole...

— Îmi pare bine. Îmi cer scuze, acum trebuie să plec. Mi-a părut bine de cunoştință, deşi aş fi preferat să ne întâlnim în alte împrejurări.

Fata îi zâmbi şi-l conduse până la uşă. Prezența lui îi dădea un sentiment ciudat. Nu putea spune despre ce era vorba. Aşa că nu se mai gândi la el şi aprinse focul în cămin. În cameră se făcuse frig. Aşezându-se în fotoliu, privi îndelung scânteile şi flăcările din sobă. Era pentru prima oară, după mai bine de doi ani, când simțea nevoia să mai vadă o dată caseta filmată de Mary.

— Joanna, nu e minunat? se auzea vocea prietenei sale, în timp ce pe ecranul televizorului apăru imaginea superbă a Parisului şi apa Senei. În prim-plan se vedea ea, filmată de cea care îi fusese ca o soră. Camera se mişcă şi, odată cu ea, imaginile începură să tremure. Era momentul în care Mary rugase pe cineva de pe vaporaş să continue filmarea, pentru ca ea s-o îmbrățişeze... Era ultima lor îmbrățişare?

— Da, Mary, ai dreptate. Iată-ne, în sfârşit, împreună la Paris. Visul nostru s-a împlinit. Să ştii că vreau să facem toate nebuniile posibile. Chiar şi o partidă de amor franțuzesc aş face, ca să-l uit pe Dean.

— Joanna, stai, nu te mişca! se auzi din spatele camerei vocea lui Mary.

Soarele apunea, iar părul fetei căpătase culoarea nisipului. Tânăra se apropie cu obiectivul mai mult de ea. Apoi Mary filmă malul stâng al Senei. Acolo se putea observa o altercație între trei bărbați. Camera fuse lăsată jos, fără să fie oprită.

— Joanna, ia uite!

— Unde?

— Acolo, pe mal! Se întâmplă ceva ciudat!

Doi bărbați începură să se bată. Al treilea avea un pistol îndreptat spre ei. Totul era filmat de Mary, care fixă din nou camera în direcția respectivă. Făcea o transfocare, pentru a fi mai clar. Individul cu pistolul avea o privire tăioasă. Deşi nu se auzi focul de armă, din gesturile bărbatului ce o ținea, Joanna înțelese că acesta apăsase pe trăgaci. Se auzi un țipăt înspăimântător. Era Mary. Acesta fu însă dublat de strigătul din cameră. Cealaltă retrăia scena de groază.

— Ce-a fost asta? se auzi din nou vocea prietenei sale.

— Pe mine mă întrebi? Camera e la tine. E prea departe ca să pot distinge ceva concret.

Mary transfocă şi mai mult. Chipul bărbatului cu pistolul ocupa acum tot ecranul. Apoi apărură ceilalți doi. Unul zăcea la pământ, plin de sânge, iar celălalt îi scotocea prin buzunare. Scoase un pachet şi se îndreptă spre tovarăşul lui.

Nicole – alias Joanna – ştia să citească pe buzele oamenilor.

— Bill, să plecăm. Am găsit ce căutam!

Privirea înfiorătoare a celui care vorbise se întâlni cu a cameramanului. Fără să se oprească, aparatul căzu la picioarele Joannei.

— Ce s-a întâmplat, Mary?

— N-ai văzut?

Nici un răspuns. Se auzeau doar nişte paşi tropăind şi forfota din jur. Nimic clar.

Joanna a ridicat camera de jos şi, împreună cu prietena ei, a început să alerge spre debarcader. Fetele s-au urcat într-o maşină. Autoturismul şi frânele care scârțâiau la curbe fuseseră înregistrate pe o imagine neclară.

— Joanna, unde ai învățat să conduci aşa?

Era vocea lui Mary. Sonorul se auzea mai slab decât până atunci. Aparatul de filmat era aşezat pe bancheta din spate. Totuşi, discuția dintre fete se putea înțelege.

— Este unul dintre puținele lucruri bune pe care le-am învățat de la Dean.

— Şi acum, ce facem?

— Mary, recunoaşte că nu avem decât două variante: mergem la poliție sau acasă!

Înregistrarea se termina aici. Era sfârşitul casetei.

Doamne, Mary, nu aş fi crezut că ai să ajungi să filmezi o crimă! gândi cea care îşi spunea acum Nicole, încă speriată de imaginile de pe casetă. Se scursese atâta timp de la acele momente şi încă tremura. Simțea că trecutul o ajungea din urmă. Se stabilise în Elveția, îşi schimbase numele, renunțase la meserie şi tot nu putea uita acea vară. Era ultima vacanță petrecută cu prietena ei din copilărie. Un dor nebun o apucă. Mary murise nevinovată, doar pentru că întâmplarea voise ca ele să fie martorele unei crime. Hazardul şi ghinionul o făcuseră să piardă cea mai dragă ființă din viața ei. Era pentru prima oară după atâta timp când îşi dorea să-l sune pe Wayne. În cele din urmă, se hotărî.

— Wayne Barton la telefon.

— Bună, eu sunt.

Ziaristul amuți la auzul acelei voci cunoscute. Nu-i venea să creadă. Ştia că fosta lui colegă trăia, dar nu aflase niciodată unde se ascunsese.

— Ce faci, frumoaso? Mi-e dor de tine.

— Şi mie. Din păcate, nu cred că ar fi o idee prea bună să ne vedem.

— Bine, dar a trecut atâta timp! Sunt sigur că nu mai e niciun pericol.

— Eu nu cred lucrul ăsta. Am citit recent că o parte dintre diamantele furate la Paris a fost găsită pe piața neagră.

— Da, dar nu e nimic cert. Cazul a fost închis imediat după plecarea ta. Bănuiesc că e doar o furtună într-un pahar cu apă.

— Eşti convins?

— Nu, Joanna, încerc numai să te determin să-mi spui cum pot da de tine.

— În primul rând, mă cheamă Nicole, iar în al doilea rând, încă îmi este teamă.

— Mă mai suni?

— Poate.

Nicole închise, înainte ca Wayne să-şi poată lua la revedere. Ziaristul era surprins de telefonul primit. Nu ştia ce să facă. Îşi dădea seama că trebuia să reacţioneze cumva, dar nu îndrăznea nici să se gândească. De când dispăruse ea, nu reuşise să facă echipă cu niciun alt coleg.

Jur că am s-o aduc acasă pe fata asta! îşi spuse Wayne, înainte să părăsească biroul.

Ziaristul anchetase scandalul de la Paris şi se împrietenise cu procurorul care instrumentase dosarul. Dubois avea acum o agenție de detectivi particulari. Era singura persoană cu care putea discuta despre asta. Luă avionul şi plecă imediat la Paris.

— Salut, bătrâne!

— Ce mai face "a patra putere"?

— Iar râzi de mine, Leonard?

— Nu, ăsta e modul meu de a-mi arăta bucuria reîntâlnirii cu tine, yise fostul procuror general.

— Bine, hai acum să ieşim undeva! Îmi este dor de o cafea pe Champs Elysées.

— Bag seamă că tu ai venit la agățat!

— Se poate spune şi aşa, dar femeia pe care o caut eu s-ar putea să te intereseze şi pe tine.

— Devii interesant, prietene.

Cei doi ocupară o masă şi comandară două espresso mari. Aveau multe de vorbit.

— Zi, Wayne, ce vânt te aduce pe aici?

— M-a sunat Joanna.

— Care Joanna?

— Nu te face că ai uitat.

— Sper că nu e o glumă proastă!

— Fii sigur de asta. Dar acum o cheamă Nicole.

Ziaristul şi detectivul începură să pună la punct un plan pentru găsirea fetei. Din nefericire, aveau puține piste la îndemână.

VI.
TRANDAFIRUL ROŞU

Nicole îşi luă schiurile şi se îndreptă spre telecabină. Voia să facă mişcare, pentru a alunga amintirile ce o năpădeau. În spatele ei apăru Christian.

— Bună ziua, domnişoară. Ce vă mai face degețelul?

— Cred că rana s-a vindecat. Aşa cum ați spus dumneavoastră, nu a fost ceva grav. Cum merge distracția în vacanță?

— Tovarăşii mei au fost nevoiți să plece acasă. Am rămas singur.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, spuse Nicole, urcând scările spre telecabină. Acel sentiment ciudat pe care îl trăise la prima lor întâlnire reapăru în sufletul fetei. Merseră împreună până sus şi se pregătiră să coboare, tot împreună, pe schiuri. Alunecară unul lângă celălalt, parcurgând câteva creste.

S-au luat la întrecere, jucându-se ca doi copii. Nicole se simțea mai bine. Aerul rece îi alunga grijile. Christian o urmărea, iar la curbe avea grijă s-o protejeze. Plăcerea zborului pe schiuri nu o putea compara cu nimic. După câteva ore, de schiat se opriră sub un brad. Christian făcu un bulgăre de zăpadă şi o lovi în umăr pe Nicole.

— Ăsta este un atentat la viața mea. Nu vei rămâne nepedepsit, domnule! reacționă tânăra, după care își desfăcu repede legăturile schiurilor. Luă un pumn de zăpadă și-l lovi direct în față pe Christian, care ripostă imediat.

Aruncară schiurile și începură o bătaie cu zăpadă pe cinste. La un moment dat, alunecară și se rostogoliră câteva zeci de metri. Ajunseră în pădure, fără să renunțe la joacă. Râdeau ca doi puști. Nicole călcă pe o creangă, care se rupse, și se trezi în brațele bărbatului. Îi simți respirația caldă pe față. Christian o prinse de mijloc și o sărută pasional pe gură. Pentru câteva clipe, tânăra îi răspunse sărutului, după care ceva din interiorul ei îi dictă să se oprească.

— Iartă-mă, n-am vrut să par nepoliticos!

— Cred că ar fi mai înțelept să ne întoarcem, spuse Nicole, desprinzându-se din brațele lui.

— Da, poate că ai dreptate.

Tăcuți, porniră unul lângă altul spre locul unde își lăsaseră schiurile. Își prinseră legăturile la clăpari și o luară din nou la vale. Se făcuse târziu. În curând, avea să se întunece. Își luară la revedere și fiecare plecă într-o altă direcție.

Ajunsă acasă, Nicole făcu focul în sobă și se dezbrăcă. Își alese niște haine uscate și călduroase, apoi se așeză la televizor. Era un film vechi. Premiera o văzuse cu mulți ani în urmă, cu Mary. Amintirile nu-i dădeau deloc pace, obsedând-o.

Supărată pe ea însăși, închise televizorul și se duse la culcare. Voia să uite.

La rândul lui, Christian n-avea nici un chef să doarmă. Se hotărî să se ducă la cabana unde, cu câte zile în urmă, o întâlnise pentru prima oară pe Nicole.

Se apropie de fereastră și începu s-o urmărească de afară, curios. Ceva necunoscut îl incita la fata de dincolo de perdea. Simțea că între ei exista o legătură. O legătură mai strânsă decât și-o putea imagina, de parcă ar fi avut un trecut comun. De asemenea, era convins că Nicole ascundea ceva. Era un secret pe care intuia că ea nu voia să-l dezvăluie. Ochii fetei erau triști tot timpul. Uneori, însă, câte o rază de speranță licărea timid în privirea ei. După ce se stinse lumina în cabană, Christian plecă. Nu trebuia să se grăbească. Avea destul timp pentru a descifra misterul pe care era convins că îl ascundea femeia aceea.

În următoarele zile, Nicole vizionă de mai multe ori acel film decisiv pentru schimbările apărute în viața ei. Își aminti că undeva, departe, exista un bărbat care o ajutase după ce fusese împușcată. O nostalgie copleșitoare o cuprinse. Mark se îndrăgostise atunci de ea. Se simțea vinovată pentru că se lăsase curtată. Bărbatul își făcuse iluzii, iar ea îl părăsise. Fusese crudă cu el, îi părea rău, dar nu putuse să facă altfel.

Oricum, pentru ea, orice poveste de dragoste era imposibilă atunci. Abia acum se cicatrizaseră rănile pricinuite de fostul iubit. Fusese marea ei dragoste. Și prima. Timpul o ajutase să devină puternică. Acum, era hotărâtă ca, dacă soarta îi va aduce din nou față în față, să-i ceară iertare lui Mark. Merita acest lucru. Ar fi vrut să-l sune imediat, deși era prea riscant. Puse mâna pe telefon. Dar renunță. Își aminti că îi spusese să ia legătura cu Wayne, pentru ca acesta să-l ajute să se reabiliteze. Speră s-o fi ascultat. Era un om bun, care avea dreptul la o viață normală. Chiar dacă asta nu o includea și pe ea.

I se făcuse foame și simți nevoia să coboare în oraș, să mănânce ceva. Se săturase de friptura pe care o prepara ea. Niciodată nu fusese o bucătăreasă bună. Așa că se îmbrăcă și se urcă în mașină, hotărâtă să comande ceva special.

Intră în restaurant şi ceru meniul.

— Îmi dați voie să vă fac câteva recomandări? o întrebă un glas cunoscut.

— Dumneata! Nu ai plecat încă?

— Nu. Cred că am să rămân până la primăvară. Am auzit că acest anotimp este unic în Munții Alpi.

Toate bucatele, inclusiv vinul, au fost alese de Christian. Mai mult chiar, bărbatul o invită şi la dans, iar Nicole nu refuză. Atmosfera specială din acea seară o relaxa. Avea nevoie de aşa ceva şi era decisă să savureze momentul.

Christian era un dansator bun. Respirația lui caldă o simți pentru a doua oară pe față şi pe gât. Mirosea a mosc combinat cu tutun. Bărbatul o strânse uşor în braţe. Pieptul lui puternic, lipit de al ei, îi trezea sentimente pe care le credea demult adormite.

Ce fragilă şi, în acelaşi timp, puternică e fata asta! gândi Christian.

Îi cuprinse talia cu amândouă mâinile, pentru a o apropia mai mult de el. Nicole nu se împotrivi şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Avea nevoie să se simtă protejată. Pentru prima oară de când îl cunoştea, sentimentul de teamă era înlocuit de o siguranță inexplicabilă. Nu era încă vorba despre încredere. Mâna lui începu s-o mângâie pe păr. Ea se depărtă uşor şi-l privi fix în ochi.

— Am obosit. Vreau să mă aşez.

— De acord.

O luă de mână şi o conduse la masă. Vinul îl băură în linişte. Muzica îi purtă în lumi diferite. Fiecare cu amintirile lui.

Christian sparse primul tăcerea:

— Vrei să te conduc acasă sau preferi să ne mai plimbăm puțin?

— Cred că nu ne-ar strica să facem câțiva paşi. După masa asta copioasă, mă simt ca un hipopotam.

Afară ningea cu fulgi mari. O luă de mână şi merseră mult timp, în tăcere, ascultând zgomotele îndepărtate ale stațiunii. În rest, era o linişte de mormânt.

A doua zi, Christian se înființă la uşa ei, cu un buchet mare de trandafiri roşii.

— Vai, sunt minunați! De unde ai găsit aşa ceva în plină iarnă?

— Ăsta e secretul meu. Al tău care este?

— Ce vrei să spui? întrebă speriată Nicole.

— Nimic în mod special, dar cred că eşti o fată tare bizară.

— Ce te face să crezi asta?

— Eşti foarte tăcută. Ce mistere ascunzi?

— Tăcerea este cumva un defect, vrei să spui?

— Nu mă înțelege greşit. Mă întreb numai ce caută o fată aşa frumoasă în pustietatea asta.

Nicole începu să se liniştească. Pentru o clipă, crezuse că fusese desconspirată. De fapt, Christian se pare că voia doar să-i facă curte. Şi asta adora. După mulți ani, începea să-i placă tandrețea unui bărbat.

Îl pofti înăuntru. Puse cu grijă florile într-o vază şi îi oferi o cafea cu lapte. Christian începu s-o studieze atent. Nicole îl atrăgea din ce în ce mai mult. Ar fi vrut să oprească timpul în loc. Ştia că, în curând, va trebui să se întoarcă la Paris. Dubois îl anunțase că apăruse o nouă pistă în descoperirea criminalilor din 7 iulie. Îi mulțumi pentru cafea şi conveniră să se reîntâlnească mai târziu. Fata îl conduse şi îl sărută delicat pe obraz. Christian se mulțumi să-i zâmbească şi se urcă repede în maşină.

Ajuns în camera lui, văzu beculeţul de la robotul telefonului pâlpâind des. Declanşă banda şi auzi vocea lui Dubois, care îi spunea să-l sune urgent.

— Da, şefu', ce s-a întâmplat?

— Joanna Porter trăieşte. L-a sunat recent pe prietenul ei de la Londra. Încercăm să aflăm unde se ascunde.

— Leonard, dar asta e o veste extraordinară!

— Ştiu, dragul meu, dar încă nu trebuie să ne bucurăm. Te rog să fii pregătit să te întorci acasă. Cred că o să avem mult de lucru. Până atunci, sper că voi avea figura fetei, ca să ţi-o trimit prin fax.

— Vestea asta trebuie sărbătorită, îţi promit să beau un pahar şi în cinstea ta. Amândoi avem nevoie de puţină speranţă.

— Ai grijă, nu te bucura înainte de vreme.

— Bine, bine, am înţeles.

Christian închise fericit telefonul şi se pregăti pentru întâlnirea cu Nicole. Luă din şifonier hainele preferate. Se privi lung în oglindă.

Băiete, profită de puţinele zile pe care le mai ai pentru distracţii! îşi spuse Christian, admirându-şi chipul. Pentru o clipă, tristeţea din ochii lui căprui dispăru. O rază de speranţă îşi făcuse apariţia precum o strălucire de diamant. Părăsi repede apartamentul, lăsând în urma sa acelaşi miros de tutun şi mosc. Nicole îl aştepta în faţa cabanei. Ochii ei verzi radiau o mare bucurie. Trandafirii primiţi la prânz avuseseră efect. Christian îi câştigase încrederea. Era înfofolită într-o scurtă de blană de vulpe argintie şi înfăşurată cu un şal. Câţiva fulgi de zăpadă i se prinseseră în pletele blonde, uşor ondulate. Cu părul aranjat în acest fel, semăna cu o zână din poveşti.

Îl luă de braţ pe Christian şi porniră spre pădure. În apropiere, printre brazi, construise cândva o bancă şi o masă. Cu puţin timp în urmă, adusese acolo nişte vase speciale, pentru o cină în doi, sub clar de lună. Într-un termos pusese vin fiert, iar alături erau două farfurii, închise ermetic. Îl invită pe Christian să se aşeze şi începu să toarne cu grijă băutura fierbinte în cănile de metal. Ciocniră şi băură cu plăcere din licoarea care le ajunse repede în sânge. Friptura caldă îl lăsă pe Christian fără cuvinte. Nu se aşteptase la o asemenea primire.

Nicole se ridică şi porni casetofonul ascuns sub un prosop, pentru a nu ajunge zăpada la el. Era muzică veche, de suflet. Christian plănuise să meargă la restaurantul din oraş, dar ideea fetei se dovedi a fi mult mai bună. O invită la dans. Razele lunii le dezmierdau părul, aruncând sclipiri de diamant prin fulgii de nea. Nicole suspină de plăcere în braţele bărbatului puternic. Atracţia dintre ei creştea cu fiecare clipă. Atingerea obrajilor le ardea sufletele rănite. Christian îi luă capul în mâini şi se pierdu în ochii ei limpezi. Nicole îi atinse gura cu degetele. Buzele lui erau fierbinţi. Se ridică pe vârfurile picioarelor şi-l sărută uşor. Christian o luă în braţe şi merseră aşa, până la cabană.

Fără să-şi spună vreun cuvânt, intră cu ea în casă. O aşeză atent pe pat şi începu s-o sărute. Era clar că între ei exista atracţie fizică. Cei doi se dezbrăcară reciproc. Nicole simţea din nou că trăieşte. Tremura de plăcere în braţele bărbatului.

Christian se opri pentru că voia s-o privească. Trupul ei emana pasiune prin fiecare por. Pielea catifelată şi albă ca laptele îl incita. O mângâie cu tandreţe pe coapse şi pe sâni. Îşi cufundă capul între ei şi le sorbi parfumul excitant.

Nicole închise ochii şi se arcui sub trupul lui. Cu amândouă mâinile, îi cuprinse umerii, apoi capul. Corpul ei mic se pierdea parcă sub pieptul lui lat şi foarte viril.

Christian o sărută pe ochi, pe gât şi pe gura dulce ca o piersică. Timpul părea că se oprise în loc.

Cei doi îndrăgostiți trăiau bucuria dragostei, flămânzi de cele mai ascunse părți ale trupurilor lor. Înlănțuiți într-un dans al al dragostei, Nicole şi Christian se contopiră imediat. Se iubiră până spre ziuă. Nicole adormi în brațele iubitului ei. Christian ațipi, jucându-se cu o şuviță din părul tinerei. Cântecul unui cocoş de departe îl trezi din beția provocată de fericirea dragostei trăite în acea noapte.

Se ridică uşor din aşternutul cald şi se apropie de fereastră. Soarele anunța venirea primăverii, mai devreme decât de obicei. Se întoarse s-o mai privească încă o dată pe femeia ce reuşise să-i fure atât de repede inima. Cunoscuse multe femei în viața lui. Se culcase cu ele şi fusese satisfăcut atunci. Dar niciuna nu era ca Nicole. Ea, realmente, îl vrăjise. Dormea ca un copil, ghemuită cu genunchii aproape de gură. Buzele ei rumene îl excitară din nou. Se apropie de ea şi începu s-o dezmierde.

Nicole deschise ochii. Privirile lor se întâlniră. Ea îi făcu loc în pat, pentru ca trupurile să li se contopească din nou. De această dată, se ridică deasupra lui, pentru a-l implica în jocul ei. După ce îi inspectă fiecare părticică a corpului, tânăra se lăsă purtată de dorință. Sărutările ei pasionale îl căutau şi-l devorau în acelaşi timp. Petrecură multe ore iubindu-se.

Într-un final, Christian îi propuse să meargă la restaurant. Îmbrăcându-se, bărbatul o întrebă:

— Iubito, ce ai pățit la umăr?

— Am luptat în Vietnam şi am fost rănită.

— Vorbeşti serios?

— Te împiedică o cicatrice să mă iubeşti în continuare?

— Nu, nu am vrut să spun asta. Eram doar curios.

— Te superi dacă nu-ți răspund la întrebare?

— Nu poți să-mi spui chiar nimic?

Nicole luă o cutie de sub televizor, din care scoase o fotografie. Poza o înfățişa îmbrăcată în uniformă militară, alături de câțiva ofițeri. Christian studie fotografia fără să scoată un cuvânt. Pe verso scria Vietnam. Data era greu de descifrat; o pată de vin o acoperise cu ceva timp în urmă.

— Ai fost în armată?

— Doar corespondent de presă.

Christian aruncă poza pe masă şi îi cuprinse umerii:

— Măi, copil de aur, trebuie să recunosc că nu mi te-aş fi putut imagina într-o asemenea postură! Aşa cum spuneam, eşti plină de secrete.

O sărută dulce şi o împinse afară din cabană.

Timp de o săptămână, Christian nu mai ajunse la el acasă. Fiecare zi era o nouă poveste de dragoste. Totul era inedit. Zăpada începea să se topească.

— Anul ăsta, iarna a trecut mai repede, spuse tristă Nicole.

— Şi ăsta e un motiv de supărare, iubito?

— Teoretic nu, practic da.

— Nu te înțeleg, încercă s-o liniştească Christian, deşi el era mult mai îngrijorat decât ea.

— Mi-ai spus că, odată cu venirea primăverii, vei fi nevoit să pleci.

— Ai dreptate.

Amărăciunea îi cuprinse pe amândoi.

— Trebuie să cobor până în oraş. Promit să mă întorc cât pot de repede.

Nicole aprobă din cap.

VII.
AMANT SAU DUŞMAN?

Ajuns în apartamentul său, Christian îşi reaminti de şeful lui, care îi spusese că îi va trimite un fax cu noutăți de la Paris.

O hârtie lungă atârna de aparat. Era profilul Joannei Porter, englezoaica martoră, rămasă în viață după crima de pe Sena. Îşi aprinse o țigară. Cu uimire, citi documentele primite. Era cuprins de groază. Perplex, se aşeză în fotoliu. Numeroase semne de întrebare dispăreau acum. Era aproape sigur că femeia misterioasă din pădure nu era alta decât Joanna. Îi fu imposibil să reacționeze în următoarele ore. Ştia că trebuie să sune la Paris. Ceva îl reținea. Se îndrăgostise cu adevărat de Nicole. Sau Joanna. Nu mai ştia cine era de fapt tânăra care îl cucerise din prima clipă. Îi venea să se ducă la ea şi să-i arunce în față acele hârtii incriminatoare. Îndoiala i se cuibărise în suflet. Ceea ce fusese între ei reprezenta adevăr sau minciună? Nu mai înțelegea nimic din ceea ce i se întâmpla. Visase atâția ani să întâlnească o femeie ca ea, iar acum era dezorientat şi dezamăgit. Țârâitul telefonului îl trezi din gândurile sale.

— Te-am supărat cu ceva? se auzi vocea lui Nicole.

— Nu, nu, dar am avut nişte treburi urgente de rezolvat, minți el, bâlbâindu-se. Voi mai întârzia puțin.

Semăna cu un copil surprins de părinți făcând o trăsnaie. Închise brusc telefonul şi neliniştea puse din nou stăpânire pe el. Chipul lui Nicole se suprapunea peste portretul Joannei, expediat prin fax. Înspăimântat de propriile amintiri se îndreptându-se spre Nicole. Încercă să se poate cât mai normal.

— Ce-ai făcut toată ziua, iubito?

— Nimic deosebit, te-am aşteptat. S-a întâmplat ceva grav?

— Sunt obligat să plec pentru câteva zile. Şefu' m-a chemat la serviciu. Nu cred că va dura. Sper să mă întorc în cel mult două săptămâni.

Fata se îmbufnă. Ştia că va veni şi ziua despărțirii. La urma-urmei, nu era decât un francez venit în vacanță în Elveția. Nicole sperase să nu fie doar atât. Se îndrăgostise de bărbatul acela înalt, tandru şi blând. Pe de altă parte, Christian emana forță şi siguranță de sine.

Se luară de mână şi plecară la plimbare. Zăpada se topea repede. Ei îi era teamă ca nu cumva dragostea lor să se stingă odată cu trezirea la viață a florilor. Şi-ar fi dorit să poată opri timpul în loc, să rămână lângă bărbatul care o cucerise. Aproape o oră, au hoinărit tăcuți, unul lângă altul, prin pădure.

— Când trebuie să pleci?

— În câteva zile. Dar, până atunci, hai să ne bucurăm de clipele pe care le mai avem!

— Sunt de acord cu tine. Mă doare gândul că vei pleca şi poate n-am să te mai văd niciodată.

— Nicole, îți promit că am să mă întorc.

— Juri?

— Da, iubito.

Christian o strânse în brațe și îi acoperi gura cu buzele lui fierbinți. Fata începu să plângă. El îi șterse lacrimile, apoi îi sărută pleoapele.

— Liniștește-te, te rog! Nu am plecat încă, sunt încă aici, lângă tine!

Tânăra se ghemui la pieptul lui. Era atât de bine la el în brațe! Se urcară în mașină și merseră la restaurant. Comandară cina. Liniștea era apăsătoare.

Cum s-o fac oare să vorbească? gândi Christian. Nu mă pot duce la Paris, fără să știu adevărul. Dar cum s-o determin să-și deschidă sufletul?

— Iubito, nu mi-ai spus niciodată de ce te-ai lăsat de presă, își aminti el.

— Oh, atât de tare aș vrea să pot vorbi despre asta!

— De ce îți este teamă, nu ai încredere în mine?

— Trecutul pe care l-am îngropat ar putea reveni, cu efecte periculoase, mai ales pentru tine.

— Te îndoiești de mine?

— Nu am vrut să spun asta. Cândva s-a întâmplat ceva odios, care mi-a schimbat viața. Cu greu am reușit să alung amintirile. Revenirea lor poate fi fatală pentru noi. Te iubesc prea mult ca să îți pun viața în pericol. Mai bine povestește-mi despre tine. Cu ce te ocupi?

— Acum lucrez pentru o firmă de detectivi particulari din Franța. Cazul la care muncim cu toții este foarte dificil. Eu va trebui să găsesc martorul-cheie pentru rezolvarea unei crime de acum doi ani.

Nicole făcu ochii mari. Povestea lui semăna cu întâmplările trăite de ea la Paris, chiar dacă nu aflase prea multe amănunte despre anchetă. Simțea pericolul. Era ceva nedefinit. Se ridică brusc de pe scaun și se îndepărtă în fugă. Christian o secondă, dar nu reuși s-o ajungă din urmă.

Nicole ajunse acasă și blocă ușa. Se duse în camera de alături și răscoli dulapul, până ce găsi caseta. Se opri în mijlocul camerei. Era descumpănită. Soneria de la intrare o aduse la realitate.

— Nicole, deschide, știu că ești acolo!

Niciun răspuns.

Christian începu să bată cu pumnul în ușă.

— Te rog, deschide, nu ai de ce să te temi de mine! Joanna, sunt eu, trebuie să vorbim.

La auzul acelui nume, fata îngheță de spaimă. Luă toți banii din geantă și fugi pe ieșirea de serviciu. O întâmpină Christian, care bănuise că o va lua pe acolo. Speriată, trânti ușa și încercă să fugă pe scări în sus. Bărbatul o urmărea. Blândețea din privirea lui dispăruse. Devenise înfricoșător de hotărât. Se năpusti asupra ea și o prinse de genunchi. Fata începu să-l lovească cu pumnii și picioarele. Era prea plăpândă însă, pentru a se elibera din strânsoarea individului, care nu mai avea nimic din gesturile iubitului ei. În cele din urmă, Christian o imobiliză și îi smulse caseta. O luă de mână și o așeză forțat pe un scaun, de care o legă cu un cordon.

— Acum, va trebui să mă asculți.

Nicole – mai bine-zis Joanna – începu să țipe.

— Știi foarte bine că nu are cine să te audă.

Bărbatul scoase din buzunar o batistă și îi astupă gura. Nu-i plăcea zgomotul. Pentru a se face ascultat, trebuia s-o oblige să tacă.

— Cred că ai ascuns caseta asta prea mult timp. Mulți oameni ar da milioane pentru ea. Eu nu am aceşti bani, aşa că va trebui să mi-o dai de bună voie.

Tânăra dezaprobă din cap. Lacrimi mari îi curgeau pe obraji. De furie, ochii ei erau mai verzi decât de obicei. Christian se ferea s-o privească în ochi. Nu voia să se lase impresionat de acea femeie, fermecătoare chiar şi atunci când suferea.

— Viața mai multor persoane depinde de filmul ăsta. Trebuie să cooperezi. Nu vreau să te oblig dar, dacă voi fi nevoit, nu voi ezita.

Joanna reuşi să-şi dezlege mâinile şi aşteptă ca o pisică la pândă un moment de neatenție din partea agresorului. Într-o fracțiune de secundă, apucă vaza de pe masă şi-l lovi pe la spate, direct în moalele capului. Bărbatul acela puternic se prăbuşi ca o cârpă. Joanna luă dintr-un sertar nişte sfoară şi-l legă fedeleş, cu mâinile la spate. Văzuse într-un film cum trebuia petrecută legătura de la mâini la picioare, pentru ca victima să fie bine imobilizată. Cu o dexteritate nebănuită, procedă întocmai. Îşi scoase căluşul şi i-l îndesă lui Christian în gură. În clipa aceea, îl ura. Totuşi, amintirea nopților petrecute împreună sădi îndoiala în sufletul ei. O amenințase, dar n-o lovise.

— Ceva este în neregulă cu bărbatul ăsta, spuse cu voce tare Joanna.

Îi scotoci prin buzunare şi descoperi cheia de la apartamentul închiriat în cartierul de vile din apropiere. Îşi trase căciula pe cap, îşi luă haina şi fugi la maşină. Demară şi conduse ca o nebună. Îşi parcă automobilul în fața casei unde locuia Christian.

Cu emoție, dar cu hotărâre, urcă treptele vilei. Înăuntru mirosea a lemn de brad. Era o căldură plăcută în încăpere, fapt ce o mai linişti puțin. Pe birou, mai era încă hârtia de fax, expediată de şeful lui. Citi totul cu înfrigurare. Erau fotografii, documente, relatări despre întreaga ei viață. Apăreau prietenii, familia şi Mary. Povestea se încheia cu episodul din Paris.

Găsi şi un dosar pe care era scris "Cartier". Mâinile îi tremurau. Se aşeză pe scaun şi începu să studieze cu atenție foile. Fotografia unui bărbat cu privire tăioasă făcu să-i înghețe sângele în vine. Era individul cu pistolul, cel pe care îl văzuse pe malul Senei. Rămase nemişcată câteva minute bune, gândindu-se la toate veştile pe care le aflase. Afară se înnoptase în cele din urmă. Se dezmetici cu greu din starea de letargie care o copleşise. Cu un gest mecanic, deschise un sertar la întâmplare. Descoperi mai multe paşapoarte. Chipul lui Christian apărea pe toate. Avea patru cetățenii: franceză, engleză, italiană şi germană.

O luă o amețeală atât de puternică, încât avea impresia că se învârtea camera cu ea. Speriată de aceste descoperiri, leşină. O trezi zbârnâitul telefonului. După al cincilea apel, robotul aparatului se cuplă automat. Se auzi o voce de bărbat.

“Băiete, lucrurile se precipită. Wayne e de părere că ar fi timpul să acționăm. Ia legătura urgent cu mine! Ne vom întâlni toți trei la Londra peste câteva zile. Trebuie să-ți comunic ultimele detalii.”

Cele auzite o speriară şi mai tare. Ce căuta Wayne în toată afacerea asta?

În acel moment avu parcă o revelație. Alergă la aparatul video pe care îl văzuse în cameră şi introduse caseta. Porni televizorul şi se aşeză în fotoliu. Imaginile de la Paris se succedau. Joanna retrăia acele clipe de coşmar. Derulă de cel puțin zece ori scena în care bărbatul înfricoşător trăgea cu pistolul asupra altuia, cel care fusese doborât la pământ. Fața victimei apărea într-un singur cadru. Se vedea doar o mică parte din acel chip.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Puse imaginea pe stop-cadru şi se repezi la sertarul cu paşapoarte. Îl alese pe cel ce îl înfățişa pe Christian într-o perioadă în care era mai

tânăr. Se întoarse lângă televizor cu fotografia. Asemănarea o îngrozi. Bărbatul cu care făcuse dragoste era implicat în crima ce îi distrusese viața. Cum putea să mai fie în viață, când era clar că se trăsese asupra lui de la mică distanță?

Începu să plângă cu sughițuri. Se înşelase pentru a doua oară în privința bărbaților? Prima dată fusese trădată de Dean, care îi ceruse nişte bani, mințind-o că avea o afacere, iar apoi îi jucase la cazinou. Atunci îşi pierduse o bună parte din economiile. Cincizeci de mii de lire se câştigă greu, iar el îşi bătuse joc de toată această muncă. Ar fi rămas pe drumuri, dacă unchiul ei nu i-ar fi lăsat moştenirea, ajutând-o practic să supraviețuiască în toți acești ani.

Se tot întreba ce trebuia să facă acum. Dar mai ales, ce soluții avea în ceea ce-l privea pe Christian. Pe de altă parte, nu ştia în cine să mai aibă încredere. Până şi Wayne îi ascundea ceva. Ce legătură putea fi între individul care lucra cu mafia de diamante şi prietenul ei cel mai credincios? Se cunoşteau de mici, făcuseră echipă în atâtea anchete, iar acum era implicat în crime? Joanna refuza să creadă toate astea. În cele din urmă, se hotărî să-l sune.

— Salut!

— Joanna, ce mă bucur că te aud! Unde eşti?

— Ți-am mai spus că mă cheamă Nicole!

— Bine, cum vrei tu, dar să ştii că schimbarea numelui nu te ajută să scapi şi de probleme.

Vocea camaradului ei se îngroşase, devenise de-a dreptul gravă.

Asta înseamnă că lucrurile sunt extrem de complicate, gândi Joanna.

— Wayne, ce mai e nou pe acasă?

— Ştii... povestea ta... m-am implicat şi eu... sunt pe cale să dezleg enigma, dar trebuie să te hotărăşti să ne dai o mână de ajutor.

— Cui "să vă dau" o mână de ajutor?

— Sunt oameni de încredere. Nu pot să-ți spun niciun nume acum. Crede-mă însă că viața ta nu va fi în pericol dacă te întorci. Avem tot ce ne trebuie ca să te protejăm.

— Ce mai ştii de Mark?

— A reuşit să-şi deschidă propria clinică şi este un chirurg foarte căutat. De curând s-a extins, pot spune că are un adevărat spital. Dar lasă asta acum. Important este să vii la Londra. Cred că şi Mark s-ar bucura. Chiar dacă nu mi-a zis nimic, sunt convins că încă te iubeşte.

— Bine, am să mă gândesc la asta. Te voi suna eu.

— Joanna, stai, nu închide!

— Ți-am spus că mă cheamă...

— Da, da, ştiu, Nicole, dar nu mă pot obişnui. Ascultă, nu porni la drum înainte de a mă contacta. Va trebui să trimit pe cineva să te însoțească. Altminteri, planul nostru riscă să fie compromis. Înțelegi ce vreau să spun, da?

— O.K., Wayne, acum trebuie să închid.

Joanna realiză că o discuție tranşantă cu Christian era obligatorie. Era momentul adevărului. Voia să afle cât mai repede ce rol avea el în toată povestea asta. Strânse toate hârtiile şi dosarele de pe masă, inclusiv paşapoartele lui Christian. Închise uşa după ea, iar mai apoi şi se urcă în maşină. În scurt timp, se făcea ziuă. Ajunsă în fața cabanei, se opri câteva minute să privească răsăritul soarelui, ca şi cum ar fi vrut să mai profite de un moment de linişte, înaintea furtunii.

Pe creste, zăpada se topea cu o repeziciune neobişnuită. Păsările ciripeau în copacul de lângă casă. Natura renăştea. Numai viaţa ei părea un vulcan şi nu ştia cum se va schimba, după ce va intra în cabana care îi asigurase liniştea în aceşti ani. Christian zăcea încă pe covor. Lăsă geanta cu acte pe fotoliu şi se apropie de el. Rana de la cap, provocată în urma loviturii ei, nu mai sângera. Nu se putu reține să-l mângâie uşor pe frunte. Mâna rece a fetei îl trezi. Christian deschise pleoapele. Ochii lui căprui erau din nou blânzi. Îl ajută să ajungă pe canapea, fără să aibă curajul să-l dezlege.

— Am să-ți scot căluşul. Te rog să nu ţipi, pentru că sunt obosită! Nu am dormit toată noaptea şi nu suport zgomotele.

Bărbatul o aprobă din cap.

— Te rog, dă-mi un pahar cu apă!

Fata îi aduse o cană. Realiză că va trebui să-l ajute. Gesturile ei aveau o tandrețe inexplicabilă, având în vedere toate îndoielile trăite în ultimele 24 de ore.

Christian bău mai mult de jumătate.

— Mulțumesc.

— Acum, te ascult. Vreau adevărul. Să nu mă minți, pentru că am aici totul, spuse femeia, arătându-i geanta, din care scoase mai multe hârtii.

— Nu ştiu de unde să încep.

— În primul rând, cine eşti, de fapt?

— Povestea asta e prea lungă. Te asigur doar că nu sunt un criminal. Am colaborat cu Scotland Yard, apoi cu serviciile secrete franceze, având grijă să-mi păstrez oarecum independența.

— Independența de a fura diamante?

— Nu, ai înțeles greşit. În realitate, am reuşit să recuperez diamantele din mâna adevăratului escroc.

— Atunci, cum explici faptul că au ajuns în vistieria mafiei?

— Am încercat să-i demasc pe cei doi criminali veniți la Paris de la Londra. Am fost trădat. Cel care trebuia să mă acopere în momentul întâlnirii mele cu ei m-a lăsat singur. Este vorba despre episodul pe care tu şi prietena ta l-ați filmat.

— Cum de mai trăieşti? Am văzut caseta de zeci de ori, se observă foarte clar că ai fost împuşcat. Dacă erai singur, cine te-a ajutat?

— Am avut noroc. Nu uita că şi tu ai fost împuşcată şi ai scăpat.

— Să zicem că te cred, dar ce cauți în Elveția?

— Pierdusem orice speranță de rezolvare a acestui caz. Pur şi simplu, am venit în concediu. Voiam să-mi limpezesc gândurile, să mă hotărăsc dacă să renunț definitiv sau să mă întorc la Paris. Nu te-am mințit când ți-am spus că lucrez pentru o agenție de detectivi particulari. Şeful este fostul procuror care a instrumentat crima de pe Sena, cea pe care ați înregistrat-o voi. Caseta care se află la tine este extrem de valoroasă pentru trimiterea după gratii a criminalilor.

— Şi de când ştiai că sunt aici?

— Aici a fost doar mâna destinului. Coincidență. Nici eu nu prea cred în coincidențe, dar aşa a vrut Dumnezeu, să ne întâlnim. Habar nu aveam despre trecutul tău când m-am îndrăgostit de tine. Nu ştiam absolut nimic. Trebuie să mă crezi. Relația noastră nu a fost nici minciună şi nici scenariu de film. Te iubesc, Joanna!

— Taci!

— Nu, nu am să tac până când n-ai să mă crezi că țin la tine şi doresc să rămânem

împreună. Nu vreau să-ți fac nici un rău şi, cu atât mai puțin, să-ți pun din nou viața în pericol.

— Gata, refuz să te mai ascult.

Joanna îi întoarse spatele şi se duse la bucătărie. Pregăti micul dejun şi reveni cu tava în sufragerie. O puse pe masă, împreună cu o cană de cafea. Apoi ieşi afară să aducă lemne pentru foc. Aprinse jarul din cămin şi se aşeză la masă. Mâncarea era neatinsă.

— Promiți că – dacă te dezleg – nu-mi vei face nici un rău?

— Îți jur.

Joanna luă un cuțit şi tăie sfoara. În clipa următoare, Christian se afla bine înfipt pe picioare. O privea de sus, cu ochii ațintiți în ceafa ei, când fata îi dezlega şi ultimul nod de la picioare.

Scaunul se prăbuşi, făcând un zgomot puternic. Joanna se sperie şi ridică privirea spre Christian. Văzându-l, se înspăimântă mai tare. Un strigăt de groază îi scăpă printre dinți. Se ridică de jos cu greu. Vru să fugă, dar nu mai apucă. Bărbatul acela înalt, a cărei fizionomie se schimba atât de repede, o cuprinse hotărât de încheietura mâinii. Durerea o obligă să stea pe loc. Îl privea aproape cu ură.

— Joanna, ție chiar îți este teamă de mine.

— Am motive să nu-mi fie?

Tânărul îşi încolăci brațul pe după mijlocul fetei şi o strânse la piept. Tocmai când Joanna se pregătea să riposteze, Christian îi acoperi gura cu buzele lui fierbinți. O sărută lung, până când fata cedă încet, încet îmbrățişării lui, răspunzând sărutului, aşa cum o făcuse de atâtea ori.

— Te rog, Joanna, înțelege că te iubesc cu adevărat! Pentru nimic în lume n-am să las ca toată această nebunie să ne despartă. Suntem sortiți să fim împreună pentru tot restul vieții.

Femeia din brațele lui începu să plângă cu suspine. Puloverul lui se udă de lacrimile ei. Tremura toată. De această dată, nu de frică, ci ca o descărcare a emoțiilor ce o copleşiseră până atunci. Pur şi simplu, nu se putea opri din acel plâns sfâşietor.

Christian încercă s-o potolească. O luă în brațe şi o purtă până în dormitor. O mângâie şi îi sărută pe mâinile, până ce Joanna dădu semne că s-a liniştit. Lacrimile dispărură de pe chipul femeii. Se sărutară apăsat, ca îi cum ar fi făcut un pact: necazurile şi minciunile dintre ei să dispară.

Fără să ştie cum şi când, rămaseră goi. Mâinile lor căutau trupurile fierbinți, flămânde de dragoste. Christian îi acoperi fața cu sărutări înflăcărate. Coborî pe gât şi ajunse între sânii care fremătau de plăcere. Tot trupul ei îi răspundea cu voluptate dezmierdărilor.

Palmele bărbatului căutau cu disperare coapsele femeii. Trupurile lor se lipiră, înfierbântate de pasiune. Se dezmierdară mult timp. Christian voia să-i arate cât de mult o iubea, să-i demostreze că sentimentele lui erau adevărate. Buzele lui senzuale îi sărutară sânii, apoi coborâră spre abdomen. Cu o mână, îi imobiliză brațele deasupra capului, iar cu cealaltă, îi frământă mai întâi un sân, apoi pe celălalt, în final mângâindu-i triunghiul feminității.

Simțind plăcerea incomensurabilă pe care i-o provocau degetele lui Christian, femeia scoase un scâncet de plăcere. Bărbatul o pătrunse şi Joanna i se dărui cu toată dragostea ei. După ce atinseră plăcerea supremă, rămaseră înlănțuiți câtva timp. Savurară momentele de plăcere de după actul sexual pentru mai multe ore. Se priveau şi se

admirau în tihnă, fericiți de bucuria dragostei.

— Acum, ce urmează? sparse tăcerea Joanna.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, vom face împreună un plan pentru întoarcerea la Londra.

— De ce la Londra?

— Pentru că finalul poveştii începute la Paris se va scrie acolo.

— Bine, dar din hârtiile pe care le-am găsit la tine am înțeles că nenorociții ăia sunt tot acolo.

— De ei am să mă ocup eu, împreună cu prietenii mei.

— E prea riscant. Dacă vor afla că trăiesc, vor veni după mine şi mă vor omorî. Nu vreau să am soarta lui Mary.

— Stai liniştită! N-am să las să se întâmple asta. Te asigur.

— Am mai auzit vorbele astea şi uite ce s-a ales de prietena mea. Nici eu nu am scăpat prea uşor. Uiți acest lucru.

— Nu, sigur că nu. Dar nu avem altă soluție.

— Christian, nu vreau să mor.

— Nu vei muri, ai încredere în mine.

— Crezi că avem timp să mâncăm înainte de a începe lupta cu mafia?

— Sigur, iubito!

Intrară sub duş amândoi, apoi se îmbrăcară. Stelele străluceau deja pe cer când ieşeau din cabană.

VIII.
FIDELITATE

— Leonard, sunt în măsură să-ți dau o veste bună.

— Despre ce este vorba?

— Joanna m-a căutat din nou. Nu ştiu de ce este supărată. Ceva o neliniştește. Sper din tot sufletul să nu aibă probleme. Am simțit totuşi că nu e totul OK. S-ar putea să nu fie nicio legătură cu planul nostru.

— Bine, Wayne, dar unde se află?

— Nu ştiu. Nu a vrut să-mi dea detalii. Sunt sigur că o să mă contacteze din nou. Aproape că mi-a promis asta.

— Şi, până atunci, ce facem?

— Simplu, tu şi omul tău trebuie să veniți urgent aici. Ziua o stabileşti tu. Locul de întâlnire o să ți-l comunic la momentul potrivit. Un lucru este sigur. Va trebui să ne grăbim, dacă nu vrem ca păsările să nu-şi ia zborul din cuib.

— Am înțeles. Aşteaptă să te sun eu.

— S-a făcut. Baftă!

— Să fie, prietene.

După ce demisionase, Dubois îşi deschisese o agenție de detectivi particulari. Era singura lui şansă de a continua ancheta. Toate energia şi-o concentrase asupra acestui caz. Reconstruise faptele etapă cu etapă, ca într-un joc de puzzle. Fără Christian nu ar fi ajuns aici. Primele şase luni nu făcuse mare lucru, din cauza sănătății acestuia, dar până la urmă tânărul învinsese boala. Din cauza glonțului care ÎI trecuse foarte aproape de inimă, Christian intrase în comă. Timp de trei luni, doctorii nu-i dăduseră nici o şansă. Ca prin

minune, bărbatul îşi reveni spectaculos. Era momentul în care Dubois voia să renunțe la tot. Nu va uita ziua aceea niciodată.

— Bună dimineața, cum se simte astăzi domnul Leclerc? îl întrebă asistenta într-o bună zi.

Tocmai se împlineau 90 de zile de când Christian zăcea fără cunoştință pe patul de spital.

— Ca şi ieri, ca şi alaltăieri, ca în fiecare zi de când sunt aici. Nici o schimbare, domnişoară.

— Nu vă pierdeți speranța, domnule Dubois. Am văzut multe minuni în viața mea. Sunt convinsă că şi acest bărbat frumos o să ne facă o surpriză cândva.

— Aş vrea să fiu la fel de optimist. Dar eu nu mai cred nimic.

Asistenta îi făcu toaleta pacientului, verifică aparatele care îl țineau încă în viață, după care se retrase discret.

— Christian, nu ştiu dacă mă auzi dar, cu fiecare oră ce trece, cresc şansele ca nenorociții care te-au adus aici să scape nepedepsiți. Fără tine nu pot dovedi scurgerea de informații. Trezeşte-te odată! Nu înțelegi că englezoaica aia a dispărut şi nu mai e timp de pierdut? Omule, am nevoie de tine! Sunt înconjurat numai de trădători. Mare minune dacă nu mă vor ucide şi pe mine cândva. E în joc toată munca ta. Gândeşte-te măcar la eforturile tale, dacă de mine nu-ți pasă. Ai fost atât de aproape să-i demaşti pe criminalii ăştia şi uite că au fugit deja din țară, iar eu nu am putut să-i opresc. În timpul ăsta, escrocul de Paul jubilează. Ba mai mult, după demisia mea, a fost şi avansat.

Pe măsură ce fostul procuror se ambala, spunându-i toate lucrurile astea muribundului de pe patul de spital, aparatele la care era conectat începură să piuie. Dubois privea îngrozit ledurile, care clipeau des. Pulsul pacientului creştea. În scurt timp, în salon îşi făcu apariția asistenta.

— Ce se întâmplă aici?

— Nu ştiu, domnişoară, vorbeam şi, la un moment dat, a început ceva să piuie. Vă asigur că nu am atins nimic.

— Ieşiți imediat! porunci asistenta, după ce apăsă butonul pentru urgențe.

O echipă de medici invadară încăperea. Dubois plecă, nedumerit şi înspăimântat în acelaşi timp.

Alte două asistente intrară repede în salon şi pacientul fu transportat în sala de operație. Dubois rămase pe hol, aşteptând cu groază deznodământul. Nu obținuse nicio informație. Zadarnic întreba în stânga şi în dreapta. Toată lumea refuza să-i spună ce se petrecea în sala de operații. Cei mai amabili îi recomandau doar să se liniştească până ce se va termina intervenția. La capătul coridorului apăru un medic, ce nu-şi scosese încă mănuşile şi se apropie de el. Trecuseră deja patru ore de când nu ştia nimic de soarta lui Christian. Fostul procuror se ridică pentru a-l întâmpina pe bărbatul îmbrăcat în halat bleu.

— Sunteți rudă cu Christian Leclerc?

— Nu are familie. Eu sunt singurul lui prieten.

— Atunci, pot să vă dau o veste bună. Pacientul nostru a rezistat intervenției şi starea sănătății pare să fie stabilă. Dacă până mâine nu intervine nimic, vom putea spune că l-am salvat. Ați făcut treabă bună stând alături de el în toată această perioadă. Fără dumneavoastră cred că ar fi murit de mult.

— Vreți să spuneți că şi-a revenit şi că va trăi?

— Nu vreau să vă dau speranțe prea mari dar, într-adevăr, avem motive să credem că a scăpat. Repet, însă, ultimul moment critic va fi în noaptea asta.

— Doctore, pot să-l văd?

— Aveți la dispoziție trei minute.

— Vă mulțumesc!

— O asistentă va veni să vă însoțească.

Cele câteva zeci de minute care trecură până la apariția femeii au fost cele mai grele din toată viața lui.

— Domnul Dubois? întrebă o tânără, îmbrăcată la fel ca medicul care îi dăduse vestea cea mare.

— Eu sunt.

— Vă rog să mă urmați!

Asistenta îl conduse pe detectiv într-un salon de la terapie intensivă.

Dubois se apropie de patul în care zăcea Christian. Acesta deschise ochii şi îi zâmbi prietenului său. Era foarte palid.

— Dar ştiu că m-ai speriat, şmechere, nu glumă!

— Îți mulțumesc, Leonard.

— Datoriile ți le vei plăti la ieşirea din spital. Să nu crezi că vei scăpa aşa uşor.

— De acord, dar cu o condiție.

— Nu cred că eşti în măsură să pui condiții, însă te ascult.

— Să faci cinste cu o şampanie Cristal.

— Bine. Eu aduc şampania şi tu caviarul. Facem târgul.

— O.K., bătrâne.

Asistenta le întrerupse discuția.

— Domnule, timpul a expirat.

— Nu este corect! Femeile astea pun capăt întotdeauna celor mai importante discuții dintre doi bărbați. Vor să ia ele tot ce e mai bun, spuse Dubois, făcându-i cu ochiul lui Christian.

— Domnişoară, ai grijă, tânărul ăsta este acum un leu rănit, dar – când se va trezi – va deveni o adevărată fiară! Te va devora toată dacă te apropii prea mult de el. Este un mare crai. Îți spun, că ştiu câte inimi a zdrobit până acum.

Firul amintirilor fu rupt de telefonul care începuse să sune în noapte.

— Şefu', sper că nu te-am trezit.

— Nu, băiete, spune: când te întorci? Trebuie să ne grăbim. Avem de pus la punct ultimele detalii, înainte de a merge la Londra.

— Cred că e mai bine să ne vedem direct acolo.

— Nu se poate, în privința asta eu hotărăsc.

— Leonard, ai încredere în mine. E mult mai bine aşa. Am pentru tine o surpriză. Nu vei regreta. Fă aşa cum spun eu. Te voi suna când plec de aici. Îți voi da atunci ultimele informații.

— Bine, dar...

— … Niciun dar, am hotărât. Regret că nu mai pot vorbi. Ai răbdare, te voi contacta eu. Voi reveni cât pot de repede. *Au revoir.*

Dubois rămase cu telefonul în mână. Privea lung la receptor. Într-un târziu, puse aparatul în furcă şi reuşi să se împace cu ideea că nu avusese el ultimul cuvânt. Oricum, nu avea ce face. Era nevoit să joace după regulile lui Christian. Poate că era mai bine aşa.

IX.
INELUL DE LOGODNĂ

— Joanna, crezi că acum pot vedea şi eu filmul ăla care ți-a pricinuit atâtea necazuri?

— Îți arăt caseta cu o singură condiție.

— Care?

— Întoarcerea la Londra se va face după planul meu.

— Iubito, nu se poate aşa ceva. Nu ne putem juca. E vorba despre o întreagă bandă de criminali.

— Ai face bine să accepți condițiile impuse de mine. Nu voi pleca de aici decât dacă vei face exact cum spun eu. Indiferent dacă vei vedea sau nu înregistrarea.

Christian rămase uimit. Până acum nu observase la Joanna calități de conducător. Voia, nici mai mult nici mai puțin, să coordoneze o operațiune extrem de periculoasă. Asta ar fi însemnat practic să-şi pună viața în mâinile unei femei. O iubea, dar îi cerea prea mult.

— Nu se poate aşa ceva, iubito. Hai, mai bine să facem un compromis. Vom stabili împreună strategia.

— Nici nu mă gândesc. De peste doi ani, supraviețuiesc după "strategii" făcute exclusiv de mine. În plus, îți reamintesc că am fost corespondent de război. Pentru asta am fost antrenată special. De asemenea, pe front am mai învățat câte ceva despre supraviețuire, atunci când totul îți e potrivnic.

Christian înțelegea că avea în fața lui o femeie decisă, care nu avea să cedeze. Era plăpândă de fel. Totuşi, în acel moment, devenise mult mai puternică decât şi-o putea imagina el. Acum o iubea parcă şi mai mult, chiar dacă orgoliul lui masculin era uşor rănit. La urma-urmei, fără ea cazul nu putea fi rezolvat. Iar scopul vieții lui era de a anihila întreaga rețea de mafioți. Suferise prea mult pentru acest obiectiv. Astfel, în cele din urmă, bătu palma cu Joanna.

Fata îi dădu caseta şi plecă să mai aducă lemne pentru foc. Chiar dacă primăvara începuse, căldura se lăsa aşteptată. După o oră, în cameră era o atmosferă plăcută. Christian era mut de ceea ce văzuse. Nu şi-ar fi putut imagina că poate filma cineva o asemenea crimă.

— Tare mi-ar fi plăcut s-o cunosc pe prietena ta, yise el cu regret.

— Sunt convinsă. Din păcate, ea a plătit prea scump pentru aceste imagini. De fapt, dacă accept să merg cu tine la Londra, o fac numai pentru ea. În tot acest timp, m-am gândit cum ar fi procedat ea în locul meu. Dar n-am să aflu niciodată răspunsul la această întrebare. Un lucru este sigur: sunt hotărâtă să-i fac pe nenorociții ăia să plătească pentru moartea prietenei mele. Acum, scuză-mă, am de dat un telefon.

— Joanna sunt.

— Bună, frumoaso! Aşteptam semnalul tău. Te-ai decis, intri în joc? Să dau drumul la "muzică"?

— Da. Spune-mi numai cât este de periculos?

— Foarte. În momentul în care te vei îndrepta spre casă, eu voi declanşa totul aici şi nu vom mai putea comunica prea uşor.

— O.K. Atunci, aplicăm vechea metodă, cea pe care am practicat-o în Vietnam.

Convorbirea se încheie aici. Christian rămase fără cuvinte. Începea să-i fie chiar teamă de acea femeie, care se schimbase total. Tăcu, fără să-i împărtășească nimic din gândurile sale.

— Poți să-ți anunți şeful că vom pleca spre Londra peste trei zile.

— Da, să trăiți!

— Deşi aş prefera să n-o faci mai devreme de poimâine. Nu cred că este indicat să ştie prea multe acum despre ce planuri avem.

— Am înțeles, să trăiți! spuse din nou Christian, luând poziția de drepți.

Încerca să facă haz de necaz. Dar lucrul ăsta nu-i prea ieşea, iar Joannei îi displăcea.

— Mi se pare mie sau eşti puțin cam misogin?

— Nici eu nu mai ştiu ce să cred despre mine. S-ar putea...

— Dacă nu poți accepta situația, mai bine spune-mi acum. Nu sunt dispusă să-mi faci surprize mai târziu.

— Lăsând gluma la o parte, Joanna, poate ar fi mai bine ca în următoarele două zile să ne vedem fiecare de treburile lui.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nici eu nu ştiu exact.

— Sper că nu ne despărțim? Sau vrei să mă laşi baltă?

— Asta în nici un caz. Nu vei scăpa aşa uşor de mine, domnişoară. Nunta o vom face la Catedrala St. Paul. De acord?

— Bine. Naşii îi aduci tu sau eu?

— Tu vii cu naşii, eu, cu martorii.

— S-a făcut.

— Acum te invit să sărbătorim cum se cuvine înțelegerea noastră.

— Acordă-mi 25 de minute, mă schimb imediat.

— Atunci, rămâne cum am stabilit. Vin să te iau peste o jumătate de oră. Între timp, mă duc la mine. Mai am ceva de luat de acasă.

La ora stabilită, Christian se prezentă în fața cabanei Joannei. Tânăra era îmbrăcată într-o rochie neagră superbă. Decolteul îi scotea în evidență umerii rotunzi. La gât avea un mic diamant, atârnat pe un fir de aur. Era ultimul cadou primit de la Mary. Talia îi era parcă mai subțire. Mirosea a flori de câmp. El purta un costum impecabil. Statura atletică era marcată perfect de croiala hainei. Semănau cu p prințesă şi un prinț coborâți pe pământ din basmele pentru copii. Le lipseau doar diademele princiare.

Joanna îl luă de braț şi porniră spre maşină. Bărbatul îi deschise portiera şi o ajută să urce în Mercedesul pe care tocmai îl închiriase. Ocoli autoturismul şi se aşeză la volan.

— Doamne, Christian, când ai avut timp să-ți schimbi maşina?

— Am spus să mi-o pregătească în urmă cu câteva zile.

Porni motorul, dar o luă pe alt drum decât cel cunoscut.

— Unde mergem?

— Lasă-mă, te rog, să-ți arăt surpriza până la capăt. O să vezi.

În mai puțin de două ore, părăsiră localitatea Interlaken, unde luaseră masa de atâtea ori, apoi ajunseră la Berna.

— Joanna, tu nu simțeai nevoia de puțină lumină şi civilizație? Mă rog, să ieşi din ascunzătoare? Eu mă plictisisem de sălbăticia munților.

— Recunosc că nu mă aşteptam la o asemenea escapadă. Promit să mă supun pe

deplin voinței tale. E minunat!

— Să zicem că așa începe luna noastră de miere.

Intrară în cel mai frumos restaurant din oraș. Muzica se auzea în surdină, iar chelnerul îi invită la masa pe care Christian o rezervase din timp. Tacâmuri argintate, flori și o lumânare, care ardea într-un suport de cristal. La orice se așteptase din partea iubitului ei, dar la așa ceva, în nici un caz.

Ospătarul le aduse băuturile comandate de la bar. Ciocniră, apoi Christian o invită la dans. Era un ritm fermecător. Joanna își înlănțui brațele în jurul gâtului lui și se lăsă purtată de melodie într-o lume aproape perfectă. Nu erau nevoiți să se confrunte cu mafia diamantelor. Se bucurau liniștiți de viață. Râdeau și se hârjoneau ca doi copii. Visul ei prinse aripi. Stăteau la plajă în sudul Franței și soarele îi mângâia părul răvășit. Se făcea că bărbatul iubit se apropia cu brațele pline de petale de flori, pe care le arunca peste ea, acoperind-o cu parfumul lor. Se sărutau și făceau dragoste ca doi nebuni, pe nisipul fierbinte.

Christian era mult mai rațional. Se opunea cu mari eforturi mirajului creat de muzică. Toate simțurile îi erau încordate la maximum. Știa că de mâine pericolele îi vor pândi la fiecare minut. O iubea atât de mult, încât se temea de ce avea să urmeze. Amândoi reușiseră să supraviețuiască gloanțelor trase asupra lor, de același criminal. A fost într-adevăr un miracol. Dar minunile nu se petrec la tot pasul. Era foarte posibil ca acea noapte trăită împreună să fie ultima. De aceea, era decis să facă totul ca să fie perfect.

Muzica încetă. Își luă iubita de mână și se întoarseră la masă. Mai multe feluri de mâncare exotice trecură prin fața lor. Amândoi abia se atinseră de minunatele bucate. Foamea lor nu avea nici o legătură cu preparatele culinare. Christian îi făcu un semn discret chelnerului. Acesta veni cu o farfurie acoperită cu un capac, pe care o depuse în dreptul Joannei.

— Christian, dar nu mai pot înghiți nimic!

— Este un desert făcut după rețeta mea. Hai, ia capacul!

Pe farfurie era o prăjitură în formă de inimă, cu fructe și multă frișcă.

— Curaj, te asigur că nu îngrașă!

Fata îl ascultă și luă cu linguriță floarea de deasupra, făcută din frișcă. În următoarea secundă, se opri. Simți ceva tare între dinți. Speriată, făcu ochii mari. Îl privea nedumerită. Rușinată, scoase din gură un inel, încă plin de frișcă.

— Ce e asta, Christian?

— Inelul tău de logodnă. Lasă-mă să te ajut!

Luă bijuteria din mâna fetei, o curăță, apoi i-o puse pe deget.

— Joanna, nu-i așa că vrei să fii soția mea?

Tânăra nu răspunse, era copleșită. Se uita lung la inelul de pe deget. Cu greu acceptă realitatea. Inițial, crezuse că declarațiile de dragoste pe care i le făcuse Christian aveau doar menirea s-o liniștească. Să-i câștige încrederea. De data asta, era cu totul altceva. Smaraldul era încadrat de trei diamante ginfașe, care sclipeau în lumina lumânării de pe masă ca o unică piatră de foc. Verdele smaraldului semăna cu marea învolburată, dar și cu nuanța ochilor ei. Nu avusese ocazia să țină în mână o piatră atât de mare și de valoroasă. Diamantele contrastau prin delicatețea lor. Combinația dintre cele două feluri de nestemate era perfectă, ca și cum ai fi împodobit cu flori de gheață o femeie îmbrăcată într-o rochie de catifea verde.

Privirea Joannei o întâlni pe a lui Christian. Amândoi radiau de fericire. Tânărul îi luă mâna şi i-o sărută cu drag.

— Te iubesc! îi şopti bărbatul îndrăgostit.

— Şi eu. Îmi este un dor nebun de tine.

— Îți promit că n-am să te dezamăgesc niciodată.

— Ştiu.

— Vrei să plecăm?

— Da.

Christian o ținea de mijloc. Joanna simțea cum o treceau mii de fiori. La recepție, logodnicul ceru cheia camerei de hotel, rezervată din timp. Joanna îl urmărea tăcută. Visul ei părea că se împlinește. Copilă fiind, îşi imaginase clipa în care va fi cerută de soție. Momentul trăit depăşea cu mult visul ei din copilărie. Urcară cu liftul până la etajul patru. Pe hol nu era nimeni. O luă în brațe şi o trecu pragul. Covorul era presărat cu petale de trandafir. Patul, de asemenea.

Delicat în mişcări, Christian îşi dezbrăcă iubita şi o acoperi cu sărutări. Tânăra i se dăruia cu toată ființa ei. Sânii îi tresăreau de dorință. Gemea de plăcere. Brațele lui puternice îi explorau fiecare părticică a trupului. Christian îi dădea sentimentul plăcut că era femeie. O femeie excitată la maximum. Bărbatul îi cuprinse cu palma triunghiul feminității. Joanna se arcui. Îl chema nerăbdătoare. Îl săruta cu nesaț pe piept, în timp ce îşi încolăcea brațele în jurul mijlocului său. Buzele li se întâlniră şi Christian o pătrunse adânc. Râdeau, bucurându-se că fac dragoste. Joanna vru să fie regină, aşa că se rostogoli şi se aşeză deasupra iubitului ei. Îi aparținea trup şi suflet. Mişcările ei ritmice îl excitau tot mai tare. Christian o iubi de parcă ar fi fost ultima lor noapte de amor. Amândoi savurau fiecare clipă.

— Christian, vreau să fii soțul, bărbatul, amantul şi prietenul meu. Ia-mă!

— Of, Joanna, mă faci atât de fericit! Te doresc! Acum şi pentru totdeauna.

Noaptea de dragoste pecetlui astfel legământul de iubire dintre ei.

Se crăpa de ziuă când Christian se trezi. N-ar fi vrut să-şi părăsească logodnica, ghemuită ca un prunc la pieptul lui. Era însă târziu şi avea mult de mers. Nu era sigur că va putea pleca. Totuşi, era singura lor şansă de supraviețuire. Se afla în fața celei mai grele hotărâri din viața lui.

Dacă nu plec acum, totul e pierdut, îşi spuse Christian în gând.

Se îmbrăcă repede. Înainte să părăsească încăperea, îi scrise Joannei un bilet.

La recepție, plăti nota şi lăsă un plic.

Goni ca fulgerul pe şosea. Era ora zece când ajunse în apartamentul său de la poalele munților. Telefonul suna de zor.

De la capătul celălalt, se auzi vocea lui Dubois.

— Unde naiba ai umblat toată noaptea? Trebuie să vii urgent aici!

— Nu, şefu', ascultă-mă! Peste jumătate de oră, voi părăsi locul ăsta, dar nu voi veni la Paris.

— Eşti nebun? Nu înțelegi, am descoperit un fir nou. Lucrurile încep să se lege.

— Indiferent despre ce este vorba, trebuie să ai încredere în mine. Ştiu ce vorbesc. Nu e timp de pierdut.

— Şi ce propui?

— În primul rând, să rezolvi singur chestiunile cu Paul, apoi să pleci cât de repede poți la Londra.

— Mă rog, în timpul ăsta tu ce vei face?

— Ceva extrem de important. Dacă nu sunt atent, riscăm să se termine totul cu foarte multe cadavre.

— Mă îngrijorezi, copile!

— Știu, dar nu pot spune mai mult. Presupun că mecanismul a și început să se miște.

— Da, sigur. Paul e cu ochii pe mine. El și oamenii lui sunt atenți la fiecare mișcare a mea. Nu mă plâng, am ac de cojocul lui. De data asta, nu mă păcălește. Dar tot nu mi-ai spus unde și mai ales când ne vom întâlni?

— Când am să mă apropii de Londra, am să te anunț.

— Cum?

— Vei primi mesajul meu la post-restant.

— Nu este prea periculos?

— Nu, dacă vei trimite o femeie la poștă.

— De unde naibii să iau eu o femeie de încredere la Londra? Nu, ești nebun de legat!

— Ai o propunere mai bună? Spune-mi unde să-ți las mesajul și accept.

— Cred că ai dreptate. La urma-urmei, va trebui să găsesc o soluție pentru asta. Când estimezi că vei ajunge la Londra?

— Nu depinde de mine.

— Ah nu, că nu mai înțeleg nimic! Fiule, ce-i cu tine?

— M-am îndrăgostit.

— Eu vorbesc serios.

— Leonard, crede-mă că sunt cel puțin la fel de serios ca și tine, îl asigură Christian, de această dată pe un ton grav.

— Doamne, Christian, ce are dragostea ta de-o noapte de-a face cu tot calvarul ăsta? Nu este pentru prima oară când te îndrăgostești și nici ultima. Te cunosc de când erai copil. Dacă ar fi fost să dau crezare vorbelor tale până acum, ar fi trebuit să ai un harem întreg și să fi trecut deja la mahomedanism.

— Ai dreptate numai pe jumătate. Sigur, nu este pentru prima oară când mă îndrăgostesc, dar te asigur că este pentru ultima oară. Ne vom căsători.

— Măi, să fie!

— De data asta, e ceva serios.

— Și fata asta știe ce curvar ești?

— Nu, și nici nu va afla, dacă îți vei ține gura.

— Asta te va costa mult, șmecherule. Vrei totuși să vorbim și serios?

— Așa și fac, șefu'.

— Te ascult. Îți mai dau o singură șansă.

— Ei bine, am o pistă nouă. Dacă totul decurge așa cum îmi doresc eu, cazul ăsta se va termina pentru totdeauna, iar tu îți vei putea obține postul înapoi. Acum, nu pot spune mai mult. De asemenea, pentru a aduce la Londra această ultimă piesă din dosar, voi parcurge un traseu care, în momentul ăsta, îmi este total necunoscut. Sunt obligat să-l urmez și habar n-am ce mă așteaptă. Singurul lucru pe care îl cunosc este punctul de destinație. Nici mie nu-mi convine faptul că nu pot influența lucrurile în nici un fel. Miza este însă prea mare și sunt decis să accept regula jocului impusă de alții.

— Am înțeles, totuși te rog să ai mare grijă de tine! Voi rămâne la Paris încă trei

zile. Dacă se întâmplă ceva în intervalul ăsta, să mă cauți. Știi tu cum să faci ca să nu creezi noi probleme. Dumnezeu să te aibă în pază!

Christian închise telefonul și rămase un timp pe gânduri.

Ce va spune Joanna când se va trezi? Probabil, la ora asta mă consideră deja un ticălos, un mincinos.

În camera de hotel din Berna, Joanna se întindea ca o pisică sub cearşaful de mătase verde. Întinse mâna pentru a-şi găsi iubitul. În zadar îl căuta în pat. Deschise ochii şi observă că era singură. Din baie nu se auzea niciun zgomot, ceea ce însemna că nu mai era nimeni în apartament. Se întinse leneș, apoi aruncă o privire spre ceas. Era ora zece.

Doamne, cât de târziu s-a făcut! gândi Joanna. Oare unde este Christian? Cine ştie ce surpriză vrea să-mi mai facă, se liniști singură tânăra.

Îngrijorarea ei crescu însă când ieşi din baie şi, după ce constată că iubitul ei tot nu se întorsese, începu să se îmbrace. Observă cu stupoare că lipseau toate lucrurile lui Christian. Într-un târziu, zări lângă telefon un bilețel. În clipa aceea, îngheță.

X.
DESPĂRȚIRE

Dragă Joanna,

Treburi importante m-au determinat să plec. Vezi-ți de drumul tău şi eu am să-l urmez pe-al meu. N-am vrut să-ți pun viața în pericol. Este prea riscant să fim văzuți împreună. Acum sunt sigur că vei preda caseta, pentru a te elibera de trecut. Rolul meu s-a încheiat aici. Nu te-am mințit când ți-am spus că te iubesc mai presus decât viața însăşi, aşa că trebuie să mă crezi, e mai bine aşa. Nu ştiu când o să ne mai vedem. Ai o misiune greu de îndeplinit, dar sunt sigur că vei reuşi. Chiar dacă o să dispar un timp din viața ta, am să revin când te vei aştepta mai puțin. Nu uita de planurile pe care le-am făcut împreună! Cu voia Celui de Sus, o să realizăm ce ne-am promis unul altuia.

Al tău, pentru totdeauna, Christian

Joanna citi şi reciti scrisoarea de mai multe de ori. Era un amestec de înşelăciune şi promisiuni deşarte. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji. Privi lung inelul de pe deget.

Și ăsta să fi fost tot o minciună, a unui bărbat care a plecat din viața mea tot atât de repede cum a apărut? se întrebă tânăra printre lacrimi.

În curând, trebuia să plece la drum. Îşi şterse fața şi se privi atent în oglindă.

Christian are dreptate, îşi spuse. Indiferent dacă a fost doar un vis povestea dintre noi, trebuie să pun capăt trecutului care m-a obligat să mă ascund atâția ani. Abia acum înțeleg că, de fapt, singurul bărbat care m-a iubit cu adevărat a fost Mark. Nu a încercat să-mi impună nimic, m-a iubit necondiționat.

Închise uşa în urma ei şi coborî la recepție. Predă cheia apartamentului. Recepționerul o anunță că nota fusese achitată de domnul ce o însoțise. Pe moment, se rușină de situație. Se simțea ca o femeie ușoară, care petrecuse o noapte cu un individ ce o părăsise ulterior.

— Domnișoară, era să uit. Domnul v-a lăsat acest plic.

Sper să nu fie altă scrisoare de adio, se gândi ea strângând din dinți. Nu mai suport.

— Vă mulțumesc, la revedere!

Luă plicul şi ieşi din hotel. Afară ploua. Înăuntru, descoperi o cheie de maşină şi un număr de parcare.

— Tichetul dumneavoastră, vă rog, îi ceru portarul. Tânăra îi întinse cheia şi biletul.

Peste trei minute, în dreptul ei, se opri un automobil Porsche cu două uşi. Christian se îngrijise de toate. Gestul lui semăna cu cel al unui magnat, care se distrase cu o damă de companie, de ale cărei servicii fusese mulțumit şi voise s-o răsplătească pe măsură.

Tristețea o copleşea. Acceptă situația şi se urcă la volan. Porni spre cabana ei de lângă micul oraş de provincie, Intorlaken. Drumul i se păru mai lung decât cu o zi în urmă. Ploaia se întețea. Ştergătoarele oscilau necontenit. Din cauza vizibilității scăzute, Joanna hotărî să se oprească la un motel. Ceru o cafea şi începu să deruleze filmul evenimentelor din ultimele 24 de ore.

Regreta că i-a permis lui Christian să vadă caseta. Dacă, totuşi, făcea parte dintr-o altă bandă de criminali, aflată la concurență cu prima? Atunci, de ce nu o omorâse încă? Era ceva ce îi scăpa. Cel mai mult se temea de o eventuală confruntare între mafioți, la Londra, iar ea să cadă la mijloc. În primele zile în care îl cunoscuse pe Christian, acesta nu păruse a fi plin de bani. Inelul, autoturismele de lux, fie şi închiriate şi escapada lor la Berna contraziceau prima impresie pe care i-o făcuse. De unde făcuse oare rost de atâția bani? În torpedou găsise actele de închiriere, care prevedeau că poate circula în tot spațiul european. Instinctul îi spunea că nu avea de ce să-şi facă atâtea griji, însă rațiunea îi şoptea că trebuia să fie cu băgare de seamă.

Ploaia se mai domoli şi Joanna îşi continuă drumul. În scurt timp, ajunse acasă. Cabana dintre brazi, moştenită de la unchiul ei, îi dăduse siguranță în ultimii ani. Îi era greu s-o abandoneze. Totuşi, izolarea de lume nu era o soluție. Îşi dorea cu disperare să se poată întoarce la prietenii şi obiceiurile de altădată.

Teleghidată, trecu dintr-o cameră în alta, făcându-şi bagajul. Căuta o geantă în care putea ascunde caseta, fără a fi găsită cu uşurință de persoane indiscrete. În momentul în care se ducea la locul unde lăsase cutia, observă ceva în neregulă. Era ceva schimbat. Parcă poziția în care lăsase caseta nu mai era aceeaşi. Speriată, o scoase din carcasă şi o studie atent. Părea a fi originalul. Se grăbi s-o introducă în video. Cu degetele tremurânde, apăsă butonul play. Peisajele însorite de la Paris se succedau pe ecranul televizorului. Când criminalul îndrepta pistolul spre Christian, afară parcă – la câteva sute de metri – se auzi o maşină străină. Joanna era prea preocupată de film, pentru a auzi motorul autoturismului misterios. Un bărbat îmbrăcat în negru se apropie de fereastră cu paşi de felină. Soarele apunea încet. Imaginea lui Mary îi reapăru în minte. Prietena ei cerea să fie răzbunată. Iar acest lucru nu-l putea face decât ea. Termină de împachetat şi formă un număr de telefon.

— Mâine dimineață, la ora zece, plec la drum.

— Nicole, să ştii că sunt alături de tine. Îți țin pumnii să ajungi sănătoasă la Londra.

— Gata, Wayne, să nu ne mai prefacem. Cred că de aici încolo nu mai are rost.

Ziaristul înțelese mesajul.

— Joanna, s-a întâmplat ceva?

Bărbatul de afară lipise de geam un dispozitiv de ascultare. Fata stătea cu spatele la fereastră şi înăuntru nu părea nimic suspect.

— Din păcate, mai multe decât poate suporta un om normal.

— Pisicuțo, tu eşti un om normal?

— Îmi place dorința ta de a-mi ridica moralul, dar lucrurile nu sunt tocmai roz.

— Ştiu asta. Se pare că aici lucrurile scapă de sub control.

— Mă îngrijorezi. S-a modificat ceva în planul nostru, Wazne?

— Asta nu pot spune. În viitor, însă, s-ar putea să fim nevoiți să facem unele corecturi.

— Mă bazez pe tine. Te voi ține la curent.

— O.K. Acum, nu vrei să-mi povesteşti ce te-a supărat, Joanna?

— Povestea e foarte lungă. Să zicem că am fost la un pas de a face o greşeală iremediabilă. Te superi dacă nu-ți spun mai mult?

— Cu o condiție: să stăm de vorbă pe îndelete, când se vor limpezi apele.

— De acord, Wayne.

— Îți urez drum bun. De restul mă voi ocupa eu. Nu-ți face griji!

Acum era mai liniştită, se descărcase. Îngrijorarea ținea doar de ce avea să urmeze. Stinse lumina şi se băgă în pat. Avea nevoie de odihnă, înainte de a porni la drum. Bărbatul din umbră plecă. Dar nu foarte departe. Mută doar maşina într-un loc mai retras. Se întoarse, pentru a instala câte o cutiuță sub fiecare dintre cele două maşini ale Joannei. Se furişă încă o dată prin noapte, inspectând toate camerele cabanei. Se asigură că fata era înăuntru şi se îndepărtă de clădire.

Dimineața, Joanna întinse pe masă o hartă mare. Situația impunea ocolirea Franței. Drumul devenea mai lung, dar nu avea ce face. Riscurile erau astfel reduse. Se uită la ceas şi hotărî ca în prima zi să parcurgă distanța până la Ulm. Nu era uşor, mai ales din cauza ploii, care nu contenea. Jeep-ul ei era însă o maşină de teren, se putea baza pe motorul puternic. Urcă toate bagajele în maşină şi se aşează la volan. Înainte de a introduce cheia în contact, îşi făcu cruce. Nu avea cale de întoarcere. Porni motorul şi demară. Trecu pe lângă un autovehicul ce staționa în apropiere. Se uită cu interes la el. Teoretic, nu avea de ce să se afle acolo, pentru că nu erau case în apropiere, dar nu-i dădu prea mare importanță. Poate era doar un turist, care avusese probleme peste noapte. Nu ar fi fost pentru prima oară.

Îşi continuă drumul. Deschise radioul pentru a afla starea vremii. Se anunțau frig şi precipitații masive. După buletinul meteo, începu o muzică veselă. Începu să fredoneze, ca să scape de gândurile ei negre.

Mult în urma ei rula o altă maşină, dar fata nu o observă în oglinda retrovizoare. De fapt, nici nu se uita în urmă, pentru că, de regulă, în zonă, traficul era redus. La granița cu Germania, coada de maşini era mică. După numai 30 de minute, grănicerul îi înapoia paşaportul, urându-i drum bun. O bună bucată de timp, Jeep-ul ei fu urmat de alte patru maşini. Niciun şofer nu dădea semne că ar intenționa s-o depăşească.

Aşa băieți, stați cuminți acolo, cănu am chef de întrecere, vorbi Joanna cu ea însăşi.

Ploaia se oprise, iar stomacul ei dădea semne că trebuia să mănânce. În Tuttligen parcă lângă un fast-food. Comandă pui la rotisor cu cartofi prăjiți şi o cafea mare. Se aşează într-un loc mai retras. Se distra observând lumea din jur. Câțiva tineri râdeau la o masă alăturată. Atmosfera îi aminti de pauzele de masă, când pleca din redacție cu Mary, Wayne, Dean şi Judith. Cândva, erau considerați echipa de şoc a ziarului.

Pe scaunul din fața ei, apăru o Mary imaginară.

— Mi-a fost dor de tine, Joanna.

— Mary?

— Nu te speria, sunt eu, colega ta! îi zâmbi fata palidă de vizavi.

— Nu mai înțeleg nimic, răspunse Joanna, rămânând cu copanul de pui în aer, fără

să mai muşte din el. Ce cauți aici?

— Am venit să te conduc. Mă bucur că, în sfârşit, te-ai hotărât să predai caseta. Nu aveam linişte. Era păcat de munca mea. Doar tu spuneai că eram talentată. Poate, cine ştie, voi lua şi vreun premiu post-mortem, dacă o va vedea un regizor celebru sau un producător cu bani.

— Sper că nu eşti supărată pe mine că am întârziat atâta.

— Stai liniştită, te înțeleg, ai avut nevoie de o perioadă ca să-ți aduni forțele, Joanna.

— De unde ştii, parcă erai moartă? vorbi de această dată cu glas tare Joanna.

Clienții din apropiere întoarseră capetele spre ea.

— Ați spus ceva, domnişoară? întrebă un tânăr.

— Poftim?

— Mi s-a părut că vorbeați cu mine. Ne cunoaştem?

— Nu, nu, mă scuzați, se bâlbâi ea, neînțelegând ce se întâmplă.

— Joanna, numai tu mă poți vedea, aşa că ai grijă cum te comporți! continuă Mary. Acum, te las să mănânci liniştită. Prietena îi zâmbi uşor şi dispăru, tot atât de brusc cum apăruse.

Cred că am febră, se gândi. Am început să am halucinații.

Termină repede mâncarea şi îşi luă cafeaua afară. Simțea nevoia să ia aer, înainte de a-şi continua călătoria. De pe trotuarul de vizavi, un bărbat cu gluga trasă pe ochi o urmărea atent.

Joanna se simți privită şi întoarse capul în direcția respectivă. Individul îşi schimbă brusc sensul de mers şi se întoarse la maşina lui. Se urcă şi plecă. Trecu pe lângă Joanna şi o stropi uşor. Tânăra înjură printre dinți, uitându-se la ceas. Se făcuse târziu. Aruncă paharul de carton într-un coş de gunoi. Intră din nou în fast-food şi mai cumpără o sticlă de apă. Mulțumi şi plecă.

XI.
MITUIT DE MAFIOT

La Londra, o casă mică de producție anunța premiera unui film cu actori de prima mână.

Gus O'Neill cumpărase de curând studiourile, iar acum se pregătea să dea lovitura. Nu devenise peste noapte cineast, dar era o nouă metodă de a spăla banii murdari, făcuți din traficul cu pietre prețioase.

Ziaristul Wayne Barton, ajuns redactor-şef adjunct la Times, fusese contactat pentru a scrie despre lansarea pe piață a peliculei. Trebuia să propună patronului un proiect privind campania de presă. Wayne acceptase să lucreze personal la acest proiect, deşi nu era specialitatea lui, dar era şef. Aşa că nimeni nu avusese ce comenta. Sau, mă rog, nu încercase să împiedice decizia redactorului-şef adjunct. Şeful său era plecat în concediu, deci toate hotărârile importante le lua Barton. Un asistent al lui O'Neill îl aştepta pe ziarist la intrarea în studio.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Am auzit lucruri interesante despre dumneavoastră. Sunteți mai celebru decât actorii cu care lucrăm noi.

— Bună ziua, spuse precaut Wayne. Cred că exagerați.

— O, nicidecum, poftiți, pe aici! îi arătă drumul însoțitorul lui.

Ajuns în secretariatul boss-ului, ziaristul fu rugat să aştepte un minut. Bărbatul uşor grizonat, care îl întâmpinase la poartă, deschise o uşă imensă de lemn masiv. Intră în încăperea de dincolo de aceasta, dar nu apucă s-o închidă. Astfel, Wayne putu auzi:

— Sigur, Tom, pofteşte-l pe domnul înăuntru! Vreau să văd de ce este în stare.

— Domnul O'Neill vă aşteaptă. Pe aici, vă rog!

Ziaristul păşi, sigur pe el. În faţa lui trona un monstru de om. Fuma trabuc şi îi aruncă o privire înspăimântătoare, de vulpoi bătrân.

Doamne, cât este de urât! îşi spuse Wayne.

— Înainte de a vă prezenta ideile mele, ar fi mai bine să-mi spuneţi dumneavoastră cam ce doriţi să facem şi ce buget intenţionaţi să alocaţi pentru această campanie.

— Ce direct eşti, tinere! Suntem într-adevăr în secolul vitezei. Bei ceva?

— Un pahar cu apă rece, dacă se poate.

Gus făcu ochii mari. Se simţea jignit.

— Cred că pentru un asemenea film se impune ceva mai tare, îl contrazise prompt grăsanul. După uşă se afla un individ şi mai îngrozitor decât patronul. O cicatrice mare îi brăzda faţa.

— Bill, adu-ne nişte whisky vechi!

Fiorosul personaj deschise un dulap ascuns în perete, din care scoase două pahare de cristal şi o sticlă de Chivas Regale.

Wayne ciocni, dar abia dacă înghiţi un strop din băutura foarte tare.

— Având în vedere că este vorba despre primul film lansat din momentul în care eu am preluat compania, consider că este necesară o campanie violentă. Nu mă zgârcesc la bani, dar nici nu voi fi risipitor. Vreau câte un articol în toate publicaţiile de specialitate şi, dacă se poate, câte o cronică în cotidianele centrale. Nu toate în acelaşi timp, ca să nu plictisim publicul.

— Vreţi să ieşim cu ceva şi pe posturile de televiziune?

— Evident. Pentru economie, clipurile le putem face la noi.

— Departe de mine gândul de a pune sub semnul întrebării capacitatea profesională a salariaţilor dumneavoastră; cred însă că ar trebui să apelăm la o agenţie specializată în aşa ceva.

— Cât credeţi că ar costa un clip?

— Estimez să nu depăşească 10 de mii de lire. Doar producţia.

— Şi dacă vom face mai multe variante, putem beneficia de o reducere, nu?

— O să dau nişte telefoane şi am să vă comunic în cel mai scurt timp posibil.

— De acord. Care va fi partea ziarului dumneavoastră?

— Aveţi aici două proiecte. Vă sugerez să le studiaţi, apoi să ne reîntâlnim peste câteva zile. Până atunci, voi finaliza şi oferta pentru audio-vizual.

— Să înţeleg că v-aţi gândit la ceva şi pentru radiouri?

— Numai dacă sunteţi de acord şi dumneavoastră. La urma-urmei, dumneavoastră daţi banii.

— Mă bucur că nu omiteţi acest amănunt foarte important al afacerii noastre.

— Deci, ne-am înţeles? Când sunteţi gata, mă contactaţi.

— Îmi place că sunteţi atât de concis.

Gus îi întinse mâna peste birou, fără să se ridice în picioare. Ziaristul simţi răceala umedă a escrocului de talie mondială. Părăsi încăperea, ştergându-se discret pe pantaloni de umezeala rămasă pe mâini. Bill închise uşa în urma lui.

— Şefu', băiatul ăsta are ceva ce nu-mi place. Credeți că este bine să facem afaceri cu el?

— Îți mulțumesc pentru sfat, yise O'Neill. Îți reamintesc totuşi că eu decid cu cine fac sau nu afaceri, răspunse şeful, vădit deranjat. Nu uita că, dacă vom avea cândva probleme, acest ziarist va fi obligat să stea deoparte. Nu se va putea implica într-un eventual scandal, atâta timp cât acum se lansează în afaceri cu noi. Am să am grijă să-l ung bine, ca să treacă de partea mea.

— Dar dacă nu va accepta?

— Eşti tâmpit! La început, nici nu-şi va da seama. Şi, ține minte, toți oamenii au un preț. Important e să nu dai mai mult decât face. Acum lasă-mă: mai avem un transport. Am de dat nişte telefoane.

Bill se supuse ordinului.

— Tom, mi-e teamă că o să avem necazuri, îi spuse el celui de-al treilea gangster.

— Ce te face să crezi asta, Bill?

— Individul ăsta, Wayne Barton, mi se pare suspect.

— Cred că exagerezi, aprecie O'Neill. Eu l-am văzut şi pare un băiat de treabă. Poate doar puțin timid.

— Tocmai de aceea. Pentru că ți-a plăcut personajul, eu spun că trebuie să-l verificăm. Hai cu mine!

Barton ajunse la redacție şi o chemă la el pe Judith.

— O să facem campania de lansare a filmului "Tunelul dragostei". Documentează-te, vei scrie articolele.

— Dar de când ne ocupăm noi cu aşa ceva?

— De când afacerile astea aduc bani.

Judith căscă ochii la vorbele camaradului şi şefului ei. Nu-l auzise niciodată punând problema în felul acela.

— Pot refuza? Am o anchetă pe care o urmăresc de trei săptămâni, fără să-i fi dat încă de cap.

— Dacă nu ai terminat-o încă, e mai bine să renunți. Văd că pierzi timpul.

— Bine, Wayne, dar ştii că lucrurile astea cer timp şi răbdare, ripostă tânăra ziaristă.

— Am spus: vei face cronică de film.

— Nu e cinstit. Există un departament specializat pe cultură. De ce să le fac eu treaba_

— Pentru că aşa am hotărât eu, Judith. Corect e ce spun eu, chiar dacă ție ți se pare că e o nedreptate, dictată de "forțe oculte". Aici am pus punct discuției. Ne vedem mâine, la şedința de sumar. Te sfătuiesc să nu vii cu mâna goală. Ne-am înțeles?

Judith încuviință din cap şi plecă. Ce s-o fi întâmplat cu el? Ceva îl schimbase. Nu era Wayne pe care îl cunoştea ea de câțiva ani.

Ziaristul se afundă în hârtiile lui. Totul părea că merge strună. Campania de film îl incita. Nu mai lucrase niciodată la aşa ceva. Era o provocare. Pe cât de grea, pe atât de periculoasă. În joc erau foarte mulți bani. Probabil şi interese. Începu să întocmească tot felul de variante. Ştia că de el depindeau în mare măsură încasările. Luă legătura cu compania şi se programă pentru vizionarea filmului. Voia să fie bine documentat, înainte de a alege strategia finală. La poarta studioului, îl întâmpină tot Tom.

— Domnule Barton, văd că vă luați munca în serios.

— Îmi place să-mi fac treaba cât mai bine.

— Vă admir pentru asta. Domnişoara o să vă însoţească de aici înainte. Vă va pune la dispoziţie tot ce doriţi.

O femeie înaltă, cu nişte sâni imenşi şi cu o rochie scurtă, mulată pe trup, îl luă de braţ cu tandreţe.

— Nu e aşa că veţi mai face din când în când câte o pauză? Nu vreau să vă osteniţi prea tare. Şeful mi-a dat instrucţiuni precise.

— Dacă e ordin, cu plăcere, spuse Wayne, admirându-i decolteul. Nu avea mai mult de 20 de ani, dar părea experimentată în arta sexului.

— Mă cheamă Suzy, se prezentă puştoaica, lipindu-şi trupul de ziarist.

— Îmi pare bine,eu sunt Wayne.

— Sunt convinsă că ai multe secrete; numele tău îmi este cunoscut. Sper ca în scurt timp să ne cunoaştem mai bine. Poate vom deveni prieteni.

— De acord, frumoaso.

Suzy chicoti şi îi făcu lui Tom cu ochiul. Era semnalul că acum puteau rămâne singuri.

Intrară în camera de proiecţie. Fata puse lângă Wayne o tavă cu diverse băuturi, ţigări şi cafea. Se aşeză pe scaunul de alături, apoi apăsă butonul unui dispozitiv ce semăna cu o telecomandă. Fusta i se ridică, dezvelindu-i coapsa în toată splendoarea ei; degetele tinerei îi mângâiau braţul lui Wayne. Ziaristul nu se aştepta la aşa ceva. Considera că era prea devreme pentru intimităţi de genul ăsta. Simţea că nu va putea urmări filmul, oricâte eforturi ar fi făcut.

Se trezi cu un pahar în mână, în timp ce Suzy îngenunche în faţa lui. Surprins de ceea ce i se întâmpla, ziaristul renunţă să i se mai opună fetei. Pur şi simplu, acceptă partida de sex oral.

Filmul se terminase şi el nu înţelesese nimic, aşa cum bănuise. De fapt, prea multe lucruri nu pricepea din ceea ce i se întâmplase. Totul se petrecuse prea repede pentru a realiza ceva.

— Suzy, te superi dacă mă laşi singur, pentru reluare? Sunt câteva pasaje pe care vreau să le mai văd o dată.

— De acord, revin mai târziu, îi răspunse ea, lingându-şi buzele cărnoase.

Fata îşi aranjă fusta, apoi scoase din poşetă o oglindă şi un ruj. Îşi refăcu imediat machiajul şi părăsi încăperea, fără alte comentarii.

Afacerea asta începe să-mi placă, îşi spuse Wayne. Important e să nu se repete prea des. Mi-am cam pierdut antrenamentul.

Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză din nou în fotoliu. Scoase un carneţel şi făcu câteva însemnări, în timp ce filmul se derula din nou pe ecranul imens.

La ieşire, o maşină decapotabilă, roşie, îl aştepta. La volan era Suzy.

— Spune-mi, unde vrei să mergem?

— Suzy, nu mă înţelege greşit, mai am mult de lucru la birou.

Fata se bosumflă.

— Şi eu când o să te mai văd?

— Te asigur că în scurt timp. Promit.

— Fie. Dacă nu te ţii de cuvânt, să ştii că te pedepsesc.

— Abia aştept, râse Wayne, îndreptându-se spre maşina lui, în timp ce îşi reaminti aplombul cu care Suzy îi făcuse sex oral.

De undeva de sus, Gus O'Neill privea scena, incitat de ceea ce vedea. Bill făcea fotografii.

— Începând din acest moment, este omul nostru.

— Da, şefu', dar asta nu înseamnă că trebuie să-l scăpăm din ochi.

— Încep să cred că eşti foarte pervers. Lasă-l în seama lui Suzy. Sunt sigur că ea ştie mai bine decât tine ce să-i facă. Sau mă înşel?

Bill trânti aparatul de fotografiat pe masă şi plecă fără să mai scoată nici un cuvânt. Nu-i plăcea deloc ziaristul ăsta şi încrederea patronului îl scotea din minți.

În redacție nu era multă lume. Doar câțiva reporteri întârziați, care își strângeau lucrurile. Wayne mergea ca teleghidat spre birou. În drum, se ciocni de Dean.

— Ce-i, bătrâne, de unde vii în halul ăsta?

— Ce vrei să spui?

— Ai ruj pe cămaşă şi sunt aproape sigur că nu este al nevestei tale.

— Nu ştii nimic şi nici nu e treaba ta.

— Mă gândeam că poate ai nevoie de o mână de ajutor, având în vedere că te-a adus în halul ăsta. Mă ofer voluntar. Ştii cum se spune: prietenul la nevoie se cunoaşte. Iar "nevoia" ta pare să fie o bucățică pe cinste, dacă ai ajuns să nu mai vezi pe unde calci.

— Vrei să mă laşi? spuse Wayne, vădit enervat de glumele colegului său.

Chiar dacă Dean şi Joanna se despărțiseră, toți trei hotărâseră că prietenia dintre cei doi ziarişti nu trebuia să fie afectată. De altfel, erau nevoiți să lucreze împreună. Redactorul-şef adjunct trânti uşa în urma lui, lăsându-l pe Dean să rânjească singur. Acesta îi mai făcu un semn obscen prin fereastra care separa cele două încăperi şi plecă, fredonând o melodie deşucheată care era la modă.

Wayne se cufundă în hârtii. Mult după miezul nopții, sună telefonul.

— Totul e în regulă. Trandafirii trimişi de tine sunt superbi.

— Ce nu face un bărbat îndrăgostit?

Convorbirea se încheie aici. Ziaristul îşi făcu ordine în documentele de pe birou, stinse lumina şi plecă acasă. Gus O'Neill îl anunțase că a doua zi se putea prezenta cu rapoartele promise. Wayne era pregătit, nerăbdător să ajungă la studiourile cinematografice. Îşi schimbase şi tunsoarea pentru acest moment. Părea mai tânăr. Era jovial şi bine dispus, mai ales când Suzy îşi lipi trupul de pieptul lui. Era felul ei de a spune "bună dimineața". Wayne o lovi uşor peste fund şi fata chicoti.

— Nu cred că avem prea mult timp. Şeful tău mă aşteaptă.

— Îți dau drumul cu o singură condiție, spuse tânăra, în timp ce îşi freca piciorul de pantalonii bărbatului.

— Astăzi sunt de acord cu orice propunere. Dacă scap de balaur, îți stau la dispoziție toată ziua.

Mulțumită de victoria ei, Suzy îi aranjă cravata şi-l conduse elegant în biroul lui O'Neill.

— Să ştii, tinere, că fata asta va face carieră.

— Sunt sigur de asta, spuse Wayne, zâmbind. Pe mine m-a convins deja.

— Hai să vedem cu ce ai venit.

Ziaristul îi întinse o mapă şi-l lăsă pe grăsan s-o studieze în liniște. După fix cinci minute, O'Neill spuse:

— Accept propunerea ta. Bugetul este de 350 de mii de lire. Comisionul tău de 15%. Eşti mulțumit?

— Nu înțeleg. Contractul nu prevede niciun comision. Nu există intermediari între compania dumneavoastră şi ziar.

— Dar există între trustul dumneavoastră de presă şi firma mea. Iar binefăcătorul meu se numeşte Wayne Barton. Vom rotunji comisionul la 50 de mii. Până la încheierea documentelor, vei primi o mică atenție din partea casei. Vei avea cheltuieli neprevăzute. Suzy e o fată pretențioasă.

— Am să încerc să nu vă dezamăgesc.

— Sunt convins, spuse O'Neill, de data asta amenințător.

Pentru o clipă, lui Wayne sângele îi îngheță în vene. Cu asemenea indivizi nu te puteai juca, iar pericolul era şi mai mare, deoarece nu prevedea ce avea să urmeze.

Suzy aştepta nerăbdătoare în secretariat.

— Mi-e foame şi mi-e sete, se pisici ea pe lângă tânărul uimit de ceea ce i se întâmplase.

— Promisiunea e promisiune. Vom merge oriunde vei dori tu, fiară sălbatică. Când termini programul?

— Chiar acum.

Pe drum, fata imită torsul unei feline şi-l apucă de mână pe ziarist. Urcară în maşina decapotabilă şi porniră spre locuința ei. Parcă în curte şi-l conduse amabil. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Târfa asta trăia într-un lux de nedescris.

Gus avea dreptate: Suzy era o tânără pretențioasă, îşi spuse Wayne.

Îl trase de mână şi-l duse în locul cel mai drag ei. Din piscina acoperită, ieşeau aburi.

— Ce părere ai, îți place casa mea?

— Mai mult îmi place stăpâna.

— Nu credeam că eşti atât de curtenitor. Vei plăti pentru decadența vorbelor tale.

Nici nu termină bine să-şi încheie fraza, că îl şi îmbrânci în apă, îmbrăcat cum era. El vru să protesteze, dar era prea târziu. Dacă se gândea bine, nu mai făcuse asemenea nebunii din studenție.

La rândul ei, Suzy aruncă instantaneu rochia de pe ea, se descălță şi plonjă în apă, goală-puşcă. Nu purta nici chiloți şi nici sutien. Wayne amuți. Nu avea nici un sentiment pentru ea, totuşi îl excita imaginea din fața ochilor săi. Nu văzuse aşa ceva decât în filme. Escapadele lui din tinerețe avuseseră o anumită limită. Sânii mari ai fetei pluteau jucăuşi, chemându-l.

Femeiuşca asta chiar te scoate din minți, gândi ziaristul. Nu mai am cale de întoarcere.

— Parcă spuneai că-ți este foame şi sete.

— Aici am tot ce-mi trebuie: mâncare pe săturate şi apă din belşug. Am să te devorez.

Imediat se şi încolăci în jurul bărbatului, care o dorea din toată ființa lui.

Wayne trăi o experiență inimaginabilă. În toiul nopții, se ridică însă de lângă femeia obosită de atâta sex. Dormea ca un prunc după baie. Se furişă din somptuoasa casă. Ajuns afară, mai aruncă o privire în jur şi plecă spre şosea. Opri un taxi. Scoase plicul cu bani din geantă şi înlemni. Nu se aşteptase la o asemenea sumă, 5.000 de lire, fără să fi apucat să facă nimic pentru cel care îl plătise. În plus, erau bani negri. Pentru ce oare voia Gus O'Neill să-l mituiască? Trebuia să-l sune cât mai repede pe Dubois.

— Ştiu că nu este o oră potrivită, am însă o veste minunată: am început să lucrez

pentru O'Neill.

— În sfârşit, lucrurile încep să se lege. Fii însă prudent! Te poate compromite cât ai clipi, după care nu ştiu cum o vei scoate la capăt.

— Prietene, stai liniştit! Sunt băiat mare şi mă descurc!

— Eşti tu băiat mare, dar eu sunt pățit. El şi oamenii lui au reuşit să mă termine. Ai uitat?

— Eu n-am să permit acest lucru.

— Bine, fie cum spui tu. Vezi că o să încerce să te corupă. Să nu cedezi.

— Leonard, lasă sfaturile şi spune mai bine când ajungi aici!

— Nu mai am multă treabă la Paris şi – în maximum două zile – pornesc spre tine.

— Omul tău cum e?

— Voi, tinerii ăştia, îmi faceți numai probleme. Nu mai ştiu nimic de el, m-a asigurat totuşi că va ajunge la timp. Cum merge celălalt plan al nostru?

— E în grafic. O să vezi că vom da lovitura!

— Nu eşti prea optimist?

— Sunt un om cu picioarele pe pământ. Totul va decurge aşa cum am stabilit.

— M-am săturat de vorbe, vreau fapte. Aştept de prea multă vreme clipa asta.

— Ştiu. Pentru a bea din cupa răzbunării, se impune să mai ai puțină răbdare.

— Wayne, nu e vorba de răzbunare, ci de justiție. Prea mulți păduchi conduc lumea asta.

— Sună-mă când ajungi la Londra!

— Bine. Nu uita, fii precaut cu Gus. Este cel mai periculos criminal pe care l-am cunoscut vreodată.

XII.
UN FRANCEZ LA LONDRA

Joanna ajunse la Bonn. Era hotărâtă să meargă la hotel. De când plecase din Elveția, dormise numai prin moteluri. Se săturase de atâta disconfort şi îi era dor de o baie fierbinte. La intrarea în oraş, făcu plinul de benzină. Avea timp să se plimbe puțin prin oraş până la lăsarea întunericului. În oglinda retrovizoare observă că, de multă vreme, o maşină se ținea după ea. Acceleră. Autoturismul din spate mări viteza. Ceva nu era în regulă. Dacă Christian era de partea criminalilor şi acum aşteptau doar momentul s-o omoare? Dacă telefonul lui Wayne era ascultat, fiind acum în pericol? Mintea îi era asaltată de tot felul de întrebări fără răspuns, din ce în ce mai alarmante. Vină brusc dreapta. Maşina care o urmărea dispăru. Răsuflă uşurată.

Cred că am devenit paranoică, se gândi Joanna.

Femeia de lângă ea îi răspunse, surâzătoare.

— Să ştii că da.

— Mary! strigă Joanna, luată prin surprindere.

— Nu am vrut să te jignesc, îți faci doar prea multe probleme.

— De ce mă urmăreşti? Ce ți-am făcut? Doar eşti moartă…

— Draga mea, nu te urmăresc, doar te însoțesc. Vreau să-ți țin companie. Este greu să faci atâta drum fără să vorbeşti cu nimeni.

— Mary, nu ştiu ce mă aşteaptă la Londra. Wayne nu mi-a dat nici un amănunt.

— Te asigur că băiatul ăsta ştie ce face.

— Cred că cineva mă urmăreşte. Periodic, apare în urma mea o maşină, care nu mă depăşeşte, deşi îi fac loc.

— Eu nu văd nimic.

— A fost mai devreme. Am ameţit învârtindu-mă pe străzile oraşului ăstuia, pe care nici măcar nu-l cunosc. Aşa îmi este dificil să-l fac să-mi piardă urma.

— Poate este un admirator.

— De mult nu mai am aşa ceva.

— Atunci, ce este cu inelul pe care îl porți?

— Când credeam că totul era perfect, m-a părăsit.

— Fără nici o explicație?

— Mi-a lăsat un bilet, din care nu am înțeles nimic.

— Îl iubești?

— Acum câteva zile, credeam că da. Astăzi, nu mai ştiu.

— Cum aşa?

— Adică..., tu la ce te aştepți, din moment ce am început să fac conversație cu stafiile?

— Mă jignești, Joanna. Eu sunt îngerul tău păzitor.

— Mă faci să râd. Mai bine nu mureai. Am fi putut preda caseta atunci şi acum nu aş mai fi circulat de nebună prin Europa. Nu aş fi fost nevoită să mă ascund doi ani!

— Cred că ai dreptate. Recunosc că lumea este mai liniştită acolo, sus. Înțelege doar că vreau să te ajut!

— M-ai ajuta mai mult dacă nu m-ai deranja cu prezența ta aici. O să-mi închipui că am înnebunit şi, crede-mă, nu vreau să-mi pierd mințile.

— Draga mea, Joanna, du-te fă un duş fierbinte şi culcă-te! Dacă insişti, mă retrag, dar tot o să am grijă de tine, de data asta în tăcere.

O adiere uşoară îi trecu Joannei peste frunte. Semăna cu mângâierea binecunoscută a prietenei sale. Nu avea voie să se lase pradă amintirilor şi imaginației fanteziste. Opri la primul hotel. Ajunsă în pat, cu lumina stinsă, constată cu stupoare că făcuse exact ce îi spusese Mary în maşină.

Of, de s-ar termina mai repede toată povestea asta, înainte să o iau razna cu totul! Se lamentă Joanna în gând, făcându-se ghem sub pătură.

Bărbatul misterios care o urmărise tot drumul se cază la acelaşi hotel. Cu o cheie potrivită, deschise Jeep-ul fetei. În torpedou, găsi o hartă, pe care era marcat un traseu. Punctul final: Londra.

Puse totul la loc şi urcă în hotel. Geamul de la camera tinerei era întredeschis. Din balconul lui, sări în cel de la fereastra încăperii în care dormea Joanna. Fără să facă vreun zgomot, se apropie de patul ei. O supraveghe câteva minute. O mişcare neaşteptată pe hol îl făcu să se retragă. Închise geamul şi luă legătura cu aeroportul din Bonn. Îşi făcu o rezervare pentru zborul de dimineață spre Londra.

Stewardesa îi aduse mâncarea tocmai când era pe punctul să ațipească. Nu dormise toată noaptea. Renunță la somn. Nu ştia când va mai avea timp să mănânce ceva.

La şapte seara, reuşise să se cazeze deja la hotelul Ritz din Capitala londoneză. Alese aglomerația pentru a se pierde printre oameni.

De fapt, nici nu e prea greu să fii un oarecare pe străzile Londrei. Metropola este atât de neîncăpătoare, străzile devenind mult prea înguste pentru traficul aglomerat. Era una dintre puținele zile însorite din capitala Marii Britanii. Luă un taxi până pe Oxford

Street. Trebuia să-şi cumpere nişte haine, cu care să nu bată la ochi. În St. James Park, urma să se întâlnească cu omul lui de legătură.

— Nu ne-am văzut de mult. Cum o mai duci?

— Cum merge piața de diamante?

— Prost. Cu ce să te ajut?

— Vreau câteva pietricele, dar de cea mai bună calitate.

— De ce bani dispui?

— Să zicem, 30 de milioane.

— Cred că am ce-ți trebuie.

— Bine, atunci ne întâlnim ca de obicei.

— Mâine e bine?

— De acord.

Cei doi se despărțiră fără să se privească.

Se întoarse la hotel şi ceru de la recepție un formular pentru mesaje şi scrise: *"Iubito, te aştept la Big Ben. Timpul pentru dragostea noastră împlinită va începe mîine la ora 10.00. Ard de nerăbdare să te revăd."*

Îi lăsă recepționerului un bacşiş, apoi urcă în cameră. Urma o noapte grea, în care avea multe de făcut.

În aceeaşi zi, Dubois se caza la Hilton. Sosise mai târziu decât îşi programase, din cauza unei vizite neprevăzute. Chiar înaintea plecării, polițistul Paul Delon se prezentase la agenție.

— Salut, şefu'!

— Nu mai sunt de mult şeful tău, îi răspunse iritat fostul procuror.

— Am să vă port un respect deosebit toată viața.

— Mi-aş dori să te pot crede, căpitane.

— Nu ştiu de ce-mi purtați pică. Nu vreau să dezgrop morții.

— Că bine zici, pentru că tu i-ai îngropat.

— Ce vreți să spuneți?

— Mai bine zi-mi cu ce ocazie!

— Sunt aici atât ca prieten, cât şi în calitate oficială. Am auzit că dețineți informații noi despre cazul "Cartier". Ca fost procuror general, vă cer să mi le puneți deîndată la dispoziție, încercă .

— Şi, mă rog, cine ți-a spus ție că mă ocup de acest dosar, clasat cu mult timp în urmă? Îți reamintesc că tu ai fost cel care ai propus soluția asta, Paul.

— Nu contează de unde ştiu. Important este că trebuie să-mi pui la dispoziție toate informațiile pe care le ai. În caz contrar, vei fi acuzat de obstrucționarea justiției.

— Nu mai spune! Să înțeleg că s-a redeschis dosarul?

— Nu, dar sunt obligat să folosesc toate datele care ar putea duce la rezolvarea acestui scandal. Cunoşti procedura mai bine decât mine, Leonard.

— Paul, să nu ne mai ascundem după vorbe: nu ai niciun interes să te bagi în chestia asta murdară. Cu atât mai mult, să declari un recurs.

— Deci, informațiile mele sunt corecte: investighezi din nou această speță.

— Am spus eu asta?

— Toată lumea ştie că, atunci când te-ai retras din procuratură, ai jurat să te răzbuni.

— Şi ți-e teamă că aş putea să mă țin de cuvânt, căpitane?

— Evident că nu, doar am lucrat împreună. În fond, sunt la fel de interesat ca şi tine să se termine odată povestea asta.

— Băiete, pe noi, finalurile ne despart.

— Mă acuzi de ceva, Dubois?

— Deocamdată, doar neoficial.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să mă laşi în pace. Nu ai mandat şi nu sunt obligat să-ți arăt dosarele mele.

— Lasă gluma! Știi foarte bine că de mandate fac rost imediat.

— Dar în cazul unei agenții respectabile de detectivi, ai nevoie de aprobarea unor şefi.

— Bine, hai s-o luăm altfel…

— … Iar eu, te rog sî mă slăbeşti, îl întrerupse detectivul particular. Te rog să pleci chiar în clipa asta!

— O să-ți pară rău, Leonard Dubois! Zise, întorcându-i spatele

Fostul procurer general devenit detective particular îşi strânse toate hârtiile importante şi plecă direct la aeroport. Era nevoit să schimbe biletul pentru altă cursă.

După numai două ore, secretara îl sună. Plângea.

— Domnule director, îmi pare rău că vă deranjez, dar s-a petrecut ceva îngrozitor!

— Linişteşte-te şi ia-o cu începutul! o temperă Dubois.

— Când m-am întors de la masă, toate birourile erau întoarse cu fundul în sus. Sertare, calculatoare sparte, hârtii peste tot, parcă a trecut taifunul!

— Ai anunțat poliția?

— Da, au spus că vin imediat. Îi aştept.

Detectivul nu știa ce să facă. Dacă s-ar fi întors, ar fi pierdut şi următorul avion spre Londra. Era deja în întârziere. Dacă n-o făcea, jigodia de Paul era în stare să-l oprească pentru întrebări la aeroport, după ce afla că sediul îi fusese călcat de personae răuvoitoare. Făcu o escală la gară şi închise cutia cu documente într-un dulap pentru bagaje.

La agenție, era tevatură mare. Se luau amprente şi declarații. Secretara continua să plângă. Se simțea vinovată. Leonard încercă în zadar s-o liniştească. Era riscant să-i spună că "hoții" veniseră prea târziu. Toate lucrurile secrete se aflau acum la gară, într-o casetă, iar cheia se afla în buzunarul său. Într-un târziu, polițiştii se retraseră, iar el era liber să-şi continue drumul.

Secretara urma să strângă puțin pe-acolo, până când el îşi termina treburile la Londra.

În acest timp, Paul îl contactă pe Gus.

— Nu am găsit nimic. E posibil însă ca toate documentele să le fi ascuns deja.

— Cred că îți imaginezi cât de importante pentru afacere sunt hârtiile alea, căpitane.

— Știu, dar nu am putut face mai mult. În plus, nu sunt convins că există ceva compromițător pentru noi.

— Ar fi bine să vii aici.

— Acum nu pot, dar în maximum două zile ne vom vedea, cu siguranță.

— Aşa să fie, altminteri îți vei pierde scaunul ăla călduț, te asigur.

— E o amenințare?

— E un avertisment, dar poți să-i spui cum vrei.

Leonard Dubois avea o nepoată studentă la Oxford, aşa că profită de călătorie pentru a o revedea.

— Ce vânt te aduce pe meleagurile astea umede, unchiule?

— Aş prefera să nu-ți răspund la întrebarea asta.

— Bag seama că vrei să te ajut.

— Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine: mi-ai ghicit întotdeauna gândurile. Vei ajunge cu siguranță o avocată de renume.

— Problema e că nu mai vreau să intru în barou. Cred că am să aleg procuratura.

— Sunt mândru de tine. Tare mi-aş fi dorit să am o fată care să-ți semene. Sau tu cu ea.

— Dar sunt fata ta!

— Îți mulțumesc pentru vorbele astea! Acum, hai să trecem la treabă!

— Sunt ochi şi urechi.

Dubois îi dădu toate instrucțiunile. În scurt timp, fata se întoarse în camera lui de hotel, chicotind.

— Mi-a plăcut treaba cu mesajul lăsat iubitei la recepția hotelului. Cre dă bărbatul care l-s scris e tare îndrăgostit de femeia aceea. Voi merge şi eu la întâlnire?

— Cu dragă inimă te-aş lua cu mine, dar este prea riscant.

— Eşti nedrept! Semnatarul pare un bărbat interesant. Aş vrea să îl cunosc!

— Crede-mă, că e mai bine aşa. Într-adevăr, e un bărbat interesant, dar nu ți-l recomand. E mare curvar.

— Înțeleg că este ceva foarte important. Promiți însă să apelezi la mine dacă va fi cazul? N-aş suporta gândul că ți s-ar putea întâmpla ceva fără să fiu lângă tine.

— Da, fetițo.

Dubois o îmbrățişă şi o conduse până la uşă. Încercă să ia legătura cu Wayne, dar ziaristul nu răspundea la nici un telefon.

— Domnul O'Neill doreşte să vă vadă imediat, îl anunță Tom pe Barton.

— Spune-i că voi veni în 30 de minute.

— Îmi pare bine să te văd, tinere, îl întâmpină Gus.

— S-a întâmplat ceva? Doriți să modificăm datele din proiectul nostru de lansare a filmului?

— Furnizorii mă pisează. Sunt nevoit să fac urgent nişte plăți. În 24 de ore, vei declanşa totul. Premiera va fi devansată cu câteva zile.

— Este imposibil! Nu am început încă filmările pentru clipul publicitar, protestă ziaristul.

— O să începem cu ce avem. Clipul poate fi realizat într-o zi.

— Mă îndoiesc.

— Ai face bine să nu mă mai contrazici. Te-am plătit sufficient. Dacă vrei mai mult, nu ai decât să-mi spui, nu să mă iei pe mine cu chestii dintr-astea. În joc sunt multe sute de milioane. Vei face cum spun eu!

Bill îi întinse un plic. Înăuntru erau 50 de mii de lire.

— Acum, treci la treabă! îi ordonă bărbatul cu fața brăzdată de o cicatrice.

Wayne părăsi compania disperat. Joanna întârzia. Fără casetă, totul era în zadar. Se gândea cum să tragă de timp, când telefonul de pe biroul lui sună.

— Dubois la aparat. Am ajuns. Mă voi întâlni cu agentul meu la noapte. Tu cum

stai?

Ziaristul răsufla uşurat. Măcar jumătate din planul lor funcționa. Trebuia făcut ceva şi cu restul.

— Îți povestesc când ne vedem.

— Îmbarcă-te pe vaporul care pleacă în cursă pe Tamisa, la ora 12.00!

Convorbirea se încheie aici. Lucrurile se precipitau. Joanna abia părăsea Bruxelles-ul, îndreptându-se spre Ostende, un mic port din Belgia, de unde avea să treacă Marea Nordului cu vaporul, cu tot cu automobilul îmbarcat în cală. Astfel, putea merge mai departe cu Jeep-ul ei. Se simțea mai sigură pe ea, de când n-o mai urmărea maşina aceea ciudată ce îi pireduse urma de pe șosea. Poate avea treabă în Germania.

*

Christian îi făcu semn prietenului său să se aşeze pe bancă, fără să se uite la el.

Dubois se conformă indicațiilor acestuia.

— Mâine îi voi propune lui Gus să cumpere nişte diamante.

— Eşti nebun?

— Nu. Vreau doar să-l scoatem din bârlog. Lacom cum e, sigur va muşca momeala.

— Dacă te recunoaşte cineva, vor încerca din nou să te omoare.

— Cine spune că mă voi întâlni cu el? Am pornit doar mecanismul prin care va fi anunțat că există pietre de vânzare. Îl şi văd cum va saliva, la gândul că va pune mâna pe nişte diamante atât de valoroase.

— Şi următorul pas?

— Următoarea mişcare va fi să-l invităm la film.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre atentatul asupra mea, imortalizat pe peliculă de nişte englezoaice.

— Nu se poate, e adevărat?

— Am caseta.

— Atunci, să înceapă balul! admise Leonard Dubois, ridicându-se de pe bancă şi îndreptându-se spre ieşirea parcului.

Tranzacția cu diamante se făcuse. O'Neill era disperat. Pentru a pune mâna pe marfă, avea nevoie de o persoană de încredere, care să nu dea de bănuit autorităților.

— Bill, să vină Suzy la mine. Urgent!

— Imediat, şefu'.

Diva îşi făcu apariția. Ca de obicei, rochia de pe ea era atât de strâmtă şi de scurtă, încât credei că purta mai degrabă o bluză.

— Care sunt relațiile tale cu Barton, în acest moment?

— Îmi mănâncă din palmă, chicoti fata.

— Trebuie să pleci într-o excursie cu el. Vă va însoți Bill.

— Nu aveți încredere în mine, de ce să vină şi Bill?

— Stai liniştită! Veți avea suficientă intimitate. El va fi doar umbra voastră.

— Aşa mai merge. Şi ce am de făcut?

— Vei juca rolul îndrăgostitei, lucru uşor de realizat pentru tine. Te va contacta cineva, de la care îmi vei aduce un pachet. Curățenia o va face Bill.

— Care e traseul?

— Nu l-am stabilit încă. Misiunea ta e să-l determini pe ziarist să te însoțească

pretutindeni. Nu ai voie să-l scapi din ochi.

— Până aici, e ușor.

— Acum, du-te! Amănuntele ți le va da Bill.

Suzy se duse direct la redacția lui Wayne. Câteva perechi de ochi masculini o şi dezbrăcară până ce ajunse în biroul redactorului-şef adjunct. Wayne rămase mut. Nu se aştepta la o asemenea vizită.

— Dragul meu, eram prin apropiere şi m-am gândit că n-ar strica să mergem amândoi la masă. Munceşti prea mult.

— Acum nu pot. Mai am ceva de lucru pentru şeful tău, încercă el să scape.

— Nici nu vreau să aud! ripostă fata, urcându-se pe biroul lui, picior peste picior. Privelişte a era de-a dreptul incitantă. De alături, Dean îl salută cu mâna, zâmbind.

Of, de ce trebuia să fie omul ăsta în redacție tocmai acum! se văita în gând Wayne.

Ştia că prietenul său va râde pe seama lui mult timp de acum încolo. Astfel că era indicat să părăsească redacția cât mai repede. Brusc, o apucă de braț pe femeia care reuşise deja să-l compromită în fața subalternilor.

Suzy se urcă la volanul maşinii sport, ieşind din oraş.

— Nu merit să ştiu şi eu unde vom mânca astăzi?

— Ba da, iubitule, la Chathan. Este un local foarte intim. Au tot felul de salate din fructe de mare. O să vezi, va fi minunat!

— Bine, dar asta înseamnă câteva ore de condus...

— Nu accept nici un refuz!

Nu era momentul escapadelor. A doua zi fusese programată întâlnirea cu Dubois, pe Tamisa. Mai avea de contactat nişte oameni. Călătoria asta în provincie îi dădea toate planurile peste cap. Mai era şi telefonul Joannei. Nu ştia cum s-o determine pe Suzy să se întoarcă. Părea foarte hotărâtă.

Un individ ce semăna cu un autentic lup de mare se apropie de masa lor.

— Permiteți-mi să vă ofer ceva de băut!

— Am prefera să nu ne deranjați. Eu şi domnişoara vrem să fim singuri.

— Vai, dragul meu, ce nepoliticos eşti! Un gin tonic, comandă ea, încântată de ofertă.

Bărbatul îi cuprinse încheietura mâinii şi îi sărută palma. Wayne simțea că i se urcă sângele la cap. Nu avea nevoie de scandal.

— Îmi acordați acest dans, frumoasă doamnă?

— Sigur, spuse Suzy, ridicându-se imediat, fără să-i adreseze companionului ei nici măcar o privire.

Se făcuse târziu. Era ora la care Wayne trebuia să dea un telefon. Ieşi din localul plin de fum de țigară şi se duse la cabina de peste drum. În timp ce vorbea, îşi văzu partenera urcându-se în maşină cu necunoscutul, cu care o lăsase dansând. Îi vedea discutând, dar nu auzea nimic.

Distanța era apreciabilă. "Lupul de mare" o săruta pătimaş pe gât şi îi frământa bustul generos. Ea nu protesta defel. După câteva minute bune, se ridică şi se întoarse în restaurant. Bărbatul ocoli maşina şi puse un pachet sub bancheta din spate. Se asigură că nu-l vedea nimeni, apoi dispăru în noapte.

Wayne vru să cerceteze cutia aceea ciudată, dar nu apucă. Se întoarse şi el, găsind-o pe Suzy radiind de fericire.

— Unde ai dispărut, iubitule? Te pomeneşti că eşti gelos?

Nu ştia că fusese văzută, aşa că juca mai departe rolul amantei nevinovate:

— Nu a fost decât un dans. Tu vei primi mult mai mult, ai să vezi.

O luă de acolo şi o scoase din restaurant. Îi făcu semn să se urce în maşină. Rulă pe şosea mai multe minute. Parcă în apropierea unei păduri şi ridică acoperişul maşinii. Wayne nu înțelesese imediat intențiile fetei, dar se pomeni încolăcit de picioarele ei puternice. Îl săruta cu sete. De când o cunoscuse, ziaristul trăia experiențe greu de povestit. Totuşi, îşi continuară drumul până la prima benzinărie.

— Am nevoie la toaletă. Promit că mă întorc repede, îl asigură Suzy pe bărbatul de care pretindea că s-a îndrăgostit.

În clipa imediat următoare, Wayne căuta deja pe sub scaunul din spate. Găsi o cutie plină cu diamante. O puse la loc, ieşind imediat din maşină. Simțea nevoia de aer curat, pentru a-şi limpezi gândurile. Nu departe de locul în care se afla, zări un autoturism staționând. Nu apucă să vadă despre ce era vorba, că Suzy îi acoperi ochii cu mâinile, întrebându-l: "Ghici cine e?" Continuă să-şi joace rolul de îndrăgostit. Sărutând-o, intrară în maşină, în timp ce ea nu contenea să-i maseze membrul prin pantaloni. Autoturismul de vizavi dispăruse.

La Londra, Suzy îl avertiză că nu putea rămâne la ea decât o jumătate de oră. Era pentru prima oară când devenise evident că voia să scape de el. Ar fi vrut să aibă mai mult timp la dispoziție, pentru a vedea ce era cu pietrele acelea din cutie. Risca, aşa că se retrase cu păreri de rău.

Ajuns acasă mult mai târziu, după alt sex oral în maşină, auzi telefonul sunând. Alergă şi ridică receptorul.

— Mâine voi lua vasul, iar poimâine ne vedem.

— Te aştept cu nerăbdare. Voi aranja o vizionare pentru prietenul tău.

— Sunt convinsă că o să-i placă la nebunie filmul.

Ca de obicei, convorbirea dintre ei nu putea fi prea lungă, pentru a evita eventualele interceptări. Restul nopții şi-o petrecu pregătind ultimele detalii pentru clipa cea mare. Suzy îl extenuase. Noroc că totul avea să se termine în curând.

Un reporter, colaborator al ziarului, îl anunță că un individ cu înfățişare de marinar fusese găsit mort în Tamisa. Practicantul solicita spațiu pentru publicarea reportajului. Ca un adevărat jurnalist, Wayne îl linişti, dându-i întâlnire la redacție. Vor face corecturile împreună. Fotografia decedatului îl sperie. Era "lupul de mare" care dansase cu Suzy. Reporterul lansa, pe baza unor declarații oficiale, acuzația că era vorba despre o crimă.

În timp ce îi recitea materialul, un curier îi aduse un plic pe care scria "confidențial". Se retrase în biroul său, înşirând pe masă conținutul acestuia. Câteva fotografii cu el în piscină..., dar cea mai compromițătoare poză era cea de la restaurant: marinarul ciocnea un pahar cu el. Intră în panică. Legătura dintre această fotografie şi articolul care aştepta avizul lui era evidentă. Simțea că se învârtea pământul cu el. Acum înțelese avertismentele francezului. Îi vorbise de arta compromiterii, dar nu crezuse că asta i se putea întâmpla tocmai lui. Realiză că articolul nu mai putea fi publicat. Dar nu avea argumente în fața reporterului, încântat de bomba lui de presă. Pentru a câştiga câteva ore, hotărî să publice articolul în ediția de prânz.

XIII.
REGLAREA CONTURILOR

De câteva zile, cerul Londrei era senin. Ploua numai noaptea. Dubois făcea legătura dintre ziarist şi fostul agent de spionaj. Se îmbarcară toți trei. Încet, încet, ajunseră unul lângă altul. Christian îi anunță că puteau vorbi liber. Nu fuseseră urmăriți.

— Nimic nu-mi place mai mult ca atunci când întâlnesc un prieten drag! Tânărul din dreapta mea este ziaristul Wayne Barton, omul de legătură de care ți-am povestit.

— Ai spus Barton?

— Sunt convins că ai auzit de el. E un jurnalist celebru.

— Atât de renumit, încât avem şi cunoştințe comune.

— Ce vrei să spui? întrebă Wayne.

— Numele de Nicole îți spune ceva? Sau, poate, Joanna?

Ziaristul făcu ochii mari.

— A suferit prea mult. Trebuie să rezolvăm problema asta fără s-o implicăm şi pe ea. Sunteți de acord?

— Băiete, dar este imposibil! Ea e martorul-cheie, interveni fostul procuror.

— Propun ca ea să apară la final.

— E prea târziu. Mâine va sosi la Londra cu caseta, preciză Barton.

— Până atunci, noi trebuie să încheiem conturile cu Gus şi oamenii lui.

— Mai avem o problemă, interveni Dubois.

— Care? întrebă speriat, ziaristul

— Paul Delon, un "amic" de-al nostru, este aici, îi răspunse, arătând cu mâna spre Christian.

— Ăsta cine mai e?

— Un fost colaborator de-al meu, care m-a trădat, devenind omul de încredere al lui Gus O'Neill.

— Băieți, am şi eu o veste tristă. În demersurile mele de a mă infiltra printre criminali, au reuşit să mă compromită. În ediția de prânz va apărea un articol despre o crimă. Nenorociții ăştia mă au la mână. Ar putea demonstra că eu sunt criminalul. Vă jur, însă, că nu am nicio vină. Mortul este cel de la care O'Neill a luat ieri nişte diamante.

— Planul meu a funcționat! se bucură Christian. Te-am asigurat că îl vom scoate din bârlog sau nu?

— Vrei să spui că tu ai plănuit totul?

— Ai zis că te au la mână cu nu ştiu ce. Despre ce e vorba? încercă să calmeze spiritele fostul procuror.

— În noaptea crimei, am fost văzut cu victima la masă. Există şi nişte fotografii.

— În cazul ăsta, trebuie să ne grăbim. Vom declanşa totul imediat, decise Dubois.

Vaporaşul îşi încheie cursa. Cei trei bărbați se despărțiră şi fiecare plecă într-o altă direcție.

— Cu domnul O'Neill, vă rog. La telefon, Wayne Barton.

Secretara îi făcu imediat legătura.

— Sunt în măsură să vă prezint clipul publicitar chiar astăzi. Dacă nu aveți nimic împotrivă, vă propun să ne vedem peste două ore. Vine şi producătorul.

— Tinere, vezi că se poate? Pe viitor, să nu te mai vaiți ca o muiere!

Bill pregăti sala de proiecții. Suzy veni mai devreme la studio. Era agitată. Intră la patron, fără să mai aştepte să fie anunțată de secretară. Tom încercă zadarnic s-o oprească.

— Să ştii că nu tolerez obrăznicia! o întâmpină grăsanul, din spatele biroului.

— Nu a fost vorba să mă implicați într-o crimă. Puteați măcar să mă avertizați! țipă blonda, aruncându-i în față un exemplar din The Times. Pe prima pagină era publicată fotografia cadavrului marinarului din restaurantul Chathan.

Pe măsură ce citea articolul, Gus se încruntă tot mai tare.

— Ce înseamnă asta, Bill? Nu ai făcut cum ți-am spus?

— Ba da, şefu'. Astă noapte i-am trimis fotografiile. Am văzut cu ochii mei când curierul i-a înmânat plicul.

— Chestia asta nu-mi place deloc. Unde este acum cocoşelul tău? o întrebă pe Suzy.

— Ne-am despărțit pe la trei noaptea, iar până la ora asta nu am mai apucat să vorbesc cu el. Eram obosită.

— A fost vorba că stai cu ochii pe el. Nu te plătesc să fii obosită. Ne vedem cu toții la vizionare. Până atunci, găseşte-ți armăsarul şi află ce planuri are!

Toate eforturile lui Suzy fură zadarnice. Wayne era de negăsit. Nici măcar francezul Paul nu reuşi să-l localizeze.

— Vreau să fii şi tu la vizionare! Nu vreau să mă trezesc cu vreo surpriză din partea ziaristului ăstuia! Sunt convins că ascunde ceva, îi ordonă Gus lui Paul.

— Am să stau în camera de proiecție. De acolo, se poate supraveghea totul mai bine. Am verificat deja zona.

— Te va însoți Tom.

— Până atunci, voi încerca să-l găsesc pe jurnalistul ăsta al tău. Cine dracului te-a pus să te încurci cu el? Te-ai ramolit?

— A lucrat perfect. Faptul că azi vine cu un clip care era programat la vizionare abia peste zece zile demonstrează că îşi cunoaşte meseria. Avem nevoie de aşa ceva. Înțelege că de lansarea pe piață a acestui film depinde succesul afacerii noastre.

Francezul plecă, iar Gus îl avertiză pe Bill să stea cu ochii pe el.

— Spune-i lui Tom să nu aibă încredere în el. Ca şi în pat, francezii sunt foarte perverşi în afaceri. Te pot lucra pe la spate sau te pot lăsa cu ochii în soare.

— Şefu', sunt convins că Tom se va descurca. În definitiv, e şi pielea lui în joc.

Suzy era îngrijorată. Era pentru prima oară când simțea parfumul "doamnei cu coasa".

Se culcase cu mulți bărbați, băgați în patul ei de Gus, evident, după ce se săturase el de ea. Niciodată însă nu o implicase atât de mult în afacerile lui criminale. Ar fi vrut să iasă din joc, dar – când lucrezi cu mafia – retragerea se face întotdeauna cu picioarele înainte. Avea nevoie de un aliat. Presimțea că peste câteva ore va curge mult sânge şi tare îşi mai dorea să scape cu viață. O'Neill ar fi sacrificat-o imediat, pentru a-şi salva el pielea. Nu avea nici cea mai mică idee încotro s-o apuce. Într-un târziu, îi veni o idee genială. Se urcă în maşină şi părăsi în viteză compania. Încălca astfel, pentru prima oară, instrucțiunile patronului.

*

Joanna coborî de pe vas şi îşi continuă drumul spre Londra. Ajunse mai devreme decât îşi propusese. Cumpără un ziar şi intră într-o cafenea. Pe măsură ce citea articolele, îngrijorarea ei creştea. Se duse la chioşc şi luă toate cotidienele de dimineață şi pe cele de prânz. Nu mai înțelegea nimic. Wayne se ocupa de campanii promoționale? Filmul pentru

care făcea publicitate era proprietatea unui criminal. Încercă să-l contacteze pe prietenul ei, dar nu reuşi. Îşi aminti de Mark. Rămăsese singura persoană în care mai avea încredere. Luă cartea de telefon şi, după câteva minute, găsi adresa spitalului despre care îi povestise Wayne. Momentul întâlnirii cu Mark fu copleşitor.

— Joanna, nici nu credeam că mai trăieşti!

— Se poate spune şi aşa. Viaţa pe care am dus-o echivalează cu o altfel de moarte.

— Ce te-a făcut să revii la viaţă?

— Am crezut că pot face dreptate. Am plecat din Elveţia cu gândul s-o răzbun pe Mary, dar îmi este greu să înţeleg ce se întâmplă aici. Ce ştii despre Wayne?

— Regret, dar nu prea pot să te ajut. Nici eu nu cunosc răspunsul la întrebările tale. Wayne nu-mi spune nimic. Ne vedem foarte rar.

— Nici despre campania asta publicitară nu ţi-a povestit nimic?

— Am auzit că a câştigat mulţi bani din afacerea asta. De asemenea, ştiu că-şi face veacul pe la studiourile lui O'Neill. N-am idee cine e individul, dar nu are o reputaţie prea bună. Nu te sfătuiesc să te duci acolo! Mai spune-mi ceva...

— … Nu vrei mai bine să-mi povesteşti despre tine? îl întrerupse ea.

— Cu ajutorul prietenului tău, am reuşit să mă reabilitez. Am ridicat acest spital, nu m-am căsătorit şi continui să te iubesc...

— Poftim?

— Să nu-mi spui că nu ştiai!

— Am bănuit ceva, dar nu am fost niciodată sigur de asta.

— Da, Joanna, în toţi aceşti ani, m-am gândit numai la tine. Am sperat mereu că trăieşti şi că ne vom reîntâlni cândva. Dumnezeu m-a ascultat.

— Sper să nu-mi porţi pică. Nu am vrut să-ţi pun viaţa în pericol.

— Deşi eram dispus să risc pentru tine, mi-ai întors spatele.

— Oricum, ai făcut foarte multe pentru mine.

— Infinit mai puţin decât mi-aş fi dorit.

— Mark, putem continua discuţia cu altă ocazie? Acum, chiar trebuie să-l găsesc pe Wayne. Sunt convinsă că este în pericol. Nu-ţi cer decât să-mi arăţi unde se află bârlogul acelui criminal nenorocit, care mi-a răpit peste doi ani din viaţă şi mi-a omorât cea mai bună prietenă.

— Bine, dar te rog, fii prudentă! Te-am salvat o dată de la moarte, dar nu cred că a doua oară vom mai avea acelaşi noroc.

— Promit să nu risc mai mult decât e necesar.

Mark o luă în braţe şi o strânse câteva secunde, bucurându-se astfel de clipa revederii.

XIV.
„SĂ ÎNCEAPĂ FILMUL"

Wayne şi producătorul clipului publicitar fură întâmpinaţi de Bill, care îi conduse în camera de proiecţie. Când, în jurul maşinii parcate lângă zidul clădirii, nu mai auzi nici un zgomot, bărbatul ascuns în portbagaj se furişă afară. Se opri pentru a-şi verifica pistolul. Intră într-o toaletă şi scoase din buzunar o cutiuţă cu trei butoane. Îşi montă casca la ureche.

Glasul lui Wayne se auzea foarte slab. Cu greu, reuşi să-l identifice şi pe cel al lui

Dubois, intrat bine în rol. Vorbea despre clip, în termeni de specialitate.

Nu ştiam că este un actor aşa de bun, gândi Christian, în timp ce se pregătea să iasă din ascunzătoare. Şi câte cunoştinţe are despre artă!

Înaintă cu paşi mici, simţind cum îi creştea adrenalina cu fiecare clipă ce trecea. Îşi imaginase de atâtea ori momentul, încât se abţinea să nu alerge spre locul în care se afla duşmanul vieţii lui.

— Domnule căpitan Delon, nu aveţi nici o armă la dumneavoastră? îl întrebă Tom.

— De când am intrat în magistratură, nu mai port pistol.

— Înţelegerea a fost alta.

— Nu mă interesează ce instrucţiuni ţi-a dat şeful tău, dar te avertizez că eu nu-mi voi păta mâinile.

— Banii se câştigă cu muncă asiduă.

— Pentru mine, "munca" nu înseamnă sânge.

— Adică, ne lăsaţi pe noi să ne mânjim mâinile? se înfurie Tom.

— Calmează-te!

— Mie să nu-mi spui să mă calmez! se enervă celălalt şi îi pocni un pumn în nas.

Se încinse o bătaie pe cinste. Paul era un bărbat puternic, dar îşi pierduse antrenamentul. Făcuse deja burtă. Gorila îl imobiliză imediat. Zbătându-se prea tare, Tom îşi pierdu controlul, aşa că îşi înjunghie fără să vrea adversarul, cu propriul pumnal. Acum, stătea în picioare şi îl privea. Nu era sigur că procedase corect. Domnul O'Neill s-ar putea înfuria. Se apropie de victima sa şi, cu uimire, constată că Paul horcăia. În următorul minut, era mort. Scoase cadavrul căpitanului şi se întoarse cu o bucată de covor pentru a acoperi petele de sânge. Nu avea destul timp la dispoziţie ca să facă şi curat. Wayne urca deja scările.

— Ce căutaţi aici? îl întâmpină Tom, vădit încurcat de situaţie.

— Am venit să pun caseta în aparat.

— Daţi-mi-o mie! îi ordonă criminalul.

Ziaristul nu ar fi vrut să lase caseta din mână. Nu avea însă alternativă.

— Sunt mai multe variante..., ştiţi, n-aş vrea ca şefu' să piardă timpul să le vadă pe toate. M-am gândit că e mai bine s-o potrivesc personal pe cea mai elocventă...

— Am spus că mă ocup eu de asta!

Evident, nu era momentul să insiste. Îi predă cutia cu casete şi se întoarse în camera de vizionare. Pe lângă perete observă o umbră. Încercă, fără succes, să identifice persoana.

Ajuns lângă Dubois, îi şopti uşor:

— Suntem în pericol. Oamenii lui Gus se înmulţesc.

Fostul procuror îl bătu prietenește pe umăr, încercând să-l liniştească. Nu era convins că şi reuşise.

Suzy îşi făcu apariţia. În urma ei, lăsă o dâră de parfum exotic, aromă foarte cunoscută de Wayne. Fără să se jeneze de cineva, Suzy îl sărută pe gură, iar cu o mână masându-I fesele puternice. Cei din jur începură să-şi dea coate. Îngrijorarea lui Dubois devenea evidentă. Era mai mult decât i se spovedise Wayne pe vapor.

— Tinere, am văzut că eşti extrem de curajos! spuse Gus, intrând pe uşa mascată din perete.

— Nu înţeleg..., ce vreţi să spuneţi? reacţionă ziaristul, încercând să se desprindă din braţele femeii. Se simţea jenat de situaţia creată. Dubois îl privea uimit.

— Gloria se plăteşte! Totul se plăteşte pe lumea asta. Doar ştii bine lucrul ăsta. Am auzit că ai mari probleme.

— Despre ce e vorba, nu înțeleg?

— Dacă ție nu-ți pasă, să ştii că mie îmi pasă! zbieră grăsanul. Nu-mi place să lucrez cu oameni suspectați de crime, îl acuză în mod direct O'Neill.

— Doar dumneavoastră ați spus că totul are un preț. Ei bine, acesta este prețul pentru diamantele pe care vi le-a adus astăzi Suzy.

Femeia rămase mască pentru câteva secunde. Nu se aştepta la aşa ceva.

— Nu știu despre ce diamante vorbeşti, iubitule.

— Cele pe care le-am admirat împreună astă noapte, după ce ne-am întors din escapada noastră. Dacă țin bine minte, ți-ai oprit şi tu câteva derpt amintire. Le-ai înlocuit cu altele mai mici.

— Nu e adevărat, minte! Nu trebuie să-l credeți!

— Târfă ordinară, o să regreți amarnic! Nimeni nu mă trădează fără să plătească! Te-am cules dintr-un bar de noapte şi te-am făcut o doamnă!

În clipa următoare, Bill o luă de mână şi o scoase din încăpere.

— Domnilor, iertați-mă - interveni Dubois -, dar eu mă aflu aici cu probleme serioase, nu ca să asist la reglarea voastră de conturi. Mai aveți sau nu nevoie de serviciile mele?

— Taci şi stai jos! urlă de data asta Gus, scos din minți.

Fostul procuror se conformă.

— Să înceapă filmul! ordonă O'Neill.

Lumina se stinse şi pe ecran începură să apară imagini însorite din Paris. Nu aveau nici o legătură cu filmul, a cărui premieră avea să aibă loc peste două zile.

Joanna intră în curtea companiei, fără să o rețină nimeni. I se păru suspect, însă îşi continuă drumul, pentru că recunoscu maşina colegului ei de redacție. Liniştea din curte era apăsătoare. La intrarea în clădire, un bărbat o întrebă unde mergea.

— Sunt secretara domnului Wayne Barton. Am venit să aduc această casetă. Astăzi era programată vizionarea unui clip publicitar. S-a făcut o gravă eroare. Am venit să îndrept lucrurile.

Individul îi făcu semn încotro s-o apuce. Joanna îi mulțumi şi urcă scările, sigură pe ea. Din spatele uşii în fața căreia se afla, se auzi o voce puternică.

— Bill, opreşte-i!

Omul cu cicatricea pe față scoase pistolul şi-l ochi pe Dubois, care căzu imediat la podea. Wayne stinse ultimele lumini. Bill trase pentru a doua oară. La rândul lui, ziaristul scoase un revolver. Şeful bandei fu însă mai rapid şi-l nimeri. Sus, în cabina de proiecție, se încinse o bătaie zdravănă între Tom şi Christian. Joanna se lipi cu spatele de perete. Lumina se stinse în toată clădirea. Simți că, pe lângă ea, treceau în fugă alți câțiva bărbați. Mai urcă vreo câteva trepte, pentru a se feri de oamenii care înaintau ca pisicile spre locul de unde se auziseră focurile de armă.

Christian şi Tom se luptau cu disperare. Detectivul primi un picior drept în mâna cu care ținea pistolul, fiind astfel dezarmat. Tom se năpusti asupra lui şi-l lovi îndârjit cu pumnii. Sângele începu să-i curgă din nas şi din gură. Făcu un effort considerabil şi reuşi să ajungă deasupra agresorului. Acesta întinse mâna şi atinse din întâmplare un pistol. Reuşi să-l apuce şi se pregăti să țintească prin întuneric.

Christian îşi pierdu echilibrul, din cauza piciorului aplicat pe la spate de Tom. Căzu

din nou. Criminalul se ridică şi îndreptă arma spre Christian. Lumina filmului care continua să se deruleze îl ajuta să-l ochească mai bine. Joanna nu ştia ce se afla în spatele uşii, dar zgomotul bătăii dintre cei doi o determină să deschidă brusc, lovindu-l pe Tom. Izbitura îl luă pe bărbat prin surprindere. Căzu în genunchi. Pistolul se descărcă. Câteva gloanțe îi şuierară fetei pe la ureche. În degringolada creată, Joanna fu imobilizată de Tom, care făcu din ea un scut protector. Christian o recunoscu după parfumul pe care îl emana în jurul ei.

— Joanna, ce naiba cauți aici?

— Christian!

— Dacă încerci să faci o singură mişcare, o omor! amenință Tom.

În camera de jos, bătaia era în toi. Numărul participanților crescuse. În scurt timp, se aprinse lumina în toată clădirea. Dubois zăcea într-o baie de sânge, iar Wayne avea un braț rănit de gloanțe. Bill fusese prins deja de unul dintre polițiştii care trecuseră cu câteva minute mai devreme pe lângă Joanna. Gus ținea, însă, o armă îndreptată spre Wayne. Alți doi bărbați, în uniformă, zăceau morți. O'Neill privea disperat spre camera de proiecție, de unde spera să-i vină salvarea. Suzy, legată mai devreme de Bill într-o încăpere alăturată, reuşise să scape şi acum se furişa de-a buşilea pe după o perdea. Scoase dintre sânii ei imenşi un pistolet şi, cu paşi de pisică, ajunse repede în spatele şefului ei.

— Gus! urlă Bill.

Aproape concomitent cu avertismentul lui, se auzi un foc de armă şi O'Neill se prăvăli la podea. Fata rămase înmărmurită. Era prima oară când trăgea cu un pistol. Dean şi alți câțiva polițişti invadară încăperea. Ziaristul se apropie de fată şi îi luă arma din mână.

— Eşti bine?

— Nu.

— Gata, s-a terminat.

Într-un târziu, apăru şi Mark. Speriat de ceea ce vedea în jurul lui, se duse repede la Wayne, ca să vadă dacă mai trăia.

— Ce faci, bătrâne, cum te simți?

— Cred că trăiesc.

— Asta e bine. Unde e Joanna?

— Nu a ajuns încă la Londra. Vine diseară.

— Cum, nu ai văzut-o?

— Ce vrei să spui?

— Am lăsat-o aici acum câteva minute. Am văzut poliția şi m-am întors. Abia atunci am înțeles că nu trebuia să cedez şi s-o aduc aici. Doamne, dacă a pățit ceva, n-am să mi-o iert toată viața!

— Nu se poate! Joanna nu a intrat în această cameră.

— Cât de prost am fost! Unde poate fi?

De sus se auzi un zgomot. Mark ridică privirea şi realiză că fata nu putea fi decât în camera de proiecție. Urcă scările în fugă. Poliția făcea bilanțul victimelor, încercând să dea primul ajutor răniților, indiferent de tabăra din care făceau parte. Înainte să apese pe clanță, trase cu urechea.

— Tom, las-o! De fapt, tu pe mine mă vrei, nu pe ea! Dă-i drumul! Sunt mai valoros decât o femeie!

— Nu eşti în măsură să negociezi. Ridică-te!

Christian îl ascultă. Pe faţa Joannei se citea groaza şi disperarea.

— Mişcă! îi ordonă Tom celuilalt, arătându-i o uşă din spate.

Christian se îndreptă spre locul indicat, fără s-o scape din ochi pe fată.

— Of, iubito, nu am vrut să iasă aşa!...

— Am crezut că eşti de partea lor, că totul e doar minciună, dragul meu.

Christian observă că uşa din spatele criminalului se deschide uşor. O mână pătrunse înăuntru şi apăsă pe întrerupător. Lumina se stinse din nou. Se auzi un foc de armă, apoi o lovitură puternică. Joanna strigă disperată după ajutor.

În clipa următoare, în încăpere apărură alți doi polițiști. Se făcu din nou lumină. Tom zăcea inconştient. Mark ținea în mână un rest de sticlă, iar Christian îşi îmbrățişa iubita, care începuse să plângă în hohote.

Sirena salvării se auzea tot mai aproape. Se declanşase o forfotă de oameni, similară cu cea dintr-un furnicar. Răniții erau aşezați pe tărgi. Oamenii nevătămați ai lui Gus O'Neill fură arestați. După puțin timp, liniştea se aşternu peste studiouri.

— Wayne, te simți mai bine? întrebă Mark, studiindu-i fişa medicală.

— Îți mulțumesc de întrebare, dar unde este Joanna?

— Nu a pățit nimic, e teafără.

— Şi ceilalți?

— Prietenul tău, Leonard Dubois, trebuie să mai rămână în spital câteva zile. Pericolul a trecut. E un bărbat puternic, cu o voință mare de viață. Am uitat să-ți spun, ai o vizită! Îl atenționă doctorul, lăsându-i să intre în salon pe Suzy şi Dean.

— Ce face redactorul meu şef?

— Tu să taci! Cum te-ai băgat în toată povestea asta?

Dean îi făcu bunului său prieten cu ochiul. Fiecare are "muza" lui. Dacă la scris eşti mai bun decât mine, în altele te întrec.

— Ia-mă uşor, că mă doare capul!

— Când am aflat ce se punea la cale, m-am dus la Dean, interveni Suzy. I-am povestit tot ce ştiam. El a anunțat poliția.

Fusta fetei era acum parcă mai lungă cu vreo cinci centimetri, observă Wayne, în sinea lui.

— Şi Joanna, cum a ajuns la studio? Mi-a spus ceva Mark, dar nu mai țin minte.

— Vina îmi aparține în exclusivitate. A insistat să-i arăt locul unde bănuia că te vei întâlni cu O'Neill. A sosit în oraş mai devreme şi, pentru că nu te-a găsit, m-a căutat pe mine. Aflase din ziare câte ceva despre afacerile tale şi a făcut legătura cu crimele de la Paris. Recunosc, nu trebuia s-o ascult, dar nu am putut să rezist insistențelor ei. M-am obişnuit deja să fac numai cum spune ea.

În salonul unde era internat Christian, se auzea ciripitul păsărilor de afară. În pragul uşii apăru Joanna. Fără să facă zgomot, se apropie de patul pacientului. Câteva minute, rămase nemişcată, privindu-l pe bărbatul care încă dormea după operație. Perfuzia se scurgea uşor în brațul lui puternic. Fata se aşeză pe scaunul de lângă el. Îi era teamă să-l atingă. Christian începu să geamă.

După câteva minute, deschise ochii.

— Cum se simte eroul meu?

— Am avut zile şi mai bune. Spune-mi că trăiesc!

— Stai liniştit, nu scapi tu aşa uşor de mine! îi răspunse Joanna.

— Mi-a fost dor de tine, iubito.

— Te rog să laşi minciunile! Cum ai putut să mă părăseşti aşa?

— Am vrut să te feresc de toată nebunia asta.

— Şi filmul când l-ai copiat?

— În Elveția. Când ai ajuns în Germania, am vrut să-ți iau şi caseta originală, ca să nu fii în pericol. Din păcate, nu am reuşit. Atunci, am decis să plec şi să rezolv situația înainte de a ajunge tu la Londra.

Deci nu era nebună, fusese urmărită!

Christian începu să tuşească şi o durere cumplită i se instală în capul pieptului.

Joanna se sperie şi strigă după ajutor. O asistentă îşi făcu imediat apariția. Se apropie de pacient şi strigă la Joanna, cerându-i să iasă din salon.

Tânăra se conformă, rămânând totuşi în dreptul uşii, privind înspăimântată prin geam. Nu voia să-l piardă tocmai acum.

Mark trecu binişor pe lângă ea şi închise uşa în urma lui. Alte câteva persoane în halate albe se năpustiră în cameră. Joanna nu mai înțelegea nimic. Christian fu dus de urgență din nou în sala de operații.

După aproximativ două ore, Mark încercă s-o liniştească, punându-i o mână pe umăr.

— Pericolul a trecut. De data asta, nu se mai poate întâmpla nimic rău.

— Îți mulțumesc, Mark. Nu cred că aş fi rezistat, dacă l-aş fi pierdut.

— Îl iubeşti mult, nu-i aşa?

Joanna lăsă ochii în pământ. Nu-i plăcea că-l rănea tocmai pe omul care îi salvase viața la Paris, continuând s-o iubească şi s-o aştepte în toți aceşti ani. Mark se aşeză pe canapea, lângă ea, şi o luă de mână.

— Aş fi vrut să-mi oferi şansa să-ți arăt cât de mult țin la tine. Acum înțeleg că ar fi fost în zadar. Nu-ți port pică. Aşa a fost să fie. Poate, cu timpul, am să reuşesc să mă împac cu gândul că te-am lăsat să pleci atunci de la Paris. Poate, totuşi, astăzi m-ai fi iubit pe mine.

— Mark, ştii foarte bine că nu puteam rămâne lângă tine. Te rog să mă ierți! Vreau să rămânem prieteni. Se poate?

— Sigur. Acum, du-te! Christian are nevoie de tine.

Joanna îl privi neîncrezătoare şi cu părere de rău. Începu să plângă.

— Şterge-ți lacrimile! O să se facă bine. Îți promit!

Fata îl sărută pe obraz şi fugi la Christian. Fericită, îngenunche la patul lui. Tânărul îi şopti, fără să deschidă ochii:

— Ne întâlnim la St. Paul...

Lacrimi de bucurie inundară fața Joannei.

— Să nu întârzii! îi răspunse ea printre suspine.

— Să nu uiți naşii...

— … Şi tu, martorii...

O asistentă bătrână curmă discuția dintre cei doi îndrăgostiți.

— Domnişoară, vă rog să plecați! Pacientul are nevoie de odihnă.

— Dar..., protestă Joanna.

— Îmi pare rău, astea sunt instrucțiunile medicului!

Joanna îl sărută încă o dată şi plecă, fericită că bărbatul pe care îl iubea atât de mult va trăi. Era însă supărată că nu putea rămâne mai mult timp alături de el.

Suzy deveni unul dintre martorii importanți în proces, iar Dean o ajută să-şi pună ordine în viață. Între ei se înfiripă o poveste de dragoste, surprinzătoare pentru toți cei care le cunoșteau năravurile. Singura care îi înțelegea era Joanna.

XV.
PLECAREA îNGERULUI

În fața catedralei, se adunase o mare de oameni. Ginerele îşi aştepta aleasa inimii. Stătea în fața preotului. Mireasa întârzia. Suzy veni în fugă de afară, anunțând că Joanna urca deja scările. Corul şi orga bisericii începură să cânte. Mireasa era însoțită de Wayne şi de soția acestuia. Ziaristul avea mâna atârnată de gât cu un bandaj. Mirele radia de fericire, copleşit de dragostea pentru femeia îmbrăcată în alb, care înainta cu paşi mici spre altar. O luă de mână şi împreună îngenuncheară în fața preotului. Slujba de cununie începea. Sfinția Sa ceru verighetele. Mark băgă mâna în buzunar şi i le întinse.

Lângă doctor se afla detectivul Leonard Dubois, aflat încă într-un căruț cu rotile. Postul de procuror general trebuia să mai aştepte, până să fie reocupat. Îndrăgostiții se sorbeau din priviri. Christian îi puse verigheta Joannei, alături de inelul cu smarald. Sclipirea celor două diamante le aminti că totul pornise de la un pumn de pietre mari, sclipitoare ca focul. Din ochii verzi ai Joannei, se rostogoli o lacrimă.

— Acum, poți să-ți săruți mireasa! se auzi vocea preotului, care îi trezi la realitate pe amândoi.

Christian o îmbrățişă cu patimă. Buzele lor fierbinți se întâlniră într-un lung sărut. Câteva secunde rămaseră aşa, uniți. Pentru ei, toată lumea din jur dispăruse. Într-un târziu, mirele îşi apucă de braț partenera, ştergându-i cu tandrețe lacrimile. Zâmbind amândoi, se îndreptară spre ieşirea din catedrală. Pe scări, sute de petale de trandafiri fură aruncate peste ei. Felicitându-i, invitații îmbrățişau pe rând frumoasa pereche.

O femeie îi şopti Joannei la ureche că a sosit momentul să-şi arunce buchetul, pentru a fi prins de fata ce avea să se căsătorească imediat după ea. Vocea îi păru cunoscută. Întoarse capul şi o zări din nou pe Mary.

— i-am spus că sunt îngerul tău păzitor. Nu puteam pierde momentul ăsta.

— Mary, te iubesc, nu te voi uita niciodată, dar vreau să mă desprind de trecut! Gândul că ai murit o să mă chinuie toată viața.

— Acum, că eşti pe mâini bune – îi spuse prietena ei din copilărie, aruncând o privire către mirele care radia de fericire – poate că ai dreptate şi ar trebui să plec pentru totdeauna.

Joanna mai vru să spună ceva, dar Mary se evaporă. Ridică ochii spre cer şi-l sărută de la distanță pe soțul ei.

— Atenție! strigă tânăra, dând astfel semnalul că va arunca în curând buchetul de mireasă.

În mulțimea de domnişoare, Joanna îşi revăzu pentru ultima oară prietena din copilărie. Îi făcea cu mâna, în semn de la revedere. Buchetul zbură pe deasupra. Se roti de câteva ori în aer şi, în cele din urmă, ateriză în brațele lui Suzy. Un hohot de râsete izbucni din mai multe piepturi. Wayne îl lovi pe Dean cu cotul.

— Bătrâne, nu te văd bine!

— Ce vrei să spui? se bâlbâi el.

— Te aşteaptă zile de muncă grea.

— Atâta timp cât satisfacțiile sunt pe măsură, nu-mi este teamă de nimic. O să muncesc cu drag şi sârg. Pe de altă parte, la redacție o să am un program special. Nu e aşa, şefu', doar nu vrei să afle soția ta cum îți petreceai timpul în perioada când erai implicat în ultima anchetă jurnalistică?...

Cei doi bărbați începură să râdă în hohote şi se îmbrățişară cu prietenie.

Mirii se urcaseră deja în maşină şi o coloană mare de autoturisme se urni în spatele limuzinei. Alaiul făcu un mic tur al Londrei, după care se opri în fața vilei lui Suzy, unde se încinse o petrecere pe cinste. Gazda îşi aruncă prietenul în piscină şi, o dată cu ei, aterizară în apă alte câteva perechi.

— Fata asta nu se dezminte, spuse Wayne, luându-şi soția de mână. Şi cred că noi ar trebui să facem o plimbare cu maşina!

— Lasă maşina! Ce-ai vrut să spui despre Suzy?

— Nimic, iubito, nimic... Hai, mai bine să-i lăsăm să se distreze! Pentru noi, am un alt program.

— Adică?

— Nu-ți dezvălui decât sfârşitul.

— Mă faci curioasă.

— Ce-ai spune despre o partidă de schi?

- SFÂRŞIT -

Redacția:

Dacă ți-a plăcut cartea, nu te costă nimic s-o recomanzi rudelor, prietenilor şi cunoscuților tăi. În acest fel, ne consolidăm şi noi ideea de a oferi cititorilor noştri fideli literatură de calitate şi mai ales GRATUITĂ. Spune-le să ne caute pe www.editura-national.ro şi poate că îți vor mulțumi la un moment dat.

- Eşti tânăr şi neliniştit? Cu toate astea te cuprinde o nostalgie inexplicabilă atunci când bunica sau bunicul îți povesteşte despre cărțile citite de ei? N-ai vrea să afli şi tu ce-au citit, bucurându-se de lectură mai mult decât tine acum?

- Eşti un matur plin de griji şi de poveri, marcat de stresul cotidian de care nu ştii cum să scapi, dar îți mai aduci aminte de puținele cărți la care aveai acces până nu demult? Ce-ar fi să le reciteşti moca, în cel mai facil mod cu putință?! Sau să-i sugerezi copilului tău s-o facă.

- Eşti un bunic nostalgic care, deşi a iubit cartea – poate a şi colecționat-o –, nu mai are încredere că şi urmaşii lui se vor bucura de lecturile tale? De ce nu îi faci un cadou de neprețuit nepotului, pe care s-ar putea să nu-l uite toată viața. Cum, de altfel, nu te va uita nici pe tine.

Ia gratis de pe site-ul nostru cărțile pe care le dorești şi citeşte-le! Dacă ți-au plăcut dă-ne un ***like,*** *poate le şi tipărim la un moment dat, dacă există solicitări. Acum, poate că ție nu-ți trebuie. Dar dacă le vor trebui copiilor, nepoților sau strănepoților tăi, la asta te-ai gândit?! Poți să bagi mâna-n foc că n-ar fi cândva fericiți să le citească, aşa cum ai fost şi tu?*

Dar, până la urmă, tu de ce să nu scrii un roman sau un volum de poezii? Nu trebuie decât să vrei asta, iar noi îți întindem o mână de ajutor. Intră în secțiunea EDITURA DEBUTANȚILOR a site-ului nostru, vezi cum stă treaba şi ce ai de făcut! Din nou îți spunem: NU TE COSTĂ NIMIC să fii prietenul nostru, ci dimpotrivă. Ne poți scrie şi pe e-mail-ul: dan@editura-national.ro, ca să ne cunoaştem mai bine.

Intră în Clubul NAȚIONAL!